விவேக போதினி

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."—— திருவள்ளுவர்

தொகுதி V } பரீதாபி௵ மார்கழி௴ : 1913-௵ ஜனவரி௴ { பகுதி 7

தேச கால நிமித்தம் I.

SPACE, TIME CAUSATION

தேசம் என்பதற்கு இடம் என்று பொருள். ஒன்று ஒரு இடத்திலும் மற்றொன்று வேறொரு இடத்திலும் இருப்பதாகவும் தோன்றச்செய்து அவைகளுக்கு உள்ள இடைவெளி அல்லது தூர பரிமாணத்திற்கு ஆதாரமாக இருப்பதுஇந்தத் தேசம் என்னும் பதத்தின் பொருள். காலம் என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்தவிஷயம். நிமித்தம் என்பது ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் வரும் விஷயங்களில் பின்னதற்கு முன்னது காரணம், பின்னது முன்னதின் காரியம் என்று காணப்படும் சாரணகாரிய ஒழுங்கே. இம்மூன்றனுள் தான் நமது உலகானுபவங்கள் இருக்கின்றன. உண்மையில் உள்ளபொருள் தேசகால வஸ்து பரிச்சேதம் (பிரிவு) அற்றது என்று ச்ருதிகள் கூறும்.

இவ்விஷயத்தைச் சற்று ஆழ்ந்து விசாரிப்போம். ஸாதாரணமாக நாம் விழிப்பிலிருக்கையில் இந்தஸ்தூல தேஹம் நாம் என்றே கருதி தொழில் நடாத்துங்கால் தேசகால நிமித்தம் என்ற மூன்றும் காணப்படுகிறது. அதாவது ஒரு வஸ்து வேறு வஸ்துக்களைவிட்டு ஒதுங்கி வேறு இடத்திலும், அவைகளில் சிலவற்றிற்கு முன்னோ பின்னோ காரணமாகியோ காரியமாகியோ இருப்பதாகத் தோற்றுவது நமது அனுபவம். இதற்கு மேல் ஸூக்ஷ்மதேஹம் ஒன்றுள்ளது என்பது எல்லோருடைய அனுபவமும்தான். ஸ்வப்நம், மனோராஜ்யம் முதலிய நிலைகளில் நாம் ஸ்தூலஸம்பந்தப்பட்டிருந்தாலும் இங்கு முற்கூறிய மூன்றனுடன் ஸம்பந்தமின்றிக் கால நிமித்த ஸம்பந்தப்பட்ட அனுபவங்கள்தான் உள. காசி எத்தனை தூரத்திற்கு அப்பாலிருப்பினும் அங்கு உடனே இருப்பதாகவும், இதுபோல பெரிய விஷயங்களும் தோற்றங்களும் மனதுள் அடங்கி யிருப்பதால் தேச பரிச்சேதம் இந்நிலையிலில்லை. ஆனால் தோற்றங்கள் ஒன்றின்பின் ஒன்றாக வருவதாலும், வெகுநட்பகாரண காரிய ஸம்பந்தம்பற்றி திடீரென்று ஒருதோற்றம் மற்றொருதோற்றமாக மாறிவிடுவதாலும், இங்கு காலமும், நிமித்தமும் உள என்பது வெளியாகும். ஆனால் காலம் ஒரு நிலைத்த பதார்த்தமல்ல என்பது இந்நிலையில்தான் நன்கு விளங்கும். விழிப்பில் நிலைத்ததாகப்பட்ட தேசம் இங்கு இல்லாமலே போய்விடுவதோடு ஸாதாரணமாக விழிப்பில் தோற்றும் சிறு காலஅளவுள் அநேக கோடி வருஷ ஸமாசாரங்களும், அதிக நாழிகை சிறு கால அளவுபோன்ற தோற்றங்கள் ஸ்வப்நாவஸ்தையில் உண்டாவதால் இந்தக் காலமும் நிலையில்லாதது: நமது மனச் சஞ்சலத்தைப் பொருத்தது என்று நமக்கு விளங்கும். விழிப்பிலும் இந்த உண்மை நமக்கு ஒருவாறு வெளியாகும். வேலையில் முனைந்திருப்பவர்களுக்கு வெகுநாழிகை ஒரு க்ஷணம்போலவும், அவர்களுக்கே விடுமுறை நாள்களில் அதே நாழிகை தொலையாப் பொழுதாகவும் தோற்றுவதிலிருந்து காலம் மனதைப் பொருத்தது என்று வெளியாயினும் ஸ்வப்நாவஸ்தையில் இது வெளிப்படுவதுபோல இது அவ்வளவு நமது மனதில் நன்றாகப் பதியாது. ஆகவே ஸ்வப்நாவஸ்தையில் நமக்கு தேசபரிச்சேதம் போய் காலபரிச்சேதம் நித்யமானதல்ல என்ற அனுபவம் வெளியாகிறது.

இனி ஸுஷுப்தி அவஸ்தை அனுபவமும் நமக்கு ஒவ்வொருவருக்கும் தினம் உண்டு. இதில் காலபரிச்சேதமும் போய்விடுகிறது. கண்ணை மூடினேன் பொழுது விடிந்துவிட்டது என்று நல்ல தூக்கம் தூங்கி விழித்தவுடன் நம்மெல்லோரும் தோற்றவில்லையா. இந்த அனுபவத்தாலேயே காலபரிச்சேதம் நீங்கிவிட்டது. ஆனால் வஸ்து பரிச்சேதம் அல்லது நிமித்தம் (காரியகாரண ஸம்பந்தம்) நீங்கவில்லை அது அதன் ஸூக்ஷ்மரூபமான காண்பான், காட்சி, காட்சிப் பொருள் ரூபமாக இங்கும் இருக்கிறது. தேசகால பரிச்சேத மின்மையைக் காணுதல் ஸம்பந்தமாக இது ஸுஷுப்தியி லிருப்பதால்தான், முற்கூறிய அனுபவம் விழித்தவுடன் வெளியிடப்படுகிறது. முந்திய அவஸ்தைகளில் தேசம், தேசமின்மை, காலம், காலநிலையாமை இவைகளைக் காணும் குணமுடைய நம்முள்ளிருந்த வஸ்து இந்த ஸுஷுப்தியில் காலமின்மையைக் கண்டுகொண்டிருக்கிறது. இந்த நிமித்தவிஷயத்தின் ஸ்வரூபத்தைப் பின்னர் எடுத்து விவரிப்போம்.

272

விவேக போதினி

தொ. 5.] பரீதாபிஸு மார்கழிமீ [பகுதி 7

ஸ்ருஷ்டி விஷயம்

3. சாஸ்திரபுராண சிருஷ்டிகளின் பொருத்தம்

SASTRIC & PURANIC CREATION RECONCILED

புராணங்களில் ஸ்ருஷ்டி விஷயம் உருவகப் படுத்தி வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இதன் ஒழுங்கை பாகவதம் 3-ம் ஸ்கந்தத்தில் விஸ்தாரமாகக் காணலாம். இந்த ஒழுங்கிற்கும் முற்கூறியுள்ள சாஸ்திர ஒழுங்கிற்கும் உள்ள பொருத்தத்தை இங்கு எடுத்துக் காட்டுவோம்.

புராணங்களில் பிரளய காலத்தில் பிரபஞ்சம் முழுவதும் ஸமுத்திர ஜலத்தில் முழுகி இருந்தனவென்றும், ஸ்ரீமந் நாராயணர் ஸகல கருமங்களையும் விட்டு ஸர்ப்பசயனத்தில் யோகநித்திரை செய்துகொண்டிருந்தார் என்றும், அப்பொழுது ஜீவாத்மாக்களும் அசித்தும் அவருள் அதிசூட்சுமமான நிலையை அடைந்து, அடங்கி இருந்தனவென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நித்திரை தொடங்கும் காலத்தில், கால தத்துவத்திற்கு, சிருஷ்டி ஆரம்ப காலத்தில் தம்மை எழுப்பும்படி, ஸ்ரீமந் நாராயணர் உத்தரவு கொடுத்திருந்தார். அநேக யுகங்கள் யோக நித்திரையில் இருந்தபின்பு, அவரது இச்சை அவரது நாபியிலிருந்து கமலரூபமாய் வெளிவந்தது. அந்தக் கமலத்துள் தமது அம்சத்தால் அவரே பிரவேசித்தார். உடனே அந்தக் கமலத்தில் சிருஷ்டி கர்த்தாவாகிய பிரம்மா உண்டானார். அந்தப் பிரம்மாவுக்குத் தாம் இன்னார் என்றும் இன்னவிடத்தில் இருக்கிறோம் என்றும் விளங்காமையால், தாமரைத் தண்டின் வழியாய் ஜலத்துள் புகுந்து கமலத்தின் ஆதாரத்தைக் கண்டுபிடிக்க யத்தனித்து, அம்முயற்சி வீணானது கண்டு கமலத்தின்மேல் வந்து உட்கார்ந்தார். அப்பொழுது 'தபதப' என்ற சப்தம் உண்டாகத் தியானத்திலிருந்து கடவுளைக் கண்டு, தமது ஸ்ருஷ்டி சக்தியுண்டாகவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தார். அப்பொழுதுகடவுளது அநுக்கிரகத்தால் அவருக்கு ஸ்ருஷ்டி சக்தி வர அநேக தரம் ஸ்ருஷ்டிகளைச் செய்து, கடைசியில் தமது அங்கங்களிலிருந்து பிரபஞ்சத்தினது விசித்திர விஷயங்களைச்சிருஷ்டித்தார் என்ற இதுவே புராண சிருஷ்டிக்கிரமம்.

சாஸ்திர சிருஷ்டிக்கிரமத்திலோ, செயலற்ற பரமாத்மா தம்முள் அசித்தையும் ஜீவாத்மாக்களையும் சூட்சும நிலையில் அடக்கிக்கொண்டிருந்தார். சிருஷ்டி ஆரம்பத்தில் ஸத்வத்தின் பேதத்தால் காரண சரீரங்கள் உண்டாகி ஜீவாத்மா பரமாத்மாக்களைச் சூழ்கின்றன. அப்பொழுது அவர்களுக்கு முறையே ஈசுவரன் என்பதும் பிராஞ்ஞன் என்பதும் பெயர். இதிலிருந்து ராஜஸ தாமஸ பேதத்தால் சூட்சும சரீரங்கள் உண்டாகியபொழுது, அவர்கள் முறையே சூத்திராத்மா, தைஜஸன், என்ற பெயர்களை அடைகிறார்கள். கடைசியில் தாமத குணத்தின் பிரபாவத்தால் ஸ்தூல சரீரங்கள் உண்டாகி ஜீவாத்மா, பரமாத்மாக்கள் முறையே விராட், ஜீவன் என்ற பெயர்களை அடைகிறார்கள். இதுவே சாஸ்திர சிருஷ்டிக் கிரமம்.

இவ்விரு கிரமங்களையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் அநேக பேதங்களிருப்பனபோலக் காணப்படும். சாஸ்திர சிருஷ்டியில் கடவுள் பிரளய ஸமுத்திரத்தில் யோகநித்திரையில் இருக்கிறார் என்றும், அவரது நாபியிலிருந்து கமலம் வந்ததென்றும், அதில் பிரம்மா உண்டானார் என்றும்

சொல்லப்படவில்லை. இதில் சூட்சும சிருஷ்டியில்தான் அப்பு தன்மாத்திரை உண்டாகிப் பின் பஞ்சீகாணத்தால்தான் ஸ்தூல சிருஷ்டியில் ஜலம் உண்டாகின்றது. பிரளயத்தில் ஜலம் இருப்பதாகச் சொல்லவில்லை. பிரபஞ்சம் விருத்தியாவதற்காக ஒவ்வொரு சிருஷ்டியிலும் கடவுளே சென்று வியாபிக்கிறார் என்று சாஸ்திர சிருஷ்டியில் சொல்லியிருக்கிறது. ஒரு சிருஷ்டி கர்த்தா உண்டாகி அவரது அங்கங்களில் இருந்து பிரபஞ்ச வஸ்துக்கள் உண்டாயின வென்று எடுத்துக் காட்டப்படவில்லை. இப்படி இந்த இரண்டு கிரமங்களும் மாறுபட்டிருக்க எப்படி இவைகளைப் பொருத்துவது? இவைகள் தம்முள் உண்மையாகவே மாறுபட்டிருக்குமாயின், நமது சாஸ்திரங்கள் இப்படி விரோதமான விஷயங்களைச் சொல்லுவானேன் என்ற சங்கை உண்டாகும். இவ்விரண்டும் ஒரே விஷயத்தைத் தான் இரண்டு விதமாகச் சொல்லுகின்றன வென்று நன்கு விளக்குவோம்.

ஸநாதனதர்மம் அதிகாரி பேதத்திற்குத் தக்கபடி உண்மைகளை ஸ்தூலமாகவாவது சூட்சுமமாகவாவது வெவ்வேறு விதமாய் வெளியிடுகின்றது என்பது எல்லோரும் அறிந்த விஷயமே. அதற்கு உதாரணமாக, கணக்கில் கூட்டல் கழித்தல் முதலியவைகளைச் சிறுவர்களுக்குப் போதிக்குங்கால், அவர்கள் எளிதில் அறிவதற்காக ஸ்தூல பதார்த்தங்கள் மூலமாய்க் கற்பிக்கிறார்கள். ஆனால் அதிலே நன்றாகத் தேர்ந்தவர்களுக்குப் போதிக்குங்கால் பதார்த்தங்களில்லாமலேயே சொல்லி, மேலும் இலக்கங்களுக்குப் பதிலாக அதிசூட்சுமமாய் அக்ஷரங்களை உபயோகப்படுத்தி, அது மூலமாகப் பீஜ கணிதத்தையும் கற்பித்து விடுகிறார்கள். டிராம் வண்டி தந்தி முதலியவைகளை வேலைசெய்யும்படி தூண்டும் மின்சார சக்தியைச் சிறுவர்களுக்கு முதலில் இரண்டு ரூபமாய் இருக்கின்றது என்று சொல்லி, தேர்ந்த பின்பு இவ்விரண்டும் ஒரே சக்தியின் வேறான ரூபங்கள் என்று அவர்களுக்கே போதிக்கின்றார்கள். இப்படிப் பிரகிருதி சாஸ்திர விஷயங்களில் காணப்படுவன போல், மதவிஷயத்திலும் நமது ஸநாதன தர்மத்திலும் காணப்படுகின்றன.

மேலும் புராணரூபமாக வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட விஷயங்களைச் சொல்லுங்கால் நமது மதம் ஒரு கொள்கையைப் பின்பற்றியே சொல்லுகிறது. அதாவது 'பிரபஞ்சத்திலுள்ள ஒவ்வொரு முக்கிய பாகத்திற்கும் அதிபதியாய் ஒவ்வொரு தெய்வம் இருக்கிறதென்றும், அது, எங்கும் நிறைந்திருப்பதுபோல் தன்னுள்ளும் வியாபித்திருக்கும் கடவுளது ஸந்நிதான விசேஷத்தால், தன் கீழுள்ளவைகளை அடக்கியாளுகிறது' என்ற கொள்கையே. இவ்விதமான கொள்கையைக்கொண்டே நமது மதம் வேதரகஸியங்களைப் புராணகதை ரூபமாகவே சாதாரண ஜனங்களுக்குப் போதிக்கிறது. இந்த விஷயத்தை மறவாதிருப்போமேயானால், புராண கதைகள் எவ்வளவு வேடிக்கையாயும், அஸந்தர்ப்பமாயும் தோன்றியபோதிலும், அவைகளில் உள் அர்த்தமாகிய வேதரகஸியத்தை நாம் எளிதில் அறியலாம். இப்பொழுது சொன்ன பொதுவிஷயங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கிரமங்களின் விஷயத்தில் பொருத்திப் பார்ப்போம்.

தேர்ச்சியடையாத மனதை உடையவர்களுக்கு அசித்தும் ஜீவாத்மாக்களும் சிருஷ்டிக்கு முன்பு பரமாத்மாவில் அதிசூட்சும நிலையை அடைந்து லயித்திருக்கும் என்று சொன்னால் அர்த்தமில்லாத வீண் பேச்சு என்று தோன்றும். அசித்தெல்லாம் சூட்சும நிலையை அடைந்து பேதமற்றுக் கிடப்பதைப் புராணங்கள் வரம்பற்ற பிரளய ஸமுத்திரம் என்று எடுத்துரைக்கின்றன. இந்த ஜலத்தைச் சூட்சுமஸ்ருஷ்டியில் உதிக்கும் அப்பு தன்மாத்திரை என்று விபரீத அர்த்தம் செய்யக்கூடாது. கடவுள் பள்ளிகொண்டிருக்கும் கடலைப் பாற்கடல் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதன் உட்பொருள் என்னவென்றால், பால் எப்படி பிராணிகளை வளரச்செய்து நல்ல நிலைக்குக் கொண்டுவருகிறதோ, அதுபோல இந்தப் பிரளா

யப்பாற் கடலிலிருந்தே ஸகலப் பிரபஞ்சமும் ஒழுங்குபட்டு விசித்திரமாய்த் தோற்றவேண்டும் என்பதே. கடவுளது படுக்கையாய் இருக்கும் ஸர்ப்பத்திற்கும் உட்பொருள் உண்டு. பிராணிகளுக்குள் பாம்பானது, விஷஜந்துவாய் அதிக கோபம் முதலிய கொடிய குணங்களைப் பூர்ணமாக உடையது. பிரளயகால அசித்தானது தாமதகுணத்திற்குக் கீழ்ப்பட்டிருப்பதால் அது கொடியகுணங்களை உடையதாய் இருத்தல்வேண்டும். அப்படிப்பட்ட அசித்தைப் பாம்பு குறிக்கிறது. பாம்பு மண்டலம் போட்டுக்கொண்டிருப்பது,பிரபஞ்சம் அடியோடழிவதும், திடீரென்று உற்பத்தியாவதும் இல்லாமல் எக்காலத்திலும் ஏதாவது ஒரு உருவாய் அழியாமலே இருந்து, சில காலங்களில் கடவுளிடத்தில் மறைந்து, மற்றக் காலங்களில் கடவுளிடமிருந்து வெளியாய்க்கொண்டே சக்கிராகாரமாய் மாறி மாறி வந்துகொண்டிருக்கிறது என்ற உண்மையைக் குறிக்கின்றது. இந்த ஸர்ப்பம் கடவுளுக்குப் படுக்கையாய் இருப்பது தாமதம் மேலிட்ட போதிலும் அசித்து கடவுளுக்கு எப்பொழுதும் அடங்கி இருக்கும் என்பதைக் குறிக்கிறது. மேலும் இது முமுக்ஷுவாய் இருப்பவர்களுக்கு, 'போதமாமிர[illegible]ப்ப புந்தியைம் புலன்களெல்லாம் ; தாதரா யிருக்கப்பெற்றால் ஸகலமுமடங்கும்தானே' என்றபடி காமக்குரோதாதிகளைத் தாம் அடக்கியாளவேண்டுமே ஒழிய, அவைகளுக்குத் தாம் அடிமையாய்விடக்கூடாது என்பதைக் காட்டுகிறது. பிரபஞ்ச சிருஷ்டிக்குத் தகுந்த சமயம் வருங்கால் தம்மை எழுப்பும்படியாகக் காலதத்துவத்திற்குக் கட்டளையிட்டுவிட்டுக் கடவுள் யோகநித்திரையில் இருந்தார் என்பது, ஸ்திதி காலத்தில் சிதறிப்போய் இருக்கும் பிரபஞ்சத்தின் சக்திகள் திரும்பப் பழையபடி உண்டாகும்வரையில் கடவுள் யோக நித்திரையில் செயலற்றிருக்கத் தீர்மானித்தார் என்ற உண்மையைக் குறிப்பிடுகிறது. 'கால தத்துவப் பேரீசன் என்று சொல்லியபடி காலமானது கடவுளது அம்சமானதால் அவரது தீர்மானத்தால் நடக்கவேண்டிய விஷயத்தைக் காலத்தினிடத்தில் ஏற்றி சொல்லப்பட்டிருப்பது நியாயம்தான்.

இப்படி அநேக காலம் யோக நித்திரையில் இருந்துவிட்டுப் பின்பு சிருஷ்டி சக்தியைச் சேர்த்து தமது நாபிவழியாக வெளியிட்டதாகவும், அது உடனே ஒரு கமலத்தின் உருக்கொண்டதாகவும் சொல்லப்பட்டது. இப்படி வெளிவந்தது என்பதன் குறிப்பு என்னவென்பதையும், அதுநாபியின் வழியாய் வந்ததன் குறிப்பு என்ன என்பதையும் சற்று விசாரிப்போம். சாஸ்திரக் கிரமத்தில் சூட்சும சிருஷ்டிக்கு முன்பு, கடவுள் காரண சரீரத்தில் ஈசுவரன் என்ற பெயரை அடைந்து, நிரதிசய ஆனந்தத்தை அநுபவிக்கிறவராய்ச் சிருஷ்டித்தொழிலிற்கு வேண்டிய சக்தியோடு விழித்திருப்பதாகச் சொன்னோம். அப்பொழுது அசித்து கடவுளிடம் இருந்து வெளிவந்து செவ்வையான உருவமின்றி இருந்த போதிலும், கடவுளைச் சூழ்ந்துதான் மேன்மேலும் விசித்திரமாய்ப் பிரிந்து தோன்றத் தயாராய் இருப்பதாகவும் சொன்னோம். இம்மாதிரியாய் அசித்து முதலில் உண்டாவதை நாபீகமலம் என்று புராணம் சொல்லுகிறது. குழந்தை தாயின் கர்ப்பத்தில் இருக்கும்பொழுது அது தனது நாபியிலுள்ள கொடிமூலமாய்த் தாயுண்ணும் ஆகாரத்தின் ரஸம் முதலியவைகளைத் தானும் கொஞ்சம் இழுத்துக்கொள்ளுகிறதென்றும், தாய் தேகத்தில் இருந்த ரத்தமும் அக்கொடியின் வழியாய்க் கொஞ்சம் குழந்தைக்குப் போய் அதை உயிர் தரிக்கும்படி பண்ணுகிறதென்றும், தேகதத்துவ சாஸ்திரத்தில் சொல்லி இருக்கிறது. இதனால் உற்பத்தி காலங்களில் நாபியே பிராணஸ்தானம் என்று தெரிகிறது. ஆதலால்தான்,செவ்வையான உருவின்றிக் கடவுளது சிருஷ்டி சக்தியின் பரிணமத்தோடு தோன்றும் அசித்தைக் குறிப்பிக்கும் இக்கமலமானது, கடவுளது நாபியிலிருந்து வருவதாகச் சொல்லி இருக்கிறது.

இதன் பின்பு கடவுள் அந்தத் தாமரை முதலியவைகளில் தமது அம்சத்தால் பிரவேசித்தார் என்றும், உடனே பிரம்மா உண்டானார் என்றும் புராணம் சொல்லுகிறது. இப்படிக் கடவுள் பிரவேசிக்க, பிரம்மா உண்டானார் என்

றால், கடவுளே சிருஷ்டி செய்வதற்காக ராஜஸ குணத்தைத் தாங்கி பிரம்மா உருவமாய் வந்தார் என்பதற்கு என்ன ஸந்தேகம். இந்தப் பிரம்மாவையே சாஸ்திரக்கிரமத்தில் ஹிரண்யகர்ப்பர் என்று சொல்லி இருக்கிறது. முந்திய நிலையில் ஈசுவரன் எனப் பெயர்பெற்று, ஒழுங்கான அங்கங்கள் ஒன்றும் இன்றி, சக்தி உருவாய் மாத்திரம் இருந்த கடவுள், இப்பொழுது பதினேழு தத்துவங்களாகிய சூட்சும தேகத்தோடு வெளியானார். இந்நிலையில் ராஜஸம் ஓங்கி ஸத்வம் அடங்கி இருப்பதால், தாம் இன்னார் என்பதும், தாம் பிறந்தவிடம் இன்னது என்பதும் பிரம்மாவுக்கு விளங்கவில்லை. கடவுளது விசித்திர சக்தியைக் குறிப்பிக்குந் தாமரைத்தண்டின் வழியாய் இறங்கித் தமது ஆதாரத்தைப் பிரம்மாவால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. இத்தருணத்தில் கடவுள், 'தப, தப' என்றுசொல்லி, பிரம்மாவை நிஷ்டை செய்யும்படி ஏவ, அவர் ஆத்மநிஷ்டையிலிருந்து கடவுளோடு ஸம்பந்தப்பட்டதினால் அவருக்கு ஞானம் உதயமாயிற்று. இந்தப் பாகத்திலிருந்து உண்மையை அறியும் விஷயத்தில், எவ்வளவுதான் வெளிப்பிரபஞ்சத்தில் தேகசிரமப்பட்டபோதிலும், உண்மையை ஸ்தூல இந்திரியங்களால் அறிய முடியாதாகையால், அவை பயனில்லாமலே போகும் என்பதையும், நிஷ்டையில் மனம் ஏகாக்கிரப்பட்டபோதுதான் உண்மை உள்ளபடி விளங்கும் என்பதையும் முமுக்ஷுக்கள் எளிதில் அறிந்துகொள்ளலாம். இவ்வாறு நிஷ்டை செய்யுங்கால் பிரம்மாவுக்கு, முன் கல்பத்தில் பிரபஞ்சம் இருந்தமாதிரி தெரிந்ததென்றும், உடனே தாமரையை மூன்று பாகமாகப் பிரித்து, இப்பொழுது இருக்கும் உலகங்களது சூட்சுமபாகங்களை உண்டாக்கினார் என்றும், சொல்லியிருக்கிறது. இது, பிரம்மா ஒன்றையும் புதிதாகச் சிருஷ்டித்து விடவில்லை என்பதையும், முன் இருந்தவைகளையே விசித்திரமாய்த் தோன்றும்படி செய்திருக்கிறார் என்பதையும் குறிக்கின்றது. முன் செய்யவேண்டியவைகளைக் கடவுளே செய்துவிட்டமையால், இப்பொழுது பிரம்மா சூட்சும சிருஷ்டியையும், ஸ்தூல சிருஷ்டியையும், உலகத்தில் சிருஷ்டித் தொழிலை விருத்திசெய்வதற்கு வேண்டிய ஸ்வயம்புவாகிய புருஷர்களையும், சிருஷ்டிக்க வேண்டியதே.

ஜான் மில்டன்

JOHN MILTON

கலைமடந்தையும், மலர்மடந்தையும் உறைந்து வாழும் திவ்விய தேசமான இங்கிலாந்திலே, அதன் பிரதான நகரமாயமைந்துள்ள லண்டன் பட்டணத்தில், 1608-ம் வருஷம், டிசம்பர் மாதம் ஒன்பதாந்தேதியன்று ஜனித்தார் "ஜான் மில்டன்" என்னும் ஆங்கில மஹா கவி.

ரோஜாயுத்தம் (Wars of the Roses) கி. பி. 1455-ம் வருஷம் முதல் 1485-ம் வருஷம் வரை இங்கிலாந்தில் நடைபெற்றுவந்தபொழுது, அதில் தன் காணி பூமிகளை யிழந்த "ஆக்ஸ்போர்ட் ஷயர்" வம்சத்தைச் சார்ந்தவர் மில்டன். அவர் பாட்டனார் "போப்" மதத்தைத் தழுவினவர். அவருடைய தகப்பனாரோ, போப் மதத்துக்கு விரோதமான "ப்ராடஸ்டண்டு" அதாவது "சுவிசேஷமார்க்க" மதத்தைத் தழுவினபடியால், தகப்பனால் உரிமையிழக்கப்பட்டு, லண்டனுக்கு வந்துசேர்ந்து ஓர் எழுத்துக் கூலிக்காரனாய் அமர்ந்தார். இவ்வுத்தியோகத்தில் உள்ளன்புடன் வெகு சிரமப்பட்டு உழைத்து சீக்கிரத்தில் ஏராளமான திரவியத்தையும் சம்பாதித்துக்கொண்டு வேலையினின்றும் விலகிக்கொண்டார். அவர் ஸங்கீதத்தில் ஞானமுள்ளவர். கவனமும் செய்யக் கூடியவர். மில்டனுடைய தாயாரும் நல்ல வமிசத்திற் பிறந்தவள்.

லண்டனில் உள்ள "ஸெண்ட் பால்" பள்ளிக்கூடத்துக்கு அனுப்பப்படுமுன் மில்டன் வீட்டிலேயே "தாமஸ் யங்" என்னும் போதகாசிரியரால் கல்வி கற்பிக்கப்பட்டார். மில்டனுக்கு தாமஸ் யங்குடன் உண்டான சேர்க்கையானது, அவர் மனதை விசாலப்படுத்தினதுந் தவிர அவர் புத்தியையும் கூர்மையாக்கியது. பால்யம் முதற்கொண்டே வித்தையில் மில்டன் அதிநிபுணராயிருந்தார். கல்வியில் மஹா மேதாவியாயிருந்ததோடு வெகு உழைப்பாளியாயும் இருந்தார். தம்முடைய பனிரண்டாவது பிராயம் முதற்கொண்டே அவர் இரவு பனிரண்டு

மணிவரையிலும் வாசிக்கும் தன்மை யுடையவ ரென்றும் நமக்குத் தெரிகிறது. ஐயோ, பாவம்! அவ்விதம் வாசித்து வித்வானக ஆசைப்பட்ட அவர், சீக்கிரத்தில் கண்ணொளியை யிழந்தார். அவர் தகப்பனுரும் மைந்தன் கல்வியிற் றேர்ந்து ஸகல கலாவல்லவனுகுமாறு ஏராளமான பணத்தையும் செலவுசெய்து, வெகு சிரமமும் பட்டார்.

தம்முடைய பதினேழாவது வயதில் மில்டன் ஸெண்ட் பால் பள்ளிக்கூடத்தைவிட்டு, கேம்ப்ரிட்ஜ் பட்டணஞ்சென்று, அங்குள்ள "கிறிஸ்து" கல்லூரியிற் சேர்ந்து, ஏழுவருஷம் வாசித்தார். 1629-ம் வருஷத்தில் "பீ. ஏ." பரீக்ஷையிலும், 1632-ம் வருஷத்தில் எம். ஏ., பரீக்ஷையிலும் ஒப்பேரினர். அவர் கேம்ப்ரிட்ஜிலிருந்த ஏழு வருஷ காலத்துக்குள், கவனஞ்செய்வதில் வல்லவனுயும், கணித சாஸ்திரத்தில் நிபுணராயும் ஆனர்.

மில்டனுடைய் பெற்றோர்கள் அவரை சர்ச்சு (தேவாலயத்து)க்கு அனுப்புவதாக எண்ணியிருந்தனர். ,, அவர் படிப்பு முடிந்தவுடன் தான் பாதிரியாக முடியாதென்று சொல்லி, அதற்குள்ள கஷ்டங்களையெல்லாம் எடுத்துரைத்துக் கண்டிப்பாய் மறுத்துவிட்டார்.

1632-ம் வருஷத்தில் ஸர்வகலாசாலையை விட்டதும், மில்டன், அப்பொழுது தன் தகப்பனர் வாசஞ்செய்து வந்த "ஹார்டன்" என்னும் கிராமத்தில் அவருடன் தங்கி, அங்கு ஐந்துவருஷகாலம் வசித்துவந்தார். அப்பொழுது அவர், பிராசீன, நவீன கிரந்தங்களைப் பரிசிலனம் பண்ணுவதிலும், ஸங்கீதத்தை விருத்தி செய்வதிலும், சிறிய செய்யுட்களைக் கவனஞ் செய்வதிலும் அக்காலத்தைச் செலவிட்டார். இந்தப் பருவத்திலேதான் அவர் "கோமஸ்" "ஆர்க்கேடிஸ்," "லிஸிடஸ்" "லல்லீக்ரோ" "இல்பென் ஸரஸோ" முதலிய கிரந்தங்களை எழுதினர். இவைகளுள் முதலாவதான "கோமஸ்" என்பது ஓர் சிறிய நாடகம் போன்றுள்ளது. அதை ஆங்கில பாஷையில் (Mask) "மாஸ்க்" என்று கூறுவர். "பிரிட்ஜ் வாடர்" பிரபுவின் மகள் ஒருநாள் இரவு நடுக்காட்டில் வழிதப்பித் திகைத்து நின்றதைக் கேள்வியுற்ற மில்டன், அச்சம்பவத்தை விஷயமாக வைத்து "கோமஸ்" என்னும் நாடகத்தை யெழுதினர்.

ஐரோப்பா கண்டத்துக்கு யாத்திரைபோய் வரவேண்டுமென்கிறவோர் எண்ணம் மில்டனுடையமனதில் வெகுநாளாகக் குடிகொண்டிருந்தது. சீமையிலிருந்த அநேகம் பிரபுக்களிடமிருந்து சிபார்சுக் கடிதங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு, 1638-ம் ஆண்டில் ஐரோப்பாவுக்குப் புறப்பட்டார். அவர் லண்டனிலிருந்து பிரஞ்சு ராஜதானியாகிய பாரிசுக்குச் சென்று அங்கு பிரசித்திபெற்று விளங்கும்கிரந்த கர்த்தாவான " ஹ்யூகோ க்ரோஷியஸ் " என்பவரைத் தரிசித்துக்கொண்டு, அங்கிருந்து புறப்பட்டு, நைஸ், ஜினேவா, லெக்ஹார்ன், பைஸா, ப்ளாரன்ஸ், முதலிய நகரங்களின் வழியே சென்று, அங்குற்ற இத்தாலிய இயற்கைப்பொருள்களின் வனப்பையுங் கண்டு அதிசயித்துக்கொண்டு, இத்தாலியின் பிரதான நகராயமைந்துள்ள " ரோம் " பட்டணத்தையுஞ் சார்ந்து, அங்கு சின்னுட் தங்கிவிட்டு, நேபிள்ஸுக்குச் சென்று, அங்கிருந்து ஸிஸிலி, க்ஸ்பீ, முதலிய பிரதேசங்களுக்குப் போகவெண்ணியிருக்கையில், இங்கிலாந்தில் அரசனுக்கும், ஆலோசனைச் சபையாருக்கும் மனஸ்தாபம் நேரிட்ட செய்தியைக் கேள்வியுற்று, அன்னிய நாடுகளைச் சுற்றிப்பார்த்து, அதன் அழகைக் கண்ணுரக்கண்டு களிப்பதைவிட, சுயபூமியில் தன் நாட்டாருக்காகப் பாடுபடுவதே உத்தமமென மதித்து, உடனே திரும்பி இங்கிலாந்து வந்து சேர்ந்தார். அவர் இங்கிலாந்தை விட்டுப் பிரிந்திருந்தது பதினைந்து மாத காலம்தான். ஆனலும் அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் என்னென்ன மாறுதல்கள் ராஜ்யத்தில் உண்டாயின! அரசனுக்கும் சபையாருக்கும் மனஸ்தாபம் நேரிட்டு, அரசன் தனக்குத் தோன்றியதைச் செய்ய எண்ணினதும், சபையார் அதை மறுத்து, ஜனங்களின் மதத்தையும், சுயேச்சையையும் காக்க நினை

த்து, அரசனுக்கு இடங் கொடாதிருந்ததும், அரசன் வெருண்டு தன்னை யெதிர்த்தவர்களை இம்ஸிக்கத் தொடங்கியதும், இம்மாதிரியான சம்பவங்கள் பல நேர்ந்தன. ஊர் வந்து சேர்ந்ததும் மில்டன், லண்டனில் ஜாகை வைத்துக் கொண்டு, இரண்டு பிரபுச் சிறுவர்களுக்குக் கல்வி கற்பித்துக்கொண்டிருந்தார் இதோடுகூட அவர் தன்னுடைய மதத்துக்காகவும், தன்நாட்டு ஜனங்களின் பொது நன்மைக்காகவும் "பேனு" வினல் யுத்தஞ் செய்தார் அவர் ஒரேவருஷத்தில் மதவிஷயமான புத்தகங்கள் அநேகம் எழுதினர். உதாரணமாக, 1641-ம் வருஷத்தில் அவர் இங்கிலாந்தின் மதச்சீர் திருத்தம், ரோமகுருவான போப்புக்குக் கீழ்ப்படியாமை, இவைகளைச் சார்ந்த கிரந்தங்கள் ஆறு, ஏழு எழுதினர்.

1643-ம் வருஷத்தில், அதாவது அவருடைய முப்பத்தைந்தாவது வயதில் மில்டன் மணஞ் செய்துகொண்டார். ஆனல், அவர் கட்டழகமைந்த வாலிபனு யிருந்தபோதிலும், அவர் மனைவி, அவருடன் வசிக்கப் பிரியப்படாது தகப்பன் வீட்டுக்குச் சென்றுவிட்டாள். கலியாணம் செய்துகொண்டும் பிரம்மசாரியாக மில்டன் நான்கு வருஷ காலங் கழித்தார். கடைசியில் 1647-ம் வருஷத்தில் இருவருக்கும் இராசியுண்டாக, ஐந்துவருஷ காலம்வரை அவர்கள் புருஷனும் பெண்சாதியுமாக விருந்தனர். 1652-ம் வருஷத்தில் அவள் பிரஸவித்து, ஈன்றெடுத்த சிரமம் ஆற்றமாட்டாது இறந்துபோனள். மனைவி மாண்டது வருத்தத்தை யுண்டாக்கியபோதிலும், அதைப் போக்கடிப்பதற்காகவும், தமது வாழ்நாளில் தமக்கு உற்ற துணை வேண்டுமென்றும், அவர் மறுமணம் புரிந்துகொண்டார். ஆனல், ஐயோ, பாவம்! அம்மாதும் ஒரு வருஷத்துக்குள் பிரஸவித்து இறந்துபோனள்.

இக்காலத்தில் மில்டன் "காமன் வெல்த்" அராசாங்கத்துக்கு "லத்தீன் செக்ரடரியாக" அமைக்கப்பட்டார். அப்பொழுது அவருக்குச் சம்பளம் வருஷம் ஒன்றுக்கு இருநூறு பவுன் வீதம் கொடுக்கப்பட்டது. இந்த உத்தியோகத்தை அவர் 1660-ம் வருஷம்வரை, அதாவது, "இரண்டாவது சார்லஸ்" பட்டத்துக்கு வரும் வரை, பார்த்து வந்தார். இக்காலத்திலேதான் அவர் தன் மதத்தின் உயர்வைப்பற்றியும், ஜனங்களின் சுயேச்சையைப்பற்றியும் வியாஸங்கள் எழுதிவந்தார். அவ்விதம் எழுதின ஓர் லேகனத்திற்காக ராஜாங்கத்தார் அவருக்கு 1000 பவுன் இனுமளித்தார்களாம்.

இப்பொழுது மில்டன் முழுதும் குருடானர். இவருடைய கண்ணெளி மழுங்கின காரணத்தை முன்னமேயே கூறியுள்ளோம். அவர் ஜனச் சந்தடியை நீத்து, ஓர் ஒதுக்கிடம் தேடி வசிக்க வாரம்பித்தார். தன் மனதில் நெடுநாளாய்க் குடி கொண்டிருந்தவோர் எண்ணத்தையும் பூர்த்தி செய்ய அவருக்கு அவகாசமேற்பட்டது. கண்ணெளி மழுங்கினபோதிலும் மனவொளி மழுங்காது பிரகாசமாயிருந்தபடியால் தான் உத்தேசித்திருந்த பெருங்காவியத்தை எழுதுவதில் மனத்தைச் செலுத்தினர்.

"காமன் வெல்த்" என்ற அரசாக்ஷியானது நெடுநாள் நீடித்திருக்குமேயானல் மில்டன் உத்தேசித்திருந்த காவியரத்னம் முடிவு பெற்றிருக்காது. ஏனெனில் "லத்தீன் செக்ரடரி" வேலையிலிருந்தபடியால் கிரந்தம் எழுதும் விஷயத்தில் மனத்தைச் செலுத்த அவருக்கு அவகாசம் ஏற்பட்டிராது. 1660-ம் வருஷம் மேமீ 29உ "இரண்டாவது சார்லஸ்" ஆங்கிலச் சிங்காதன மேறினன். அப்பொழுதே மில்டனுடைய உத்தியோகமும் அவரிடமிருந்து பிடுங்கப்பட்டது. கண்ணுங் குருடாகி, வேலையும் போய், மூன்று பெண் குழந்தைகளுடன் மில்டன் சில நாள் கஷ்டப்பட்டார். ஆயினும் தன் மனத்திலிருந்த பெருத்த வெண்ணத்தை ஈடேற்றும் பொருட்டு, தன்னலானமட்டும் முயன்றார். தன்னல் சொந்தமாக எழுதுவது அசாத்தியமாய்ப் போனபடியால், அவர் மூன்ரு முறை மணக்க வேண்டி வந்தது. அவ்விதம் மணஞ் செய்த மாதும் அவருடைய கிரந்தவேலையில் அவருக்கு

வெகுவாக ஒத்தாசை செய்ததுமன்றி, அவரை அன்புடன் ஆதரித்துப் போற்றியும் வந்தாள். ஆனாலும், மூத்தாள் பெண்களுக்கும், இளைய தாயாருக்கும் சகஜமாய் நேரிடக்கூடிய சச்சரவுகளினால் மில்டனுடைய குடும்பத்தில் அமைதியில்லாமற் போயிற்று.

கண் குருடாய்ப் போனபடியால் மில்டன் தன் கையால் எழுதுவது முடியாமற் போயிற்றென்று முன்னமே கூறியுள்ளோம். ஆகையால் அவர் ஒவ்வொரு தடவையும் தான் கவனஞ் செய்த செய்யுளில் இருபது முப்பது வரிகளை அடிக்கடி உருப்போட்டு, மனப்பாடமாக்கி வைத்துக்கொண்டு, யாரையாவது கொண்டு எழுதச் சொல்வார். அவர் எழுதின கிரந்தங்களுள் சிரேஷ்டமானதும், ஆங்கில பாஷைக்கே ஓர் சிரோரத்தினம்போல் விளங்குவதுமான, அவருடைய (Paradise Lost) "பரமபத பங்கம்" என்னும் மஹா காவியமானது 1665-ம் வருஷத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டு, 1665-ம் வருஷத்தில் முடிவுபெற்றது.

மில்டன், லண்டனில் வசித்து வருகையில், "எல்ட்வுட்" என்னும் ஒருவனிடம் தன்னுடைய கிரந்த சிரேஷ்டத்தை விமர்சனத்துக்காகக் காண்பித்தார். அதைப் பார்த்த அவன் "பரமபதம் இற்றதைப்பற்றி இவ்வளவுதூரம் புகழ்ந்து பாடினீர். பரமபதம் திரும்பி அடையப்பட்டதைப்பற்றி ஒன்றும் எழுதவில்லையே" என்றான். உடனே அவ்வெண்ணம் மனத்தினுதிக்க, "பரமபதம் அடையப்பட்டது" என்கிற கிரந்தச் சார்பையும், "ஸாம்ஸன் அகனிஸ்டஸ்" என்ற நாடகத்தையும் எழுதிமுடித்தார்.

நெடுநாளாய்த் தன் மனத்திலிருந்த விருப்பம் நிர்விக்னமாய் முற்றுப் பெற்றதும், அவ்விதம் முடித்து வைத்ததற்காகக் கடவுளை மனதார வாழ்த்திக்கொண்டு, தான் கிருத கிருத்யனாய் விட்டதைப்பற்றி அகமகிழ்ந்து, அமைதியான இதயத்துடன், 1674-ம் வருஷம், நவம்பர்மாதம் 10-ம் தேதியன்று கால கதியை யடைந்தார்.

ஜி. ரகுநாதாசாரியார்.

உருளைக்கிழங்கு

POTATOES

உருளைக்கிழங்கு இத்தேசத்து சேப்பங்கிழங்கு வெள்ளிக்கிழங்கு இவைகளைப்போன்ற ஒரு வகைக் கிழங்கு. இதன் பெயர் இதன் உருவத்தை யொத்ததேயாகும். சற்றேறக்குறைய பந்தைப்போலிருப்பதாலும் உருட்டிவிட்ட மாத்திரத்தில் உருளும் தன்மை யுடையதாலும் இதற்கு இப்பெயர் வாய்ந்ததென்று சொல்லலாம்.

உருளைக்கிழங்கு இயற்கையாய் நம் தேசத்தில் உண்டானதல்ல. ஆனால் அதைக் கொண்டுவந்து பயிர் செய்து பார்த்ததில் நமது பூமியில் அது நன்றாக வளருவதாகக் காணப்பட்டது. ஆறு மாதத்தில் பலன் தருவதாலும் ஜனங்கள் அதை அபரிமிதமாய் உபயோகப்படுத்துவதாலும் இப்பொழுது ஏராளமாய் பயிர் செய்யப்பட்டு வருகிறது.

வண்டல் படிந்த களிமண் நிலத்திலேதான் உருளைக்கிழங்கு வெகு செழிப்பாக வளரும். சேப்பங்கிழங்கும் வெள்ளிக்கிழங்கும் இன்னும் இதர கிழங்குகளும் வளரக்கூடிய நிலத்திலேயும் பயிர் செய்யலாம். ஆனால் நன்றாய் எருவடித்து மிக்க ஜாக்கிரதையுடன் பயிர் செய்துவரவேண்டும். ஆழவுழுது காற்றை நிலத்தினுட் புகும்படியும் செய்யவேண்டும். உழுத பிறகு மண்கட்டிகளை யெல்லாம் நன்றா யுடைத்துவிடவேண்டும். எவ்வளவுக் கவ்வளவு சிறிதாக மண்கட்டிகள் உடைக்கப்படுகின்றனவோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு காற்று நிலத்தினுட் புக இடமுண்டாகிறது. காற்று நன்றாய் நிலத்தினுட் புகுந்தாலொழிய பயிர் செழிப்பாக வளராது. ஆடி மாதக் கடைசியில் நிலத்தை இரண்டு சால் ஆழமாக உழுது மண்கட்டிகளை உதிர்த்து சமமாக்கி ஆவணி முதலில் எருவடித்துப் பிறகு ஆவணி மத்தியில் நன்றாய் ஒருதரம் உழுது விதை விதைக்கவேண்டும். ஆவணிமாதக் கடைசியும் புரட்டாசிமாத முதலுமே உருளைக்கிழங்கு பயிர் செய்வதற்கேற்ற காலம். எரு விஷயத்

தில் அனுபோக முடையோர்கள் மட்டுமே தங்கள் தங்கள் நிலத்திற்குத் தக்கவாறு எருவடித்து உருளைக்கிழங்கை நன்றாய் பயிர் செய்துவர முடியும். பின் கூறப்போகிற எருக்கள் அனுபோகத்தில் நல்ல பலனைத் தருவதாகக் காணப்படுகின்றன.

(1) ஏகரா ஒன்றுக்கு 20-வண்டி ஆட்டுப் புழுக்கை யடித்தல் அல்லது

(2) ஏகரா ஒன்றுக்கு 30-வண்டி சாணியடித்தல் அல்லது

3. ஏகரா ஒன்றுக்கு 9 மணு எலும்புத்தூள் (Bone meal) யடித்தல்.

முக்கால் அல்லது ஒருகஜ தூரத்திற்கப்பால் குழிகள் வெட்டி சுமார் ஒரு அடி ஆழத்திற்குக் கீழே விதையைப் புதைக்கவேண்டும். நல்ல விதை தொட்டால் அதுங்காமலும் பார்வைக்குக் கொஞ்சம் மங்கின நிறமாயுமிருக்கும். உருளைக்கிழங்கு பயிர் செய்பவர் தண்ணீர் பாய்ச்சுவதில் மிக்க சிரமம் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். நிலத்தில் ஈரப்பசை எப்பொழுது மிருந்து கொண்டேயிருந்தால் உருளைக்கிழங்கு நன்றாய் வளரும். மழை அதிகமாக விருக்குமிடங்களில் தண்ணீர் தேங்காது. ஓடும்பொருட்டு வாய்க்கால்கள் வெட்டிவிடவேண்டும். மேற்கூறியபடி மிகவும் சிரத்தையுடன் பயிரிடும் பக்ஷத்தில் ஏகரா ஒன்றுக்கு 200-250 மணு கிழங்குக்குக் குறையாமல் கிடைக்கும். அதாவது ஏகரா ஒன்றுக்கு 30 ரூபாய் வரும்படி கிடைக்கும்.

தற்காலத்தில் உருளைக்கிழங்கு மிகவும் சாமானியமான காய்கறிகளில்ஒன்றாக உபயோகப்பட்டு வருகிறது. இக்கிழங்கில் 100-ல்75 பங்கு தண்ணீரும், 20 பங்கு சர்க்கரையும் 3 பங்கு பிரோடீனும் (Protein) பாக்கி 2 பங்கு உப்புக்களுமே. அரிசி கோதுமை பருப்பு முதலியவைகளி லிருப்பதைவிட உருளைக்கிழங்கில் தண்ணீர் ஜாஸ்தியாயும் சர்க்கரை குறைச்சலாயு மிருப்பதினால் உடம்புக்கும் புஷ்டியைத் தரத்தக்கதாக விருக்கிறது. இக்கிழங்கு கறியாகவும் வருவலாகவும் பக்குவம்செய்யப்படுகிறது. பிராமணர்களில் சிலர் இதை உபயோகிப்பது சாஸ்திர விரோதமென்று சொல்லுகிறார்கள். அது மிகத்தப்பான கொள்கை. பூர்வீகத்தில் இக்கிழங்கு இல்லாததினால்தான் நமது முன்னோர்கள் இக்கிழங்கை சாஸ்திரத்தில் எடுக்கவில்லை. ஆகையால் இக்கிழங்கை உபயோகித்தல் சாஸ்திர விரோதமென்பது மதியீனமென்றே சொல்லலாம். உருளைக்கிழங்கிலிருந்து ஆல்கொஹாலும் (Alcohol) எடுக்கப்பட்டு வருகிறது. இக்கிழங்கை வெயிலில் காயவைத்து மாவாக அரைத்து கோதுமை மாவுடன் சேர்த்து பிஸ்கோத் (Biscuit) செய்கிறார்கள். இப்பொழுது உருளைக்கிழங்கின் உபயோகம் அதிகரித்திருப்பதால் அதை நன்றாய் பயிர்செய்து வருபவர்கள் தக்க லாபம் பெறக்கூடும்.

பி. கே. நாராயணசாமி.

மனிதன் பிறக்கும் பொழுதே இருவித சுபாவமுடைமை:—மனிதன் இருவித சுபாவத்துடன் இவ்வுலகத்திற் பிறக்கிறான். ஒன்று முக்திக்கு ஸாதனமாயிருக்கும் வித்யாஸ்வபாவம்; மற்றொன்று ஸம்ஸாரத்திலும் பந்தத்திலும் அழுத்தும் அவித்யாஸ்வபாவம். ஜநந காலத்தில் இவ்விரு சுபாவங்களும் தராசின் தட்டுபோல் ஸமநிலையிலிருக்கின்றன. பிறந்தவுடனே ஸம்ஸாரமானது தன் சுகங்களையும் போகங்களையும் ஒரு தட்டிலும் வைக்கின்றன. மனிதனது புத்தி ஸம்ஸாரசுகங்களை விரும்பும்பக்ஷத்தில் ஸம்ஸாரத்தட்டு பளுவாகிக்கீழே பூமியின் பக்கமாய்ச்சாய்கின்றது ; ஆத்மாவை விரும்பும் பக்ஷத்தில் ஆத்மத்தட்டு ப்ரஹ்மத்தின் பக்கமாய் சாய்கின்றது.

சந்திரன்

MOON

சந்திரகாந்தி நிலவு:-ஸூரியோதயமாவதற்கு வெகு நேரம் முன்னமேயே நிலம் தெளிந்து இருள் நீங்கி விடுகிறது. ஆனல் பௌர்ணிமையன்று சந்திரன் முழுகாந்தி வைபவத்துடன் பிரகாசிக்கும்போதுகூட மாஞ்செடி வீடு முதலியவற்றினடியில் நிழலிலிருக்கும் பொருட்கள் தெளிவாய்க் காணப்படுகிறதில்லை. நாலாபக்கங்களிலும் அடிவானத்திலாரம்பித்து ஆகாய முழுவதும் (அதாவது ககோளத்திலொருபாதி) பூர்ண சந்திரர்களை வைத்திழைத்தாலும், அதனலுண்டாகுமொளி சூரிய காந்தியில் அரைக்கால்கூட இராதாம்! சில சாஸ்திரிகள் சுமார் 60,000 பூர்ண சந்திரமண்டலங்கள் ஒன்றுசேர்ந்து ஒரே காலத்திலுதித்துப் பிரகாசிக்குமானல் தினகரன் தேஜஸ்ஸை ஒருவாறு எட்டலாகுமென்கிறார்கள்!

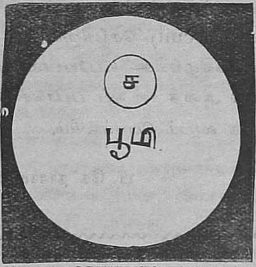

பருமன்: ஆகர்ஷணம்.—முழு சந்திர கோளத்தில் பௌர்ணிமையன்று நாம் பார்க்கும் பாகம் சரிபாதி. அதன் விஸ்தீரணம் நம்முலக ஐரோப்பா கண்டத்தைப்போலிரண்டு பங்கு. மாக்ஷிமை தங்கிய நமது ஜார்ஜ் சக்கிரவர்த்தியின் அரசாக்ஷிக்குட்பட்ட ராஜ்யத்தின் மொத்த விஸ்தீரணத்திற்குக் குறைந்ததே! இப்பூமியை யொரு தராசுத்தட்டில் வைத்தால், நிறை சரிக்கட்ட மற்றத் தட்டில் சுமார் 52-சந்திர கோளங்களைப் போடவேண்டும். சந்திரனைவிட இப்பூமி குறுக்களவில் சுமார் நான்கு மடங்கு கொண்டது. மேற்காட்டிய படம் இரண்டினுடைய தாரதரப் பருமனைக் காட்டும்.

நம்முலக வஸ்துக்களின் கனம் அவைகள் பூமியாலிழுக்கப்படுவதாலுண்டாகின்றது. பொருட்கள் பூமியை நெருங்கினல் அவற்றின் கனம் அதிகரிக்கும் விட்டு விலகக் கனம் குறையும். பூமியின் கனமிரட்டித்தால் ஒரு பலம் நிறையுள்ள படிக்கல் இரண்டு பலம் நிறையுள்ளதாய்விடும். தூரம் இரட்டித்தால், கனம் கால் பங்காய்விடும்; தூரம் பாதியானல், கனம் நான்மடங்காகும்! ஆகவே ஆகர்ஷண சக்தியாலுண்டாகும் வஸ்து கனம் அதையிழுக்கும் மூலப்பொருளின் கனத்தையும் தூரத்தையும் தன்னுடைய பொருளடக்கத்தையும் பொறுத்தது. நம்மைப்போலொருவன் அரிசி மூட்டையொன்றைச் சிரமப்பட்டுத் தூக்கிக்கொண்டு திடரென்று சந்திரதலத்தைப் போய்ச்சேர்ந்தால், அவனுக்கு அதன் பாரம் இங்கிருந்ததில் ஆறிலொரு பங்குகூட இராது! சந்திரதலத்தில் நின்றுகொண்டு அதைப்போன்ற ஆறு மூட்டைகளை யவன்முதுகின்மேலேற்றலாம். இவ்வுலகிலொரு மூட்டை தூக்குவதிலும் சந்திரதலத்தில் அதேவிதமான ஆறு மூட்டைகளையொரே சமயத்தில் தூக்குவதிலுமுள்ள சிரமம் ஒன்றே. சந்திரன் இப்போதிருப்பதைவிடச் சிறியதானல் அதன்மேல் நின்றுகொண்டு இன்னுமதிக மூட்டைகளை எளிதில் சுமக்கலாம். சந்திரமண்டல ரயில்வே போர்டர்கள் பாடு சுகந்தான்!

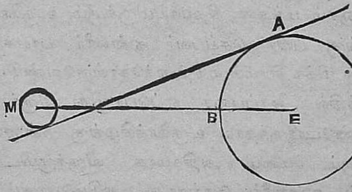

ஒரு விசேஷம். இதோவிருக்கும் படத்தைப் பாருங்கள். A-என்னுமிடத்தில் சந்திராஸ்தமன காலம். B-என்னுமிடத்தில் சந்திரன் தலைக்குமேல் வானமத்தியிலிருக்கிறது. B-யிலிருந்து அதற்கிருக்கும் தூரத்தைவிட A-யிலிருந்து அதிகமானது. ஆகையால் A-யிலிருப்போர்க்கு சந்திரபிம்பம் E-யிலிருப்போர்க்குத் தோன்றுவதைவிடச் சிறுத்துக் காணவேண்டும். அதாவது உதயாஸ்தமான காலங்களைவிட வானமத்தியம் வந்ததும் பெருத்துக் காணவேண்டும். ஆனல் நமது அனுபவமெப்படி? பௌர்ணிமை தினம் சந்திரனுதிக்கையில் அதன் பருமனைப் பார்த்திருப்பீர்களே. அகன்ற தாம்பாளத்தளவு பெரியதாய்க் காண்கிறதல்லவா? மேலேற வரவரச் சிறுத்துவிடுகிறது. வானமத்தியம் வந்ததும் உரிக்கா தேங்காயொன்றின் அளவு தானிருக்கிறது. மேற்கில் சாய்ந்ததும் பருத்து, அஸ்த

மன காலத்திலும் உதயத்திலிருந்ததுபோலவே பிம்பம் விசாலமாய் விடுகிறது. நியாயமா யிருக்கவேண்டியதற்கும் தோற்றத்திற்குமுள்ள பேதத்தைப் பாருங்கள்! இதற்கென்ன காரணம்?

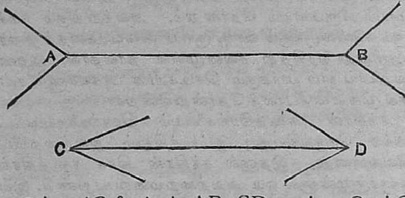

இப்படத்திலிருக்கும் AB, CD என்ற இரண்டு கோடுகளில் எது நீண்டதாகத் தோன்றுகிறது? அளந்து பாருங்கள். வாஸ்தவத்தில் இரண்டும் ஒரே நீளமானவையா யிருக்கின்றனவே! நமது கண்ணையே நாம் நம்பக்கூடவில்லை பார்த்தீர்களா! இதே விதமாய்த்தான் நாமிப்போது சொன்ன தோற்ற வித்தியாஸங்கள் ஏற்படுகின்றன. யதார்த்த காரணம் நமது கண்களுக்குண்டாகும் ஓர்விதப் பிரமையே!

பல பெருத்த வஸ்துக்களுக்கு மத்தியமாக ஒரு சிறு வஸ்துவை வைத்துப்பார்த்தால், அது தன் ஸ்வபாவமாயுள்ள பருமனைவிட அதிகரித்துக் காணும். சந்திரோதயாஸ்தமன காலங்களில், அடிவானத்தை மறைத்துக்கொண்டு பெரிய விருக்ஷங்களும், மலைகளும், மேகங்களும் பல தோன்றி, அவை மத்தியமாகவோ, சமீபமாகவோ, தோன்றும் சந்திரபிம்பத்தைப் பெரியதாக்கிக் காட்டுகின்றன. வானமத்தியமாயிருக்கையில் இவ்விதத் தாரதம்யத்தைக்காட்டக்கூடியவையொன்றுமில்லை. சிறு பொத்தலொன்றிட்ட கடிதத்தைக்கண்முன் பிடித்து, மாஞ்செடி முதலியவற்றை மறைத்து, துவாரத்தின்வழியாகச் சந்திரனைமாத்திரம் பார்த்தால், உடனே அது சுருங்கிவிட்டது போலாய்விடும்! வானமத்தியிலிருந்தா லெவ்வளவு சிறிதாய்க்காணுமோ அவ்வளவுதா னிருக்கும். கைவிரல்களைக் குவித்துக் குழாய்போலாக்கி, அதன் துவார வழியாகவும் பார்க்கலாம். ஆகையால் அடிவானத்திற்குச் சமீபத்திலிருக்கும்போது பிம்பம் பெருத்துக் காண்பது சுத்தப் பிரமமே யொழிய வேறில்லை.

உதயாஸ்தமன காலங்களில் சூரிய பிம்பம் பெருத்துக்காண்பதும் இவ்விதக் காரணத்தினால்தான்.

சந்திரஸ்வரூபம்.—விண்மண்டலத்திற் சஞ்சரிக்கும் தேஜஸ்ஸுகளுக்குள் பூமிக்கு அதிக நெருங்கியது சந்திரன். அதன் அமைப்பை வானசாஸ்திரிகள் விடா முயற்சியுடன் ஆராய்ந்திருக்கிறார்கள். இவ்விதக் காக்ஷிக்கு முக்கிய ஸாதனம் தூரதிருஷ்டிக்கண்ணாடியே. இதனுதவியால், பூதலத்தில் அத்துவானமாய்க் காடுகளும், மலைகளும், பாலைவனங்களும் அடர்ந்த சில தேசங்களைப்பற்றி யெவ்வளவு நமக்குத் தெரியுமோ, அதைவிட அதிகமாய்ச் சந்திரதலத்தைபபற்றிய விசேஷங்கள் தெரியும். தூரதிருஷ்டிக் கண்ணாடி யேற்படுவதற்குமுன் சந்திர களங்கங்களின் ஸ்வபாவத்தையும் காரணத்தையும்பற்றி ஜனங்களுக்கெவ்வித விசித்திர அபிப்பிராயங்க ளிருந்தனவென்று முன்னமேயே சொல்லி யிருக்கிறோம். இவ்விதப் பிரமங்களெல்லாம் நீங்கி, வாஸ்தவ மின்னதென்று ஏற்பட வெகுகாலஞ் சென்றது.

ஏறக்குறைய 350 வருஷங்களுக்குமுன் இத்தாலியா தேசத்தில் கலிலியோ வென்று ஒரு மஹாதத்வசாஸ்திரி யிருந்தார். அவர்தான் முதல்முதல் தூரதிருஷ்டிக்கருவியைச்செய்தவர். புதிதாயுண்டாக்கிய இக்கருவியைக்கொண்டு சந்திரபிம்பத்தைப் பார்த்ததில், அதன் தலம் சமமாயிராமல் கரடுமுரடாய்க் காணப்பட்டது. உடனே அதன் தலமும் பூதலம் போலவே ஜலாசயங்களையும் மலைப்பிரதேசங்களையும் பள்ளத்தாக்குகளையும் உடையதாயிருத்தல் வேண்டுமென்றெண்ண இடமுண்டாயிற்று. இக்கருவி வரவரத் திறமானதாயும் பெரியதாயும் செய்யப்படவே, சந்திரகோளம் செவ்வையாய்ப் பரீக்ஷிக்கப்பட்டு, அதன் நிஜஸ்வரூபம் பெறும்படியாய் வெளியாகலாயிற்று. இதற்குத் துணையாக மற்றொரு ஸாதனமும் சேர்ந்தது. வெறுங்கண்ணாடி மூலமாய் வெளிப்படாத ரகசியங்களும் போடோகிறப் மூலமாய் தெரியலாயின. அழகிய சந்திரபோடோக்கள் அனேக மெடுக்கப்பட்டு இவ்விஷயத்தில் வெகு உபயோகமுள்ளனவா யிருக்கின்றன. இவற்றில் சாம்பல் நிறமாய்க் காண்பவை சாந்திரதல ஸமுத்திரங்களின் அடித்தலங்கள். காந்தியும் இருளும் கலந்து தோன்றுவன மலைகளையும் அவற்றின் நிழலில் மறைபட்ட தாழ்வரைகளையும் குறிக்கும். இம்மலைத்தாக்குகளில், நடுவிற் கறுத்துச் சுற்றி வெண்மையான பல சிறுசிறு வட்டங்களிருக்கின்றன. இவை வெகுகாலத்திற்குமுன் எரிந்து அணைந்த எரிமலைகளின் சிகரங்களாம்!

பூமியைப்போல் சந்திரனு மோருலகந்தானே. பலவித மலைகளும் ஏரிகளும் கடல்களு மிருக்கவேண்டியது நியாயந்தான். நமது உலகத்திலுள்ள எரிமலைகளைப்பற்றி வெகுவாய்ப் படித்திருப்பீர்கள். அவற்றின் காரண மின்னதென்பது எல்லாருக்குந் தெரிந்த விஷயம். சந்திரன் முற்காலத்தில் வெகு சுறுசுறுப்புள்ள பல அக்கிபர்வதங்களுள்ளதாக விருந்திருக்க வேண்டும். அதன்மேல் தோன்றும் மலைச்சிகரங்களின் சங்கியையும் நெருக்கமும் அக்காலத்திலிருந்திருக்கும் சந்திரனுடைய உஷ்ணக்கொதிப்பைச் சூசிப்பிக்கின்றன. வரவர அதன் சூடு வெளிகளிற் பரவியோடி ஆறி, அம்மலைகளின் சேஷ்டை ஓய்ந்துவிட்டது. அவற்றின் சிகரங்களினின்று வழிந்தோடிய உருக்குப் பிர

வாகங்களுடைய அடையாளங்கள் சந்திரதலத்திற் பலவிருக்கின்றன. இம்மலைகளுக்கும் கடல்களுக்கும் விசித்திரப் பெயர்களும் வைத்து, இலக்கமுமிட்டிருக்கிறார்கள்.

நான்கு அங்குலக் குறுக்களவுள்ள ஓர் இரும்புக் குண்டையும், ஒரு அங்குல அளவுள்ள மற்றொரு இரும்புக்குண்டையும் அனலிலிட்டுச் செந்நிறமானதும் ஒரே க்ஷணத்தில் வெளியிலெடுத்து வைத்தால், சிறு குண்டு சிறிதுநேரத்தில் செந்நிறத்தை யிழந்து ஆறிக் கறுத்துவிடுகிறது. பெரிய குண்டைவிட்டுக் காந்தியும் சூடும் ஆறத் தாமதப்படும்.

வெகு காலத்திற்குமுன் சந்திரனும் பூமியும் அத்தியோஷ்ணமான கோளங்களா யிருந்திருக்கவேண்டும். அந்தஸ்திதியில் எரி மலைகளனேகம் அவற்றின்மீது தோன்றி வெடித்திருக்கும். சந்திரன் சிறு கோளமாகையால் பூமியைவிடச் சீக்கிரத்தி லாறிப்போய்விட்டது. பூமியோ இன்ன முஷ்ணமுள்ளதாகவே யிருக்கிறது. அடிக்கடி பல தேசங்களில் எரிமலைகளால் ஜனங்களுக்குண்டாகும் பீதியையும் சேதத்தையும்பற்றிக் கேள்விப்பட்டுக்கொண்டே யிருக்கிறோம். ஆழ்ந்த குழிகள் தோண்டினு லவற்றினடிபாகங்கள், மேல்தரையைவிட, உஷ்ணமுள்ளவையா யிருக்கின்றன வல்லவா? நிலக்கரிச் சுரங்கங்களுக்குள் ளிறங்கி வேலை செய்வோர் இவ்வுஷ்ணத்தை நன்குணர்கிறார்கள். பூமியினுள்மத்தியம் இன்னு மதிகக் கொதிப்புள்ளதாய், அங்கடங்கி யிருக்கும் பொருள்க ளெல்லாம் உருகித் திரவரூபமாயும் காசரூபமாயு மிருக்கின்றன. இவை மத்தியில் ஏதாவது கலக்கம் கோளாறு நேரிட்டால், அதற்குச் சமீபமாயுள்ள அக்னி பர்வதங்களின் முகவழியாகவாவது, அல்லது புதிதாய்த் தரையைப் பிளந்துகொண்டாவது அவ்வுருக்கு வெளிப்பட்டு நாலாபக்கங்களிலும் வழிந்தோடுகிறது. கலக்கம் பலமாயிராவிட்டால் பூகம்பத்தோடு நம்மை விட்டுவிடுகிறது.

முன் பூமிக்கிருந்த உஷ்ணத்தில் நூற்றிலொருபங்கு கூட இப்போது கிடையாது. ஆதலாற்றான் அதன் சீதோஷ்ண நிலைமை உயிர் பிராணிகளும் புற்பூண்டு விருக்ஷ வர்க்கங்களும் தோன்றி ஜீவிக்க ஒத்திருக்கிறது. வரவர இன்னம் உஷ்ணம் சாந்தியடைந்தால் குளிர் மேலிட்டு ஜீவவர்க்க மனைத்தும் நசித்துப்போய்விடும். இவ்வளவு பெரிய ஆபத்து நேரிடப் பல யுகங்கள் செல்லும். ஆகையால் அற்பகாலஞ் ஜீவித்திருக்கப்போகிற நமக்குக் கவலையில்லை!

மற்றொரு பெரிய விசேஷம். பூதலப் பள்ளத்தாக்குகளில் நமக்கு ஜீவாதாரமான ஜலம் தங்கியிருக்கிறது. நம்மைச்சுற்றிக் கனத்த வாயுப்போர்வையுமிருக்கிறது. சந்திரனிடத்திலோ இவ்விரு பூதங்களி னடையாளமே கிடையாது. அதன் சமுத்திரங்களிலும் ஏரிகளிலும் ஜலமே யில்லையாம்! ஜலமிருந்தால் எவ்விதத்திலும் அதினின்று ஆவி கிளம்பி மேகங்களுண்டாகிச சந்திரதலத்தின்மேற் பரவி யோடி மங்கலாய்க் காணும். இப்படி யொன்றும் நமக்குத் தோன்றுவதில்லை. வாயு மண்டலமுமில்லை யென்பதற்குச் சாக்ஷியமிருக்கிறது. நாம் நடுப்பகலில் வெயில் கடுமையாயிருக்குஞ் சமயத்தில் வெளிகளில் நின்று தூரத்தில் நிற்கும் மரஞ் செடி முதலியவற்றை நோக்கினால், அவை சஞ்சலமாயும் விரூபமாயும் தோன்றும். அவற்றிற்கும் நமக்கும் நடுவிலிருக்கும் வாயு, சூரிய வெப்பத்தைத் தரையினின்று கிரகித்து சலனமுள்ள தாவதால், அதன் வழியாய் நாம் பார்க்கும் செடிகளின் பாகங்களும் சஞ்சல முள்ளனபோலத் தோன்றுகின்றன

சந்திரன் நக்ஷத்திரங்களையும் கிரகங்களையும்விட மிக்க நெருங்கியது; ஓட்டத்திலும் அவற்றைவிட வேகமானது. இதனால் சந்திரன் கிரக நக்ஷத்திரங்களுக்குமுன்னால் ஓடி அவற்றை மறைப்பதுண்டு. இவ்விதம் மறைக்கப்படும்போதெல்லாம் அவை ஓர் தட்டின்பின் சிறு புள்ளி யொளிவதுபோலத் தோன்றும். சந்திரன் நக்ஷத்திரங்கள் குறுக்காக வானத்தில் கிழக்காயோடுகிறதல்லவா? அதன் மார்க்கத்திலதற்குச் சற்றுக் கிழக்காக ஓர் நக்ஷத்திரத்தைக் கவனிப்போம். சந்திரன் மெதுவாய் அதை நெருங்கி மறைத்துத் தாண்டிவிடுகிறது. நக்ஷத்திரமும் சந்திர மண்டலத்தின் மேற்புறமாய்க் காணப்படுகிறது. சந்திரன் எவ்வேகத்துடன் நெருங்குகிறதோ அவ்வேகம் அதன் பிம்பத்தின் பின் நக்ஷத்திரம் மறைபடும் க்ஷணத்திலும் மாறுவதேயில்லை. மறைத்துப் பிரிவுறும் க்ஷணத்திலும் வேகத்தில் வித்தியாஸம் காணப்படுவதில்லை. இவ்விரு ஸந்தர்ப்பங்களிலும் அந்த நக்ஷத்திரத்தின் ஒளி சற்றும் குன்றுவதுமில்லை. இதனால் சந்திரனைச் சுற்றி வாயுப் போர்வையாவது மேகங்களாவது கிடையாதென்று நிச்சயிக்கலாம். அப்படியிருக்கும்பக்ஷத்தில் அதன் மண்டலத்திற்குப்பின் நக்ஷத்திரம் மறைய வரும் க்ஷணத்தில் கொஞ்சம் வேகந் தணிந்து தயங்குவதுபோலத் தொன்றும். மறுபுறம் வெளிப்படும் போதும் மெதுவாய் விலகுவது போலத் தோன்றி, சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் பிழைத்தேனென்று தப்பியோடுவதுபோல் அவ்வேகமதிகமாய்விடும். மறைபடும் க்ஷணத்திலும் வெளிப்படும் க்ஷணத்திலும் அதன் காந்தி வாயுவினால் தடைபட்டு மங்கியிருக்கும். வாயு மண்டலத்தின் சேஷ்டை யிப்படிப்பட்டது. மேற்சொல்லிய வேக வித்தியாஸங்க ளொன்றும் சந்திரன் விஷயத்திற் கண்டதேயில்லை. இதனால் அதற்கு வாயுமண்டலமில்லை யெனலாம்.

ஜலமும் வாயுவுமில்லாவிட்டா லுயிர்ப்பிராணிகளிருக்க முடியாது. இப்பூலோக வாஸிகளான நமக்குத் தெரிந்திருக்கிறமாதிரி ஜீவராசிகளொன்றும் சந்திரகோளத்தில் வசிக்கவில்லை யென்று தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். போதுமான உஷ்ணத்திற்கு அடையாளமொன்றும் அதனிடமில்லை. எங்கும் நடுநிசிபோல நிச்சப்தமாய் ஓய்ந்து கிடக்கும்.

S. பாலகிருஷ்ணய்யர்.
B.A., L.T.

பிரிட்டிஷ் துரைத்தன ரீதி

THE BRITISH CONSTITUTION

அத்தியாயம் 3

பார்லிமெண்டு: அதன் வரலாறு.

பிரிடிஷ் துரைத்தனரீதியில் மூலாதாரமானவோர் விஷய மென்னவெனில் பார்லிமெண்டு மகாசபையின் மட்டில்லாத அதிகாரமாம். நாட்டில் ஜாரியிலிருக்கும் சட்டங்கள் எல்லாம் பார்லிமெண்டால்தான் செய்யப் படுகின்றன. நாடடங்கலும் நடந்துவரும் ராஜாங்க முறை முழுவதும் அதன் அதிகாரத்துக் குட்பட்டுள் ளது. அரசர், பிரபுக்களின் சபை (House of lords) சாமான்னியர் சபை (House of Commons) ஆகிய மூன்று அம்சங்களும் சேர்ந்தானது பார்லிமெண்டு மகா சபை. இவற்றுள் முதலம்சமாகிய அரசரைப்பற்றி முன்னத்தியாயத்தில் கூறினோம். மற்றவை இனிக் கூறப்படும்.

நாட்டிலுள்ள எல்லா ஜனங்களுக்கும் பிரதிநிதிகளாக வைதீக பிரபுக்கள் என்றும், லௌகிக பிரபுக்கள் என் றும், சாமான்னியர் என்றும் மூவகை வகுப்பினர் இருக் கின்றனர். வைதீக பிரபுக்கள் என்பவர் சில அத்தி யக்ஷகுருக்கள்மாராம். உயர்குலத்துக் குடும்பங்களின் தலைவர்கள் சேர்ந்தானது லௌகிக பிரபுக்களின் சபை. ஜனங்களால் தேர்ந்தனுப்பப்பட்ட பிரதிநிதி களே சாமான்னிய சபையங்கத்தினராவர். இம்மூவகை யார்க்கும் தலைவராக அரசர் வீற்றிருக்கின்றனர். ஆக வே, பார்லிமெண்டில் நடக்கும் விஷயமெல்லாம் ஜனங் களும் அரசரும் கூடியே நடத்துவதாக ஐதீகம்.

"பார்லிமெண்டு" என்னும் வார்த்தைக்கு "பேச்சு" அல்லது "சம்பாஷணை" யென்று பொருள். முதன் முதலில் அப்பதம் ஜனங்கள் ஒன்றுகூடிப் பேசிய பேச் சைமட்டுமே குறித்து நின்றது. பின்னர் காலக்கிர மத்தில், அவ்வாறு பேசுவதற்குக் கூடும் ஜனசபையைக் குறித்தது. இவ்விரண்டாவது பொருளிலேயே அப் பதம் இச்சிறு நூலில் வழங்கப்படும்.

பார்லிமெண்டு மகாசபையின் ஆதிவரலாற்றையும் சரித்திரத்தையும் பற்றிப் பேசவேண்டுமானல், ஆயி ரம் வருஷங்களுக்கு முன்னுள்ள காலத்திலிருந்தே ஆரம்பம் செய்யவேண்டும். அதன் காலப்பிரமாணம் நான்கு பிரிவுகளாக்கப்படும்: (1) 1295-ம் வருஷத்துப் பார்லிமெண்டை மாதிரியாகக் கொண்ட மத்தியகாலப் பார்லிமெண்டின் காலம். (2) அரசருக்கும் பார்லி மெண்டுக்கும் பாத்தியாபாத்திய விஷயமாகச் சண்டை ஏற்பட்ட காலமாகிய டியூடர்-ஸ்டூவர்ட் அரசர்களின் காலம். (3) 1688-ம் வருஷத்துத் துரைத்தன மாறு பாட்டுக்கும் 1832-ம் வருஷத்தில் நடந்த பார்லிமெண் டின் சீர்திருத்தத்துக்கும் இடையிட்ட காலம். (4) 1832-ம் வருஷத்தி லாரம்பமான நவீன காலம், என் பனவாம்.

இனி, 1295-ம் வருஷத்துப் பார்லிமெண்டு தோன் றிய விதத்தையும், அது விருத்தியடைந்த மாதிரியை யும் சுருங்கக் கூறுவோம்.

சட்ட நிர்மாணம் முதலிய முக்கியமான விஷயங்க ளில் அரசர், ஆலோசனையும் அனுமதியுமின்றி நடக் கக் கூடாதென்னும் சித்தாந்தம் இங்கிலாந்தில் நெடு நாளாகவுண்டு. பிராசீன ஸாக்ஸன் அரசர்கள் தங்க ளுடைய அறிஞர்களாலான "மூதறிஞர் சபை [1]"யின் ஆலோசனையையும் அனுமதியையும் பெற்று வந்த னர். ஆயினும் அச்சபைக்கு ஓர் நியமமிருந்ததாகத் தெரியவில்லை. வலிய அரசன் ஒருவன் அச்சபையை அடக்கியாள்வான். பலங்குன்றிய அரசனை, சபை யடக்கியாளும். மேலும் அச்சபை, ஜனசங்கியையிலா வது பெரியதாக விருந்ததில்லை. ஏழை ஜனங்கள், தூரங்களில் வாழ்பவரானல், வருவதற்குச் சவுகரியப் படாது. செல்வவான்களுக்கோ வருவதற்குமனமிராது. ஆகவே, இச்சபை அரசனுடைய அதிக்கிரமங்களைக் கண்டித்து, ஜனங்களுடைய சுதந்தரங்களைப் பாது காக்கக் கூடியதாக விருந்ததென்று சொல்வதற் கிடமில்லை. ஆயினும் இச்சபையின் அந்தஸ்து குறை ந்துபோய் விடவில்லை. நார்மன் வெற்றிக்கு முன் அரசாண்ட இங்கிலீஷ் மன்னர்களில் ஒருவராவது இத்தேசீய சபையின் ஆலோசனையையும் அனுமதியை யும் பெறாமல், தாமே சுயமாக வரி விதிக்கவோ, சட்ட முண்டாக்கவோ அதிகாரத்தை மேற்கொள்ளத் துணியவில்லை.

நார்மன் அரசர் வந்த பிற்பாடு, இந்தத் தேசீய சபை களில் சிற்சில மாறுபாடுகள் உண்டாயின. ஜெயங் கொண்ட உவில்லியம் என்னும் அரசர், நாடடங்கலு முள்ள நிலமெல்லாம் தம்முடையதென்றும், அந்நிலங் களில் சர்வபாத்தியதைகளையும் கொண்டாடும் சுவான் தாரர் அரசனைத்தவிர வேறொருவரில்லை யென்றும், நிலங்களைக் கைப்பற்றி யிருப்பவர்கள் எல்லோரும், அரசருக்கு நேராகவே அடங்கிவாழும் குடிகளென்றும் சித்தாந்தப்படுத்தினர். ஏராளமான பூஸ்திதியையுடைய

1 Witenagemot.

நிலசுவான்கள், செல்வாக்கிலும் பலத்திலும் அளவுக்கு மிஞ்சி விருத்தியடையாவண்ணம், அவர், அவர்களுடைய நிலங்களை இங்கிலாந்தில் பற்பல விடங்களில் சிதறியிருக்கும்படிப் பகுத்துக்கொடுத்தனர். வலிய ஜமீன்தாரர்களுக்கிடையே ஏழை மிராசுதாரர்களும் கலந்து கலந்து இருந்தது பார்லிமெண்டுக்கு ஒரு அனுகூலமாயிற்று. நார்மன் அரசர்கள் மனம்போனபடி நடந்தகொடுங்கோலரசர்கள் வலியஜனங்களுடைய விரோதத்துக்கு மட்டுமே கொஞ்சம் பயப்படும் சுபாவமுடையவர்கள். ஆயினும் அவர்கள் பழைய ஸ்மிருதிகளுக்கும் சட்டதிட்டங்களுக்கும் கொஞ்சம் மரியாதை வைத்தேதான் வந்தனர். ஜனங்களுடைய அங்கீகாரத்தையும் ஆலோசனையையும், கூடுமானால் பெறுவது நல்லதென்றே அவ்வரசர்களுக்குத் தோற்றியது. ஆகவே, அவர்கள் அடிக்கடி சபை கூட்டுவதுண்டு. ஆனால் நார்மன் அரசர்களின் சபை, போர்ச்சேவகத்துக்காக ஜாகீர் அனுபவிக்கும்மிராசுதாரர்களின் சபையென்பதும், அச்சபையோர் அரசனுக்குப் பலவிதத்திலும் பணிந்து நடக்க வேண்டியவராக விருந்தனரென்பதும் ஞாபகத்தி லிருக்கவேண்டும். பொதுப்படக் கூறுமிடத்து, அக்காலத்திய சட்ட திட்டங்களெல்லாம் ஜனங்களுடைய அங்கீகாரத்தையும் ஆலோசனையையும் பெற்றிருந்தனவென்று சொல்வதற்கிடமில்லை. இரண்டாம் ஹென்றியின் காலத்தில் கூடிய சபைகளும், ஜான் காலத்தில் கூடிய சபைகளும் மேற்கூறியவாறே ஜாகீர்தார்களின் சபையாக விருந்தன. இந்த ஜான் காலத்தில்தான் "மகாசாஸனம்" என்பது பிறந்தது. மகாஜன சபையாரின் அங்கீகாரமின்றி வரி விதிக்கக்கூடாது என்று இச்சாஸனத்தில் எழுதப்பட்டது, பார்லிமெண்டாரின் அபிவிருத்திக்கு ஊன்றுகோல்போல நின்றது. பின்னர், 1254-ம் ஆண்டில் மூன்றாம் ஹென்றி அரசனுக்குப் பணம் தேவையாக விருந்தபோது, அவ்விஷயமாக ஆலோசனை செய்வதற்கு மாகாணங்கள்தோறும் நான்கு போர்வீரர்கள் வரவேண்டுமென்க் கட்டளை பிறப்பித்தார். இவ்வித போர்வீரர்கள், ஜாகீர்தார்கள் அல்லர்; மகாஜனங்களின் பிரதிநிதிகள். இது முதற்கொண்டுதான் தேசிய சபையில் பிரதிநிதித்துவம் ஒழுங்காக ஆரம்பித்தது என்னலாம். மறுபடியும் 11 வருஷங்கள் கழிந்தபின் 1254-ம் ஆண்டில், ஸைமன்டி மாண்டுபோர்டு என்னும் ராஜ்யதந்திர நிபுணர், தாம் பிரமுகராக விருந்து அழைப்பித்த சபைக்கு மாகாணங்களிலிருந்து மட்டுமின்றி, நகரங்களிலிருந்தும் வட்டங்களிலிருந்தும்பிரதிநிதிகள் வரவேண்டுமென்று உத்தரவனுப்பினார்.

ஆரம்பத்தில்கூறிய மாதிரிப் பார்லிமெண்டு 1295-ம் வருஷத்தில் முதலாம் எட்வர்டு அரசரால் அழைக்கப்பட்டது. இரண்டு பிரதம அத்திய குருக்களும், மற்றைய குருக்கள்மாரும், பெரிய மடாதிபதிகளும், நாற்பத்தெட்டுப்பிரபுக்களும் சபைக்கு வரவேண்டுமென்று அவர்களுக்குத் தனித்தனியே ஸ்ரீமுகம் அனுப்பப்பட்டது. ஒவ்வொரு வட்டத்திலிருந்தும் இரண்டு பிரதிநிதிகளும், ஒவ்வொரு நகரத்திலிருந்தும் இருவரும், ஒவ்வொரு மாகாணத்திலிருந்தும் இரண்டு போர்வீரரும் தேர்ந்தெடுத்து அனுப்பப்படவேண்டுமென்று கட்டளைக்காரர்களுக்கெல்லாம் உத்தரவு பிறந்தது.

இந்தப் பார்லிமெண்டைப்பற்றி நாம் கவனிக்கவேண்டிய விஷயங்கள் இரண்டுள்ளன. முதலாவது, இது ஜாகீர்தாரர்கள் சபையல்லாமல், தேசீய மகாஜனங்களின் பிரதிநிதிகளாலான சபையாக விருந்தது. அக்காலத்தில் மகா ஜனங்கள் மூவகுப்பினராக விருந்தபடியால், அம்மூவகையினரும் பிரதிநிதித்துவம் பெறவேண்டுமென்று, வைதீகர்கள், பிரபுக்கள், சாமான்னியர் எனப் பிரதிநிதிகள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். அந்தஸ்தில் தாழ்ந்த வைதீக வகுப்பினர் வரவர, பார்லிமெண்டுக்கு வராதொழிந்தனர். உயர்ந்த வைதீகர்களான குருக்கள்மார், லௌகீகப் பிரபுக்களுடன் சேர்ந்துகொண்டனர். மற்றையோ ரெல்லோரும் சாமான்னியர் கோஷ்டியாயினர். ஆகவே, பார்லிமெண்டு, இருபெரும் பிரிவாகப் பிரிந்து, பிரபுக்கள் சபையெனவும் சாமான்னியர் சபையெனவும் தனித்தனிப் பெயரோடு விளங்குவதாயிற்று.

கவனிக்கவேண்டிய மற்றொரு விஷயம் என்னவெனில், பார்லிமெண்டு மகாசபை, பூர்வத்தில் அரசர்கள் கூட்டிய தேசீய சபையின் தொடர்ச்சியே யென்பதாம். ஆகவே, அச்சபை செய்துவந்த காரியங்களையெல்லாம் இப்பார்லிமெண்டு செய்யவேண்டியதாயிற்று. சாதாரணமாக, பார்லிமெண்டு சபை கூடுவதின் காரணம் அரசருக்குப் பணம் தேவையாகவிருப்பதுதான். ஏதாவது ஒரு செலவு, தம்முடைய சாதாரண வரும்படியைக்கொண்டு செய்ய முடியாமற் போனால், அரசர் ஒரு பார்லிமெண்டு சபை கூட்டி, கஜாணிஜி மூலமாகவேனும், மந்திரிமார்களில் ஒருவர் மூலமாகவேனும், தாம் விரும்புவதையும் விரும்பும் காரணத்தையும், அச்சபையார்க்கு விவரிப்பார். அரசர் கூறும் மொழியில் வேறு விஷயங்கள் இருக்குமாயினும், முக்கியமாகப் பணம் வேண்டும் என்பதே பிரதான நோக்கமாக விருக்கும். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்தான், மகாஜனங்கள் தங்களுக்கிருக்கும் கஷ்டம் குறை முதலியவைகளைக் கூறிப் பரிகாரம் கேட்பார்கள். இவ்விதமாக ஜனங்கள் செய்துகொள்ளும் விண்ணப்பங்கள் பலவகைப்பட்டனவாகவிருக்கும். அவைகளைக் கவனித்து, என்ன பரிகாரங்கள் செய்யலாமென்று பார்ப்பதற்குச் சில உத்தியோகஸ்தர்கள் நியமனம் பெறுவார்கள்.

அக்காலத்துப் பார்லிமெண்டு நெடுநாள் கூடியிருப்பதில்லை. பிரயாணம் செய்வது கடினமாயும் பணச்செலவுள்ளதாயுமிருந்தது. வீடு வாசல்களை விட்டு விட்டு, மெம்பர்கள் வெகு நாள் தலைநகரில் தாமதிக்கக் கூடாதிருந்தது. சபை கூடுவதின் முக்கிய கருத்தெல்லாம், அரசருக்கும் ஜனங்களுக்கும் ஒருவித உடன்பாடு உண்டாகவேண்டுமென்பதாம். அரசருக்கு வேண்டியது பணம். ஜனங்கள் மன்றாடுவது குறைகளின் பரிகாரம். உபய கக்ஷிக்காரர்களுக்கும் ஏதோ ஒருவாறு திருப்தியாகக் காரியம் முடிந்தவுடன், சபையோர்கள் யதாஸ்தானம் போய்ச் சேருவார்கள். அரசரும் அவரது மந்திரிமார்களுமே பரிகாரங்கள் செய்ய வழி தேடுவார்கள்.

இனி, பார்லிமெண்டு மகாசபை காலக்கிரமத்தில் அடைந்த சுதந்தரங்களைக் கூறுவோம். பதினான்காம் நூற்றாண்டிலேயே அச்சபை, அரசருக்கு வரி விதிக்கப் பாத்தியதை இல்லையென்றும், அவ்வித பாத்தியதை பார்லிமெண்டு சபையாருக்கு மட்டுமே உண்டென்றும் சித்தாந்தப் படுத்திக்கொண்டது. வரி விதிப்பதில் சாமான்னியர்களே பெரும் பொறுப்பை வைக்க வேண்டியவரா யிருந்தபடியால், பணவிஷயமாக வரும் எல்லாவித நடவடிக்கையும் சாமான்னிய சபையிலேயே ஆரம்பமாக வேண்டுமென்னும் சித்தாந்தமும் தீர்மானமாயிற்று. முதன் முதலில் சாமான்னியர், தங்கள் தங்களுடைய குறைகளுக்குப் பரிகாரம் மாத்திரம் கேட்டவராதலால், சட்டநிர்மாணம் செய்வதில் அவர்களுடைய அங்கீகாரத்தையும் ஆலோசனையையும் அரசர் எதிர்பார்க்காமல், வைதீகலௌகீகப் பிரபுக்களைக் கொண்டுமட்டுமே காரியம் நடத்திவந்தனர். இதனால் கேட்டதொன்றும் கொடுப்பது வேறுமாகச் சிற்சில சமயங்களில் முடிந்ததுமுண்டு. இக்குறைபாட்டைத் தீர்க்கும்பொருட்டு, அரசராகவிருந்த ஐந்தாம் ஹென்றி, சாமான்னியரின் ஆலோசனையைப் பெறாமல் சட்டநிர்மாணம் செய்வதில்லை யென வாக்களித்தனர். இதன் மேல்,சாமான்னியர்,தங்களுக்கு வேண்டும்விதிவிலக்குகளை விண்ணப்பம் மூலமாகக் கேட்டுப் பெற்ற வழக்கத்தை விட்டுவிட்டு, ஜாரிக்கு வர லாயக்கான சட்டமொன்றையே அரசருடைய அங்கீகாரத்துக்கு அனுப்பத் தொடங்கினர். இந்தச் சுதந்தரம் கிடைத்ததும் சாமான்னிய சபையின் அந்தஸ்தும் உயர்ந்தது. இதற்கு முன்பெல்லாம், அரச அங்கீகாரத்தைப் பெற்ற சட்டம் "பிரபுக்களின் அனுமதியின் பேரிலும், மடாதிபதிகளின் அனுமதியின் பேரிலும், சாமான்னியர்களின் வேண்டுகோளின் பேரிலும்" நிர்மாணமானதாக வழங்கப்பட்டது. மேற்கூறிய சுதந்தரம் கிடைத்த பிறகு, சட்டங்களெல்லாம் பிரபுக்களுடையவும் சாமான்னியருடையவும் ஆலோசனையின் பேரிலும் அங்கிகாரத்தின் பேரிலுமே செய்யப்படுவாதாக வழங்கலாயின. ஆகவே இரண்டு சபைகளும் சட்டநிர்மாணம் செய்வதில் பொறுப்பை வகிக்கும் சபைகளாயின.

பார்லிமெண்டின் செல்வாக்கு பதினான்காம் நூற்றாண்டிலும் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டிலும் வெகு தீவிரமாக வளர்ந்தது. 1327-ம் வருஷத்தில் கூடிய ஒரு பார்லிமெண்டு இரண்டாம் எட்வர்டு அரசனைப் பட்டத்தினின்றும் அகற்றிவிடத் தீர்மானித்து, அவரை ராஜிவைக்கும்படி கட்டாயப்படுத்திற்று. பின்னும் சில வருஷங்களில், இன்னொரு பார்லிமெண்டு, இரண்டாம் ரிச்சர்டு அரசனைப் பட்டத்தினின்றும் அகற்றிவிட்டு,நான்காம் ஹென்றிக்கு அரசுரிமையைக் கொடுத்தது. இம்மாதிரி அரசனையே ஆக்கவும் அழிக்கவும் பார்லிமெண்டு அதிகாரம் பெற்றிருந்ததென்றால் அதன் செல்வாக்கைப்பற்றி விஸ்தரிக்கவேண்டுமோ?

டியூடர் வம்சத்தாரது காலத்தில் பார்லிமெண்டின் செல்வாக்கு, அஞ்சா நெஞ்சினரான அரசாது மனவன்மைக்குக் கீழடங்கியே யிருந்தது. எட்டாவது ஹென்றி சொன்னபடியெல்லாம் பார்லிமெண்டு செய்தது. எலிஜபெத் ராணி, தனது பார்லிமெண்டைக் கண்டித்து, அதன் ஜோலியை மட்டும் பார்க்கும்படி சினந்து கூறினள்.

ஸ்டூவர்டு வம்சத்தவாது காலத்தில், பார்லிமெண்டுக்குச் சுக்கிரதசை வந்தது. அரசர்களுக்கும் பார்லிமெண்டுக்கும் சண்டை யுண்டாக, அரசர்கள் தோல்வியடைந்தனர். அரசருடைய அனுமதியின்றிச் சபைகலையும் சுதந்தரத்தைப் பார்லிமெண்டார் பெற்றனர். பார்லிமெண்டு இல்லாமலே ராஜ்யபாரம் வகிக்க முயற்சி செய்தது பயனற்றதாயிற்று. பின்னர் 1688-ம் வருஷத்துத் துரைத்தன மாறுதல் நிகழ்ந்தது. அதனுடன் நாம் ஆரம்பத்தில் விவரித்த பார்லிமெண்டின் காலப்பிரமாணத்தில் இரண்டாம் பிரிவு முடிவுபெற்றது. அடுத்த மூன்றாவது நான்காவது காலப்பிரிவுகளைப்பற்றி அதிகமாக விவரிக்கவேண்டியதில்லை. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் பிரசங்கவன்மையிற் றேர்ந்தவர்கள் பலரிருந்தனர். சாமான்னிய சபை பெரிய பிரபுக்களின் கைக்குள்ளிருந்தது. அப்போது உண்டான சட்டங்களில் முக்கியமானதொன்றென்னவெனில் 1715-ம் வருஷத்தில் ஏற்பட்ட "ஏழுவருஷச் சட்டமாம்." அதன்படி ஒரு பார்லிமெண்டின் ஆயுள் மூன்று வருஷங்களிலிருந்து ஏழு வருஷத்துக்கு உயர்த்தப்பட்டது. 1832-ம் வருஷத்தில் பார்லிமெண்டு சீர்திருத்தமடைந்து,ஊக்கத்துடன் வேலை செய்யத் தொடங்கிற்று. இரண்டு வருஷங்கள் சென்றதும் 1834-ம் வருஷம் அக்டோபர் மாதம் 16-ந் தேதியில், பார்லிமெண்டு மகாசபையின் பழைய வாசஸ்தானம் அக்கினிக்கு இரையாய்விட்டது. புதிதாக வெஸ்டுமின்ஸ்டர் அரண்மனை கட்டப்பட்டு, பார்லிமெண்டின் வாசஸ்தானமாகியது.

இனி, அடுத்த அத்தியாயத்தில் பார்லிமெண்டு சபைகளில் வியவஸ்தைகளைப்பற்றிப் பேசுவோம்.

சக்திதத்வ போதினி

PHYSICS PRIMER

ஒளியின் போக்குமாற்றம் :
இருபுற வளைவுக் கண்ணாடிகள்

Refraction of light—Lenses

கண்ணாடிகளுள் ஒளிஸம்பந்தமாக விசித்ரம் காட்டும் ஒருவகைக் கண்ணாடி உண்டு. இவைகளுக்கு இருபுற வளைவுக் கண்ணாடி என்று பெயர். இவைகளுள் முக்கியமாக இருபுறமும் குவிவான கண்ணாடிகளும், இருபுறமும் குழிவான கண்ணாடிகளும் நாம் கவனிக்க வேண்டியவை. இக்கண்ணாடிகள் பொதுவாக வட்டமாகவிருக்கும். முன்னது ஓரத்தில் பருமன் குறைவாயும் மத்தியில் பருமன் அதிகமாயும் இருக்கும்: பின்னது ஓரத்தில் பருமன் அதிகமாயும் மத்தியில் குறைவாயும் இருக்கும். அவைகளைக் குறுக்கே வெட்டினால் படத்திலிருப்பதுபோல விருக்கும். இம்மாதிரியான கண்ணாடிகளில் அநேகமிருந்தும் இவ்விரு விதங்களே முக்கியமாக நாம் கவனிக்க வேண்டியவை.

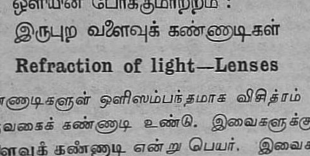

இவைகளுள் ஒளி ஊடுருவிப்போவதைக் கவனிப்போம். இருபுறக் குவிவான வட்டக் கண்ணாடித் துண்டை எடுத்து ஸூர்யன் ஒளி நேராகப் படும்படியாகப் பிடித்து அதன் அருகில் மறுபுறம் ஒரு காகிதத்தைப் பிடிப்போம். அதில் கண்ணாடிபோல வட்டமான நிழலும், மத்தியில் ப்ரகாச வட்ட பாகமும் காணப்படும். இதை எடுத்துவிட்டு தூசி கிளப்பினால் ஸூர்யரச்மி குவிந்து கொஞ்ச தூரத்தில் ஒரு புள்ளியில் சேருவதையும், அப்பால் அது விரிந்துபோவதையும் கண்ணால் காணலாம். இந்தப் புள்ளியில் கொஞ்சம் பஞ்சு அல்லது லேசான காகிதத்தைப் பிடித்தால் அது பற்றி எரியும். இந்தவிடத்திற்கு **முக்ய சேர்க்கை ஸ்தானம்** என்று பெயர். ஆகவே இதனுள் ஊடுருவிச் செல்லும் ஒளி பருமனதிகமான மத்திய பாகத்தை நோக்கி வளைந்து குவிகின்றது. ஆதலால் இந்தக் கண்ணாடிகளுக்கு **குவிவுக் கண்ணாடி** என்று பெயர்.

இருபுறக் குழிவான கண்ணாடியை எடுத்து இம்மாதிரி செய்தால் எதிர்புறம் நிழலே இராது. கண்ணாடி அளவு ஒளி நிறைந்தும் அதற்கு அப்பால் ஒளியுள்ள பாகமும் சூழ்ந்தும் காணப்படும். இங்

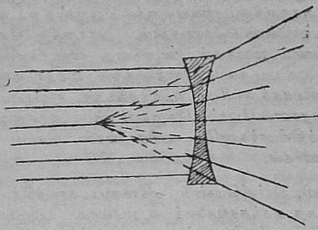

கும் ஒளி பருமன் அதிகமான ஓரத்தை நோக்கி வளைய விரிந்துபோய்விடுகிறது. இவைகள் சேருவது ஒளிவரும் பக்கத்திலேயே. அதாவது ஒளி வரும்பக்கத்திலேயே ஒரு புள்ளியிலிருந்து வருவனவாகத் தோற்றும். ஆகவே இந்தக் கண்ணாடியில் முக்ய சேர்க்கை ஸ்தானம் போலியானது: இரு புறமும் உண்டு. ஆனால் முன்கூறிய கண்ணாடியில் இது உண்மையாக உள்ளது: அதைக்கொண்டு சில வஸ்துக்களை எரிக்கலாம். இதனால் இக்கண்ணாடிக்கு **விரிவுக்கண்ணாடி** என்றும், முன்னதற்கு **குவிவு அல்லது எரிக்கும் கண்ணாடி** என்றும் பெயர்.

இருபுறக் குவிவான கண்ணாடிதான் இவை இரண்டுள் மிக முக்யமானது. இதில் உண்மையாயும் போலியாயும் உள்ள இருவித ப்ரதிபிம்பங்கள் உண்டாகும். முக்ய சேர்க்கை ஸ்தானம் போன்ற இரட்டிப்பு தூரத்தில் இருபுறமும் உள்ள புள்ளிக்கு **வளைவு மத்தியம்** என்று பெயர். ஒரு புறம் வஸ்து ஸூர்ய நக்ஷத்ராதிகள்போல வெகுதூரத்தி லிருந்தால் அதன் உண்மை பிரதிபிம்பம் மறுபுறம் முக்ய சேர்க்கை ஸ்தானத்தில் உண்டாவதை முன்னரே பார்த்துவிட்டோம்.

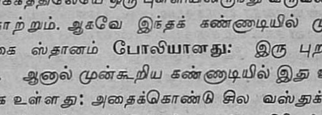

இனி தூரத்திலுள்ள மரம்முதலியவைகளுக்கு எதிரே இதைப் பிடித்தால் எதிர்புறம் முக்ய சேர்க்கை ஸ்தானத்திற்கும் வளைவு மத்யஸ்தானத்திற்கும் இடையில் சிறிதாயும் தலைகீழாயும் உள்ள உண்மை ப்ரதிபிம்பம்

உண்டாகும். வளைவு மத்யஸ்தானத்திலுள்ள வஸ்துவுக்கு எதிர்புறத்தில் வளைவு மத்யஸ்தானத்தில் அதே

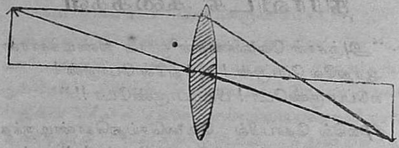

அளவுடன் கூடிய தலைகீழான உண்மை ப்ரதிபிம்பம் உண்டாகும். வஸ்து வளைவு மத்தியத்திற்கும் முக்ய சேர்க்கை ஸ்தானத்திற்கு இடையில் வந்துவிட்டால்

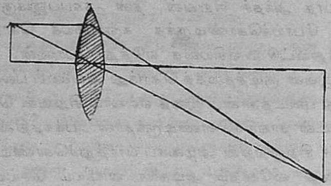

உண்மையாயும் தலைகீழாயும் உள்ள ப்ரதிபிம்பம் மறுபுறம் வளைவு மத்ய ஸ்தானத்திற்கு அப்பாற்பட்டு பெரிதாகிவிடும். முக்ய சேர்க்கை ஸ்தானத்திற்கே வஸ்து வந்துவிட்டால் அதிலிருந்துவரும் ஒளி வளைந்த பின் ஒரே புறமாக மட்டமாகப் போவதால் உண்மை ப்ரதி

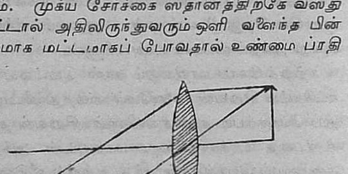

பிம்பம் உண்டாகாமல் ஏகாண்ட வெளிச்சமாகிவிடும். வஸ்து முக்ய சேர்க்கை ஸ்தானத்திற்கும் கண்ணாடிக்கும் இடையில் வந்துவிட்டால், அதே புறத்தில் பெரிதாயும் நேராயும் உள்ள போலி ப்ரதிபிம்பம் உண்டாயிருப்பதை மறுபுறம் இருந்து நோக்கினால் காணலாம். இந்த அவஸரத்தில் இக்கண்ணாடிக்கு **பூதக்கண்ணாடி** என்று பெயர். ஒரு சிறுகுவிவுக்கண்ணாடியை மெழுக்குவத்தி விளக்கையும் இருட்டறையில் வைத்துக்கொண்டு இவை எல்லாவற்றையும் நாமே சோதித்தறியலாம் இக்கண்ணாடி இம்மாதிரியாக சிறு எழுத்து வாசிப்பதற்கும் கைகடிகாரம் பிரிப்பது முதலிய நுட்ப வேலைகளுக்கும், ரத்ன பரீக்ஷைக்கும் பூசக்கண்ணாடியாக உபயோகப்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. தூரவஸ்துக்களை சிறிதாயும் தலைகீழாயும் உள்ள உண்மை ப்ரதிபிம்பமாக்கும் அவஸரத்தில் இக்கண்ணாடி படப்பெட்டியில் உபயோகப்படுத்தப்படுகிறது. வெகு தூரவஸ்துக்களை ப்ரதிபிம்பமாக்கும் அவஸரத்திலும் பூதக்கண்ணாடி அவஸரத்திலும் இக்கண்ணாடிகள் தூரதிருஷ்டிக் கண்ணாடியில் உபயோகப்படும். அப்பொழுது முன்னதற்கு **வஸ்துக்கண்ணாடி** என்றும், இரண்டாவதற்குப் **பார்வைக் கண்ணாடி** என்றும் பெயர். ஆதலால்தான் இருபுற

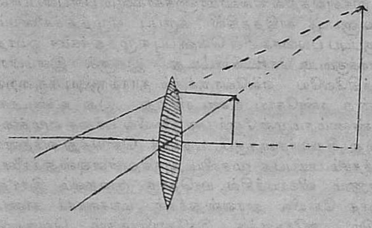

குவிவுக்கண்ணாடி மிக முக்யம் என்று கூறியது. இருபுற வளைவான கண்ணாடிகளின் தகுந்த சேர்க்கையால் **விசித்ரப்படவிளக்கு, பெரிய பூதக்கண்ணாடி, வானசாஸ்திர தூரதிருஷ்டிக்கண்ணாடி, அற்புதப்படப்பெட்டிகள்** முதலிய ஒளிஸம்பந்தமான யந்திரங்கள் ஆக்கப்படுகின்றன.

இதை முடிக்குமுன் விரிவுகுவிவுக்கண்ணாடி ஆகிய இவைகளின் முக்ய உபயோகம் ஒன்று கூறாமலிருக்க முடியாது. நாற்பது வயதிற்குமேல் **சாளேச்வரம்** அல்லது **வெள்ளெழுத்து** என்பது எல்லோருக்கும் வருவதுண்டு. இது வந்துவிட்டால் ஸுமார் ஓரடி தூரத்திற்குள்ளிருக்கும் வஸ்துக்கள் நன்றாகத் தெரியமாட்டா. நமது பெரியவர்களிடம் ஒரு புத்தகத்தைக் கொடுத்து வாசிக்கச் சொன்னால், அவர்கள் எவ்வளவு தூரம் கையால் புத்தகத்தை ஒதுக்கிப் பிடிக்க முடியுமோ அவ்வளவு தூரத்தில் வைத்துப் பார்ப்பார்கள். நமது கண் ஒவ்வொன்றிலும் உள்ள இருபுறக் குவிவான வட்டக் கண்ணாடியிலிருந்து பின்புறமுள்ள ஸூக்ஷ்மசக்தி வாய்ந்ததிரையில் வெளிவஸ்துக்களின் பிரதிபிம்பங்கள் உண்டாகும். இது நன்றாக அந்தத் திரையில் விழுந்தால்தான் நமக்குத் தெளிவான திருஷ்டி உண்டாகும். தூர வஸ்துக்களை நோக்குங்கால் இந்தக்குவிவுக்கண்ணாடி, உள்ளே ஏற்பட்டுள்ள நரம்புச் சக்திகளால் குவிவு குறைய ப்ரதிபிம்ப ஸ்தானம் ஒதுக்கப்பட்டு திரையில் நன்றாய் அது விழும். அருகாமையிலுள்ள வஸ்துக்களை நோக்குங்கால் அந்தக் கண்ணாடி குவில் அதிகமாக ப்ரதிபிம்ப ஸ்தானம் நெருங்க திரையில் அது விழும். மேலும் கண் கோளத்தில் முன்முதல் பின்வரையிலும் உள்ள குறுக்களவு வயதாகக் குறைவாகலாம் அப்பொழுது அருகிலுள்ள வஸ்துக்கள் ப்ரதிபிம்பம் கண்ணின் பின்புறம் தள்ளிவிழ திரையில் மங்கலான ப்ரதிபிம்பம் விழலாம். இதோடும் கண்ணுள்ளிருக்கும் கண்ணாடி அதிகக் குவிவாகும் சக்தியை இழந்தும் இருக்கலாம். இந்த ஸமயத்தில்தான் வெள்ளெழுத்து வரும். இங்கு

அருகிலுள்ள வஸ்துவின் ப்ரதிபிம்பத்தைத் திரையின் மேல் நன்றாக விழச்செய்ய அதிகக் குவிவு கொடுக்கும்படியான குவிவுக்கண்ணாடியைக் கண்முன் பிடிக்கவேண்டும். அதாவது தகுந்த குவிவுக்கண்ணாடிகளாலாகிய மூக்குக்கண்ணாடி போட்டுக்கொள்ளவேண்டும்.

இக்காலத்தில் எல்லாமாணாக்கர்களும் பளபளப்பான வெளுப்புக் காகிதத்தில் கருப்பு எழுத்துக்களையும், கருப்புப் பலகைகளில் வெளுப்பு எழுத்துக்களை ஓயாது பார்க்கும்படி நேரிட்டுவிட்டது. இதனால் இளம்பிராயத்திலேயே எல்லோருக்கும் தூரதிருஷ்டிக்குறைவு என்ற கண்நோய் உண்டாகிறது. இது உண்டாகா வண்ணம் நம்முன்னோர் பன ஓலையில் பச்சை எழுத்தை நமது சிறுவர்களுக்குப் படிக்கக் கொடுத்து வந்தனர். புத்தகம் படிப்பது முதலிய அருகிலுள்ளவஸ்துக்களைக் காணும் விஷயத்தில் யாதொரு குறைவும் இராது. இந்த நோயில் தூரவஸ்துக்கள் மங்கலாகக் காணப்படும். அநேகருக்கு இந்நோயிருந்தும் வெகுநாள் தெரியாமலிருக்கலாம். அதிக தூரம் போகப்போக வஸ்துக்கள் சிறிதாகி அவைகளின் பாகங்கள் நன்றாகத் தெரியாமற்போவதால் தூரவஸ்துக்கள் மங்கலாகத் தானிருக்கும் என்று அவர்கள் எண்ணிவிடுவார்கள். தூரவஸ்துக்கள் மங்கலாகத் தெரிய நியாயமே இல்லை. யாருக்கு மங்கலாகத் தெரிகின்றனவோ அதாவது தூரவஸ்துக்களின் ஓரத்தோற்றம் மங்கலாகக் காணப்படுமோ அவர்களுக்கு எல்லாம் இந்நோய் உண்டு. இவர்கள் விஷயத்தில் தூரவஸ்துக்களின் ப்ரதிபிம்பம் பின் திரையில் விழும்படி கண்ணுள்ளிருக்கும் கண்ணாடி குவிவில் குறையும் திறனற்றதாகிவிடும். அல்லது கண்கோளம் குறுக்களவில் சற்று அதிகமாகவிருக்கும். குவிவுக்குறை ஸரிப்படுத்த இருபுறமும் குழிந்த கண்ணாடியைக்கண்முன் பிடிக்கவேண்டும். அதாவது இவர்கள் இருபுறமும் குழிந்த கண்ணாடிகளாலாகிய மூக்குக்கண்ணாடிகள் போட்டுக்கொள்ளவேண்டும். இந்தக் குறைவு இக்கண்ணாடிகள் போட்டு வந்து முதலில் கொஞ்சம் அதிகமாகி நாளடைவில் நீங்கிவிடும். இதைக் கவனியாது விட்டுவிட்டால் சாளேச்வரம் வரும் வயதில் இரண்டும் கூடி கண்ணைக் கெடுத்துவிடும். கண்ணுள்ளிருக்கும் கண்ணாடி வஸ்துக்கள் தூரத்திற்கு ஏற்பக் குவிந்து, குறைவதற்கு இசைவு சக்தி என்று பெயர். இம்மாதிரியான இசைவுசக்தி இருக்கிறது நமது கண்ணுள் என்பதை நாம் எளிதில் அறிந்துகொள்ளலாம். தூரவஸ்துவொன்றை வெகு உன்னிப்பாகப் பார்த்துவிட்டு திடீரென்று புஸ்தகத்தைப் பார்த்தால் கண்ணுள் சிறு குறுகுறுப்பு வலியும் உண்டாகும். உள்ளேயிருக்கும் கண்ணாடி குவிவில் அதிகமாகிப் பக்கத்து சதைகளை அழுத்துங்கால் உண்டாகும் வலி. ஒளியின் போக்கு மாற்ற ஸம்பந்தப்பட்டுத்தான் ப்ரகிருதி சாஸ்திரத்தில் அநேக யந்திரங்கள் உண்டாயிருக்கின்றன. இதன் ஸம்பந்தத்தால்தான் நாம் பார்க்கும்பொழுது கண்ணுள் உண்டாகும் மாறுபாடுகளை நன்கு உணரலாம்.

SOUTH INDIAN FOLKLORE

திராவிடக் கதைகள்

1. “அஞ்சாள் வேலைக்காரன்' ஓராள் திண்டிக்காரன்
ஆத்துலே போறான் ! ஆத்துலே போறான் !
எடுப்பாருண்டோ ! பிடிப்பாருண்டோ !! ”

மூங்கில் தோப்பில் வேலைசெய்துகொண்டிருந்த தன் தகப்பனுக்கு “ மனம்போன போக்கன் ” என்று பெயர்கொண்ட சிறுவன் கஞ்சி கொண்டு போய்க்கொண்டு இருந்தான். மத்தியானவேளை, பசிபொறுக்க முடியாத அந்தச் சிறுவன் தன் தகப்பனுக்கு எடுத்து போய்க்கொண்டிருந்த கஞ்சியைக் கொஞ்சம் குடித்துவிட்டு மிஞ்சியதை எடுத்துப்போனான். தகப்பன் இவன் குடித்ததைத் தெரிந்து அவனைப் பலவிதம் வைது புடைத்தான். இதை எல்லாம் சிறுவன் பொறுமையுடன் தாங்கிக்கொண்டிருந்தான். பக்கத்திலிருந்த அந்தச் சிற்றாற்றின் அழகைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த அவனது விநோதம் அடிகளை லக்ஷியம் செய்யாமல் தன் தகப்பனை “ இந்த ஆறு எங்கு போகிறது ? ” என்று கேட்கும்படித் தூண்டியது. தகப்பனுக்கு வந்த கோபத்திற் களவேயில்லை. “ உன் நடுவீட்டிற்கிந்த ஆறு போகிறது ” என்றான். அதுவும் நிச்சயம்தான் என்று அந்தப் பையன் எண்ணினான்.

சற்றுக் கோப மாறியதும் தான் வெட்டிய விறகைக் கட்டுகட்டி சிறுவன் தலைமேல் வைத்து வீட்டிற்கெடுத்துப் போகும்படி சந்தை ஏவினான். சிறுவன் தன் தந்தை கூறியதை மறக்காது மஹாபக்தியுடன் அந்த விறகு சுமையைப் பொத்தென் றந்த ஆற்றில் வீசினான். தகப்பன் கோபித்து “ ஏன் அவ்வாறு செய்தாய்? ” என்று கேட்டான். சிறிதும் மயங்காதந்தச் சிறுவன் “நடுவீட்டிற்குக் கஷ்டமில்லாமல் போவதற்காக ” என்றான். எரியும் தீயுள்விட்ட நெய்போலிந்தப் பதில் அவன் கோபத்தை அதிகப்படுத்த அப்பயலை நன்றாகப் புடைத்து அந்த ஓடும் சிற்றாற்றில் தள்ளினான். வந்தகோபம் அச்சிறுவனைப்பற்றிக் கவலைப்படாமலிருக்கும்படி அவனைச் செய்துவிட்டது.

நிற்க, அந்தச் சிறுவன் அந்தச் சிற்றாற்றின் ஓட்டத்தின் விசையின்படி உருண்டு உருண்டு போய்க்கொண்டேயிருந்தான். அதன் விசையைத் தடுக்க முடியவில்லை. ஆனாலும் அது அவன் உடம்பைச் சிறிது அலட்டியதே அல்லாமல் உடலை ஒன்றுஞ்செய்யவில்லை. ஆகையால் தன்னை யாரேனும் வந்து எடுத்துக் காப்பாற்றலாம் என்னும் நம்பிக்கையால்

"அஞ்சாள் வேலைக்காரன், ஓராள் திண்டிக்காரன்
ஆத்திலே போறான்! ஆத்திலே போறான்!
எடுப்பாருண்டோ! பிடிப்பாருண்டோ!!"

என்று கூவிக்கொண்டே அந்த ஆற்றினுடனே உருண்டு புரண்டு வந்துகொண்டிருந்தான். இதைக்கண்ட ஓர் தோட்டக்காரன் சிறுவன்பால் இரக்கங்கொண்டு "இவன் ஐந்தாள் வேலை செய்யக்கூடியவனும்! ஓராள் உண்டிதான் கொள்வான்போல் தோன்றுகிறது! நமக்கிப்படிப்பட்ட வேலைக்காரன் கிடைப்பது அரிது!" என்று ஆலோசித்து அவனை அவ்வாற்றிலிருந்து வெளி ஏற உதவிசெய்து "உன் பேர் என்ன? என்னிடம் வேலை செய்கிறாயா?" என்றான்.

"அதற்குத் தடையே கிடையாது. என் பெயர் 'தோலிருக்கச் சுளைவிழுங்கி" என்றான்.

"ஸரி அப்படியே யிருப்பாய், தோலிருக்கச் சுளை விழுங்கி" இவ்வாறு ஒற்றுமையுடன் 'மனம்போன போக்கன்' வேலை செய்துகொண்டிருக்கும் ஸமயத்தில் அவன் வாழைத்தோட்டத்தைக் காக்கும்படி வைப்பட்டான்.

நமது சிறுவனும் தன் பெயர் கோணாது விளங்க, கனத்த அந்தவாழைக்குலைகள் தாங்கமுடியாத பாரத்துடன் வளைந்திருந்ததைப் பார்த்து மிகுஇரக்கமடைந்து ஒரு குலையிலாவது ஒரு பழத்தின் கனமாவது காணாதவிதம் வாழைப்பழத்தைத் தின்று பக்ஷணம் செய்து, குலைகள் தோலோடு மாத்திரம் விளங்கச் செய்தான். வாழைகளும் சாய்ந்த தலை நிமிர்ந்து சற்று மேல் பார்த்தன. வந்த தோட்டக்காரனும் மேல்பார்த்து குலைகளில் ஒன்றிலாவது மருந்திற்கும் ஒரு பழமுமில்லாமல் விளங்குவதைக் கண்டு அவன் வயிறெரிய "அடே! 'தோலிருக்கச் சுளைவிழுங்கி' என்னடா இது! காவலிருந்து நாசமாய்ப் போனாய்! யாரடா இப்படிச் செய்தது? எடுத்தவன் நாசமாய்ப்போக!" என்றுரத்துக்கூவினான். "ஒன்றும் பயப்பட வேண்டாம்! யாரும் இங்கு வரவில்லை. எல்லாம் பத்திரமா யிருக்க ஏன் இப்படிக் கோபிக்கிறீர்? யாராவது ஒருவன் இங்கு வந்து திருடமுடியுமா? இந்தமாதிரியாக நான் செய்ததற்கு நீங்கள் ஏன் இப்படிக் கோபிக்கிறீர்?" என்றுத்தரமளித்தான். தோட்டக்காரன் நடந்ததை ஊகித்து, அந்தச் சிறுவனைப்புடைத்து விலாவொடிய முறிய அடித்து அந்த நட்டாற்றிலே போக்கினான்.

நிற்க, நமது சிறுவன் அடியுண்ட உடம்பெல்லாம் பட்ட ஊமைக்காயங்களிற்கு அந்த ஆற்றின் ஓட்டம் உடம்பெல்லாம் பிடித்து கொடுத்தாற்போல சற்று உடல் வலி நீங்கி 'நாம் நன்மையுடன் திருடர்கள் வாராதிருக்கும்படிச் செய்தால் இவனுக்கேன் இப்படிக் கோபம் வந்தது" என்று எண்ணிக்கொண்டு மறுபடியும்

"அஞ்சாள் வேலைக்காரன் ஓராள் திண்டிக்காரன்!
ஆத்திலே போறான்! ஆத்திலே போறான்!
எடுப்பாருண்டோ! பிடிப்பாருண்டோ!!"

என்று கூவிக்கொண்டே அந்த வெள்ளத்துடன் புரண்டுக்கொண்டிருந்தான்.

புறத்துக் கழனியில் வேலை செய்துகொண்டிருந்த குடியானவன் இந்த ஆற்றிலிருந்துவந்த சப்தத்தைக் கேட்டு என்னவென்றங்குப் பார்க்கவந்தான். அச்சிறுவனதிரைச்சலைக் கேட்டு அநுதாபங்கொண்டு "நீ ஏன் இவ்வாறு கஷ்டப்படுகிறாய்? என்னிடம் இரு. இந்த நெற்கொல்லைக் காத்துக்கொண்டிரு. நீ யார்? உனக்கிங்கிருக்க இஷ்டந்தானா? உன் பெயரென்ன?" என்று ஓராள் உணவுண்டு ஐந்தாள் வேலைசெய்வான் என்று எண்ணிக்கொண்டு கேட்டான்.

"என் ஐயனே! எனக்கு எவலிட யார் இருக்கிறார்கள் என்று காத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். என் பெயர் 'போர்ச்சுட்டு பொறிபொறுக்கி'; உங்களிடம் வேலை செய்ய எனக்கு யாதொரு தடையும் கிடையாது."

இதைக்கேட்ட குடியானவன் தனக்கிதுவரையும் கிடைக்கமுடியாத வேலைக்காரன் கிடைத்தான் என்று ஸந்தோஷத்துடன் அவனை வேலையை ஒப்புக்கொள்ளச் செய்தான். தான் இரவுமுழுதும் இதுவரையும் மூடாத கண்களை மூடி கலக்கமில்லாமல் தூங்கினான்.

சிறுவனும் இரவில் குளிர் பொறுக்காது பக்கத்திலிருந்த சக்கிமுக்கிக்கல்லைத் தட்டி போரில் தீ மூட்டி குளிர்காய்ந்து இடையே பொறிந்த நெற்பொறிகளை பொறுக்கி உண்டு கழனியைக் காவல்செய்துகொண்டிருந்தான். இந்த அதிசயத்தைப் பார்க்க வென்று கிழக்கு அருணனை யனுப்பி அவன்மூலமாக உள்ளதையுணர்ந்து "போர்ச்சுட்டு பொறி பொறுக்கி"யைக்காண கிழக்கில் சூரியனுமுதித்தான். அதே ஸமயத்தில் குடியானவனும் அந்தப் போரிருந்த விடத்தில் வந்துதித்தான்.

சிறியவனது சாகசத்தைப் பார்த்து மூக்கின்மேல் கைவைத்து "என்னடா செய்தாய்?" என்றந்த "மனம் போன போக்கன்"மேல் எள்ளும் கொள்ளும் வெடித்தான்.

சிறுவனும் "ஒன்றுமில்லை; சொல்லிய விதமே செய்தேன். தவறு ஒன்றும் இல்லை. போர்ச்சுட்டு பொறி பொறுக்கினேன் என்பதை என் என் பெயரே தெரிவிக்கவில்லையா?" என்று பல் இளித்தான். மனம் களித்தான்.

போர் எரிந்த பண்ணையின் சொந்தக்காரன் மனஞ் சுளித்து, மனம்போன போக்கனைத் தன் மனம்போனபடி எல்லா முதைத்தவனை எங்கிருந்தெடுத்தானோ

அங்கேயே கொண்டுபோய் பொத்தென்றெறிந்தான். மேலும் அந்தப் பையல்

"அஞ்சாள் வேலைக்காரன்! ஓராள் திண்டிக்காரன்!
ஆத்திலே போருன்! ஆத்திலே போருன்!
எடுப்பாருண்டோ! பிடிப்பாருண்டோ!"

என்றிரைந்துகொண்டே உருண்டுக் கொண்டிருந்தான்.

அந்த ஆற்றின் கரையில் வேலை செய்துகொண்டிருந்த வண்ணான் இவனை தனக்கு வேலையாளாக அடைய விரும்பி அவனை வெளி எடுத்து "உன் பெயரென்ன?" என்ருன்.

"என் பெயர் 'போனுன்"

"அப்படி ஆனல் அடே போனுன்! என்னிடம் வேலை செய்கிருயா?"

"ஆகா!"

இந்தவிதமாகப் பேசிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது வெளுத்திருந்த துணி மூட்டையை எடுத்துக்கொண்டு "போனுன்" தன் வழியே போனுன். வண்ணனே 'போனுன் போனுன்' என்று புலம்பிக்கொண்டிருந்தான். இவனை யார் என்ன கேட்டபோதிலும் "போனுன் போனுன்" என்பானே தவிர வேறு பதில் அவர்க்குக்கிடைக்கவில்லை. கடைசியாக அவனல் அழ முடியாது நடந்ததை எல்லாம் முழுதும் கூறினன்.

பின் கொத்துவால்களெல்லாம் தங்கள் மனக் கயிற்றைத் திரித்து, விரித்து அந்த மனம்போன போக்கனைப் பிடித்து அரசன்முன் விட்டார்கள். இதற்குள் எல்லாரும் இந்தச் சிறியவன்மேல் குற்றஞ் சாட்டத் தலைப்பட்டனர். அங்கு வாழைத்தோட்டக்காரனும் பண்ணைத்தலைவனும் வந்திருந்தார்கள்.

தலையாரியானவன் ஆற்றில் புரண்டுவந்த வீரனை நோக்கி "உன் தப்பிதமெல்லாம் விளங்கி விட்டது. உன்னைச் சிறையிடப் போகிருர்" என்ருன்.

'அப்படிக்கொன்றுமில்லை. எல்லாருடனும் நான் உடம்படிக்கையுடன்தான் அமர்ந்தேன். வாழைத்தோட்டத்தாரும் இருப்பாய் தோலிருக்கச் சுளைவிழுங்கி என்ருர். பண்ணைக்குடையவரும் காவலிரு அப்பா போர்ச் சுட்டு பொறிபொறுக்கி என்ருர். அவர்களே இதைச் சொல்லுவார்" என்று நமது மனம்போன போக்கன் மறுத்தான்.

அரசன் அவர்களை "நீங்கள் அவ்விதம் சொல்லியதுண்டா?" என்ருன்.

இதன் நுணுக்கத்தை உணராத அவர்களெல்லாம் "ஆமாம். அப்படித்தான் கூப்பிட்டிருக்கச் சொன்னேம்" என்று பதிலளித்தார்கள்.

இதைக் கேட்க வந்த சபையிலிருந்தவரெல்லாம் கொல்லென்று சிரித்தார். சிரிக்க முடியாது தலையாரியும் சிரித்தான்.

பின் மனம்போன போக்கன் தன் வழியேபோனுன்.

கமலாகாந்தன்

அல்லது

ஓர் பித்தன்

KAMALAKANTHAN

அனேகமாக ஜனங்களெல்லாரும் அவனைப்பயித்தியம் பிடித்தவனென்றுதான் சொல்லிக்கொள்ளுகிருர்கள். பெயர் நன்ருகத்தானிருக்கிறது. யார் என்ன செய்யலாம்? தாய்தகப்பனரிட்ட பெயர் நன்ருயிருக்கிறதென்பதற்காக ஜனங்கள் பயித்தியக்காரனைப் பித்தம் பிடித்தவனென்று சொல்லாம விருப்பார்களா? முதலில் ஒருவன் சொல்லிவிட்டால் அது ஆளுக்காள் துடர்ந்து பரவி ஊரெல்லாம் பிரசித்தமாய் விடுகிறது. அவனுக்குக் கமலாகாந்தனென்று பெயரிட்டிருந்தது அவனெழுதப்படிக்கத் தெரியாதவனு யிருக்கவில்லை. ஸம்ஸ்கிருத பாஷை அவனுக்கு நன்ருய்த் தெரியும். ஆனல் அதனல் பயனென்ன? எந்தப் படிப்பினுல் பணம் சம்பாதிக்கச் சாத்தியமில்லையோ, அந்தப் படிப்பும் ஒரு படிப்பா? அவனுக்கு இங்கிலீஷ் பாஷையும் தெரியும். ஆனல் அவன் வார்த்தைக்கு முதலாவது முடிவாவது இருப்பதில்லை. அவன் செய்யும் காரியங்களுக்கு நீக்குபோக்கிருப்பதில்லை. ஆனலும் அவன் படித்தவன் படித்தவனே.

படிப்புக்கு முக்கியமான பலனென்ன? உங்களுக்குத் தெரியுமா? நான் சொல்லுகிறேன். கேளுங்கள். துரைகளிடத்திற்குப் போக்குவரத்தா யிருக்கவேண்டும். கவர்ன்மெண்டு ஸர்வீஸில் உத்தியோகம் ஆகவேண்டும். காரணமிருந்தாலும் இராவிட்டாலும் ஸமயம் வரும்போது புருவத்தை நெறித்துக்கொள்ள வேண்டும். அநுபவமும் வயதும் முதிர்ந்திருந்தும் துரதிருஷ்டத்தால் கீழேயேயிருக்கும் கீழ் உத்தியோகஸ்தர்களையெல்லாம் புருவத்தை நெறித்துக்கொண்டே 'ஸ்டூபிட்' (stupid) என்று வையவேண்டும். இங்கிலீஷிலேயே பேசவேண்டும் யாராவது தேசபாஷையில் பேசினுல் அதைக் காதிலே போட்டுக்கொள்ள கூடாது. தேசபாஷையில் பேசுவது வெகு அகௌரவம். ஸமயம் தப்பாமல் 'காபீ' முதலியவை குடிக்க வேண்டும். இது இக்காலத்திற்கேற்ற பலன். எத்தனையோ பெயர் கையெழுத்துமாத்திரம் போடக்கற்றுக் கொண்டவர்கள் பெரிய பெரிய உத்தியோகத்தில் இருக்கவில்லையா? இப்போது தேசபாஷையின் பிரபாவத்தினல் தேசபாஷையை நிஹீனமாக நினைத்துக்

கொண்டிருக்கிற எத்தனையோ மஹாத்துமாக்கள் எப்படி யெப்படியோ இருக்கவில்லையா? அப்படிப் பட்டவர்கள்தான் பண்டிதர்கள். மற்றவர்கள், அதாவது கமலாகாந்தனைப்போலே ஸம்ஸ்கிருதபாஷையில் படித்துத் தேர்ந்தவர்கள் சுத்த முட்டாள்கள் என்பதே எனது அபிப்பிராயம். அவர்கள் பி. ஏ. பரீக்ஷை தேறியிருக்கிறார்களோ, இல்லையே. எம். ஏ. பரீக்ஷை யேது?

ஒருதடவை கமலாகாந்தனுக்கு இங்கிலீஷ் ஸர்க்காரில் ஒரு உத்தியோகம் கிடைத்தது. ஒரு துரை இவன் இங்கிலீஷில் வார்த்தை சொல்லுவதைப் பார்த்து ஸந்தோஷித்து இவனுக்குத் தன் ஆபீஸில் ஒரு குமஸ்தா வேலை செய்துவைத்தான். ஆனால் இவன் அந்த வேலையைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளவில்லை. ஸரியான ஸமயத்திற்கு ஆபீஸிற்குப் போவதில்லை. போனாலும் ஆபீஸ் வேலைகளைச் சரியாய்ச் செய்வதில்லை. கச்சேரி தஸ்தவேஜு புஸ்தகங்களிலெல்லாம் தான் கவனம் செய்த சுலோகங்களை யெழுதிவைப்பான். சர்க்கார் ரிகார்ட்டுக்களிலெல்லாம் ‘ஷேக்ஸ்பியர்’ கவியின் வாக்கியங்களை யெழுதி நிறைத்துவைப்பன், பில் புத்தகங்களிலும் செக்குபுஸ்தகங்களிலும்சித்திரம்எழுதிவைப்பான்.

ஒருநாள் ஆபீஸ் சிப்பந்திகளின் சம்பள பில் எழுதிக் கொண்டுவரும்படி அந்த துரை கமலாகாந்தனுக்கு உத்தரவுசெய்தார். இவன் சம்பளபில் பாரத்தில், நாலைந்துபேர் பிச்சைக்காரர்கள் துரையிடத்தில் வந்து வணக்கமாய் நின்று பிச்சை கேட்பதாகவும் துரை அவர்களுக்கெதுவோ கொஞ்சம் காசு கொடுப்பதாகவும் சித்திரமெழுதி அதனடியில் ‘வாஸ்தவமான சம்பளப் பட்டி’ என்று எழுதிவைத்தான். புதிதாகத் தயார் செய்யப்பட்ட இந்த நமுனாவைப் பார்த்ததும் துரையானவர் கமலாகாந்தனுக்கு வீட்டிற்குப்போய்விடும்படி மரியாதையாய் உத்தரவு கொடுத்துவிட்டார்.

கமலாகாந்தன் ஸர்க்காரில் உத்தியோகம் செய்தது அதோடே நின்றுவிட்டது. அவனுக்குப் பணம்வேண்டிய அவசியமில்லை. அவன் விவாஹம் செய்துகொள்ளவில்லை. இருந்த இடத்தில் அரை வயிற்றுக்குச் சோறும் கொஞ்சம் அபினியும் அகப்பட்டுவிட்டால் போதும். எங்கேயிருந்தானோ, அங்கேயே யிருந்துவிடுவன். அவன் நம்வீட்டிலும் வெகுநாள் இருந்தான். அவனைப் பித்தம் பிடித்தவனென்று நாங்களெண்ணியிருந்தபடியால் ஸாவதானமாய்ப் பார்த்து வந்தோம். ஆனாலும்நாங்கள் அவனைவீட்டிலேயே வைத்துக்கொண்டிருக்க ஸாத்தியப்படாமல் போய்விட்டது. அவனெங்கேயும் நிலையாயிருப்பதில்லை. ஒரு நாள் காலை யெழுந்து அவன் ஸந்நியாஸியைப்போலே காவிவஸ்திரம் தரித்துக்கொண்டு எங்கேயோ புறப்பட்டுப் போனான். அவனெங்கே போனானோ, தெரியவில்லை. மறுபடி நாம் அவனைப் பார்க்கவில்லை. அவன் பின் திரும்பி வரவில்லை.

அவனுடைய தாய் தஸ்திரம் (அதாவது கடிதாசுகளும் புஸ்தகங்களும் வைத்துத் துணியால் கட்டப்பட்ட மூட்டை) ஒன்று இருந்தது. அதில் ஒரு கடிதாசாவது எழுதாதிருக்க வில்லை. ஒவ்வொரு தடவை அவன் அதில் சிலவற்றை நமக்கு வாசித்துச் சொல்லியிருந்தான். கேட்கத் தொடங்கின உடனே நமக்குத் தூக்கம் வந்துவிடும். அந்த மூட்டை கட்டியிருந்த துணியோ முழுதும் இங்கியாயிருந்தது. அவன் புறப்படும்போது அவைகளை எங்கள் கையில் கொடுத்து ‘இதை நான் உங்களுக்கு உபசாரமாகக் கொடுத்திருக்கிறேன்’ என்று சொல்லிவிட்டுப் போனான்.

விலையில்லா மாணிக்கம் கைக்கெட்டியிருக்கிறது. நாம் அதை யென்ன செய்யலாம்? ‘அக்நி தேவதைக்கு ஸமர்ப்பணம் செய்துவிடுவோமா?’ என்று முதல்முதல் யோசித்தோம். உலகத்தாருக்கு நன்மை செய்யவேண்டியது நமக்கு முக்கியமான கடமை என்பது மனதில் பட்டது. மனுஷ்யனாய்ப் பிறந்த பிறகு ஜனங்களுக்கு ஸகாயம் செய்யாமல் போனால் அவன் பிறப்பு வியர்த்தம் என்பது மனதில் உரப்பாய் ஊன்றிவிட்டது. அந்தக் கட்டில் ‘தூக்கமில்லாமை’ என்னும் நோய்க்கு விலையுயர்ந்த மருந்திருப்பது தெரியவே அதைப் பத்திரப்படுத்தி வைத்திருக்கிறோம்.

அநித்திரை, அதாவது தூக்கம்வராமை, என்னும் நோய் யாருக்கிருக்கிறதோ, அவர்கள் நமக்கு எழுதிக்கொண்டால் நாம் கமலாகாந்தனது புத்தகக் கட்டிலிருந்து அவனெழுதியஇரண்டொருகாகிதங்களை அனுப்புவோம், அதை யெடுத்து வாசிக்கத் தொடங்கினால் உடனே அந்த நோய் இருந்த இடம் தெரியாமல் பறந்துபோய் நல்ல தூக்கம் வந்துவிடும். இப்போது காற்று கெட்டிருக்கவில்லை. அந்த நோய் எங்கும் தலைகாட்டவில்லை. ஜனங்களெல்லாரும் ஆரோக்கியமான ஸ்திதியிலிருப்பதாகவே தெரியவருகிறது. எப்போது வேண்டுமோ அப்போது தானாகவே நல்ல தூக்கம் வருகிறது. இராத்திரி காலங்களில் தூக்கம் வருகிறது எல்லாருக்கும் ஸ்வபாவமாய் இருக்கிறது. பிரகிருதத்தில் எல்லாரும் பகலில் சராசரி பத்துமணி காலம் ஸுகமாகத் தூங்குவதாகக் காலஸ்திதி யறிக்கையினால் தெரியவருவதால் கமலாகாந்தனது கட்டை

நாம் பிரிக்கவேண்டிய அவசியம் இப்போது யாதொன் றும் தென்படவில்லை. ப்ளேக் முதலிய நோய்களைப் போலே தூக்கமில்லாமை யென்கிற இந்த வியாதியும் தொத்து வியாதியாய்த் தலையெடுக்குமானால் அப் போது நாம் இந்தமருந்தை விலையின்றி யெல்லாருக்கும் கொடுக்கச் சித்தமா யிருக்கிறோம்.

அபினிப்பித்தம் பிடித்த அநதக் கமலாகாந்தனை நாம் அனேகந் தடவைகளில் தேடிப்பார்த்தும் அவன் அகப்படவில்லை. ஆனால் வெகுநாள்கள் கழிந்த பிறகு ஓர்நாள் அவன் மேஜஸ்திரேட்டு கோர்ட்டில் வந் திருந்தான். அவனப்போதும் ஒரு மரத்தடியில் உட் கார்ந்து வெற்றிலைப்பாக்கு போட்டுக்கொண்டிருந் தான். ஒரு மரத்தில் சாய்ந்துகொண்டும் ஒரு மரத் தில் காலை யுதைத்துக்கொண்டும் கண்களை மூடிக் கொண்டு புகையிலை மென்றுகொண்டிருந்தான். அவன் எந்தத் தப்பிதமும் செய்திருக்கமாட்டானென்பது நிச் சயமேயானாலும் அவன் யாருடையதோ ஒரு அபினி மருந்து பரணியைக் களவுசெய்திருப்பனென்று நாம் நினைத்தோம். அவன் வேறெந்தப் பொருளையும் கள வாடுகிறவனன்று. அது நமக்கு நன்றாய்த் தெரியும். அவனது ஸமீபத்தில் கறுப்பு உடுப்பு போட்டுக்கொண் டிருந்த போலீஸ் ஜவானொருவன் நின்றுகொண்டிருந் தான். நாம் அங்கே நிற்கவில்லை. ஒருக்கால் தனக்கு ஜாமீன் கொடுக்கும்படி அவன் நம்மைக் கேட்டுக் கொண்டா லென்ன செய்கிறதென்று பயந்து விலகி வந்துவிட்டோம். ஆனால் ஸங்கதி யின்னதென்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்னும் ஆவலினால் தூர நின்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தோம்.

சிறிது பொழுது போனதும் கொப்பூழ்வரையில் வள ர்ந்து தொங்கும் வெளுப்புத்தாடியுடைய கிழச் சேவக னொருவன் ஒரே மூச்சில் இவன் பெயரைச் சொல்ல முடியாமையால் நாலு பதமாகப் பிரித்துக்கொண்டு நிறுத்தி நிறுத்திக் கூப்பிடலானான். 'கமல்-காந்தி-சக் கிரி-பத்தி' என்று மூன்று தடவை அவன் கூப்பிட் டான். அதற்குள் அவனுக்கு முகமெல்லாம் சிவந்து வெயர்த்துப் போய்விட்டது. உடனே போலீஸ்ஜவான் வந்து கமலாகாந்தனை யெழுந்திருக்கச் சொல்லி அவ னைத் தன்னுடன் கூடக் கோர்ட்டுக்குள் அழைத்துப் போனான். நாமும் பின்னோடே போனோம்.

வழக்கம்போலே கோர்ட்டில் மேஜஸ்திரேட்டு தமது ஆஸனத்தில் வீற்றிருந்தார். அவர் சுதேசி மேஜிஸ் திரேட்டாகையால் டிப்டி கலெக்டர் பதவியிலிருந்தார். கமலாகாந்தன் கைதியாயிருக்கவில்லை. ஸாக்ஷியாயிருந் தான். பசுக்களவு கேஸ் விசாரணை நடக்கிறது. பாபா என்னும் இடைச்சி பிரதிவாதி.

கமலாகாந்தனை ஸாக்ஷிகள் நிற்கும் கூண்டில் நிற்கும் படி செய்தாயிற்று. கமலாகாந்தன் கொஞ்சம் சிரித் தான். பக்கத்தில் இருந்த சோல்தாரன் 'கபட்தார், சிரியாதே' என்று அதட்டினான். அவன் கைகூப்பிக் கொண்டு 'அண்ணா நான்யார் கொல்லையில் மேய்ந்தே னென்று இந்தக் கூண்டில் அடைக்கிறீர்கள்?' என்று கேட்டான்! சோல்தாரனுக்கு அந்த வார்த்தை ஒன்றும் அர்த்தமாகவில்லை 'இது வேடிக்கை செய்யக்கூடிய விடம் அல்ல, பிரமாணம் செய், பலகையில் எழுதியிருக் கிறபடி சொல்,' என்று தாடியை உருவிக்கொண்டே சோல்தாரன் சொன்னான். 'நீயே சொல்லிவை' என்று கமலாகாந்தன் சொன்னான்.

கோர்ட்டு குமஸ்தா ஒருவன் எழுந்துநின்று பலகை யில் எழுதியிருப்பதைச் சொல்லுவிப்பதற் காரம்பித்து 'சொல், நான் சொல்லுகிறபடி சொல்' என்றான். கமலா காந்தன் 'நீ சொல்லுகிறபடி' என்றான்.

முனிஷி.—'நான்' என்று சொல்.

ஸாக்ஷி.—நான்.

முனிஷி.—ஸர்வசக்தியுள்ள பரமேசுவரனைப் பிரத்தி யக்ஷமாகத் தெரிந்துகொண்டு,—

ஸாக்ஷி.—(ஆச்சரியப்பட்டவனாகி) என்ன சொல் லட்டும்?

முனிஷி.—காது கேட்கவில்லையா? பரமேசுவரனைப் பிரத்தியக்ஷமாகத் தெரிந்துகொண்டு,

ஸாக்ஷி.—ஸர்வேசுவரனைப் பிரத்தியக்ஷமாகப் பார் த்தா? இதென்ன அநியாயம்?

ஸாக்ஷி சண்டை செய்வதாக அறிந்த மேஜஸ்தி ரேட்டு ஸாக்ஷியைக்குறித்து அநியாயமென்ன? என்றார்.

ஸாக்ஷி.—ஸர்வேசுவரனைப் பிரத்தியக்ஷமாகப் பார் த்துக்கொண்டென்று சொல்லவேண்டுமோ?

ஜட்ஜி.—ஆம். சொல்வதில் தப்பிதமென்ன? பிர மாணம் செய்யவேண்டியதற்கு அந்த நமூனாதானேற் பட்டிருக்கிறது.

ஸாக்ஷி.—மஹாஸ்வாமிகளே! தங்கள் அதிகாரி களே, சரி ஆனால் நான் ஒரு விஷயம் மனு செய்துகொ ள்ளுகிறேன். ஸாக்ஷி வாக்குமூலம் கொடுக்கும்போது ஏதாவது இரண்டொரு சிறுபொய்கள் சொல்லவேண் டிநேரும். வேண்டுமென்று பொய் சொல்லாவிட்டா லும் அப்படிப்பொய்தானே வந்துவிடும்படியான ஸமய மும் உண்டாய்விடும். பிரமாணத்தின்பேரில் கொடுக் கிற வாக்குமூலமாகையால் அது பொய் என்றுதான்

நினைக்கப்படும். அப்படிப்பட்ட வாக்குமூலம் கொடுக்க ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னே பெரும்பொய் சொல்லலாமா? தாங்களே ஆலோசிக்க வேண்டும்.

ஜட்ஜி.—இதில் பொய் எப்படி?

ஸாக்ஷி.—'இப்படிப் புத்திக் கூர்மையாயிருப்பதைப்பற்றித்தான் பெரிய உத்தியோகம் கிடைத்திருக்கிறது' என்று மனதில் நினைத்துக்கொண்டு, (வெளிப்படையாய்) தர்மாவதாரமே*! இந்தக் கலியுகத்தில் பரமேசுவரன் நேரே ப்ரத்யக்ஷமாகிறதில்லை யென்பது எனது முடிவாயிருக்கிறது. இதுவரையில் நான் பரமேசுவரனைக் கண்ணால் கண்டதில்லை. அதற்கு என் கண்களின் தோஷமே காரணமோ, அல்லது வேறே எதுவாவது காரணமோ தெரியாது. தாங்களென்னவோ, சட்டமென்னும் மூக்குக்கண்ணாடியால் பரமேசுவரனை நேரில் கண்டிருப்பவர்போலே சொல்லுகிறீர்கள். நான் இந்த அறை முழுதும் நன்றாகப் பார்த்தும் ஈசுவரன் தென்படாமலிருக்க அவனைப் பிரத்தியக்ஷமாகப் பார்த்து என்று எப்படிச் சொல்லலாம் என்றான்.

வாதிபக்ஷத்தில் ஒரு பெரிய வக்கீல் வந்து ஹாஜராயிருக்கிறார். இவன் வார்த்தையைக் கேட்கும்போது அவருக்குக் கண்களில் நெருப்புப்பொறி பறக்கிறது. ஒவ்வொரு நிமிஷமும் அவனுக்கு வரும்படி வரக்கூடியது. அப்படிப்பட்ட பெருவிலையுள்ள காலத்தை இந்தப் பைத்தியக்கார ஏழைஸாக்ஷி பாழாக்கிக்கொண்டிருக்கிறானே. அவருக்குக் கோபம் வாராதிருக்குமா? அதனால் அவன் 'அய்யா ஸாக்ஷியாரே! இந்த வேதாந்த உபந்நியாஸங்களையெல்லாம் பிருஹ்மஸமாஜ மண்டபத்திற்கு வைத்துக்கொண்டால் நலமல்லவா? இப்போது சட்டப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும்' என்று கடுகடுத்துக் கூறினான்.

கமலாகாந்தன் அவனுக்கெதிராகத் திரும்பிக்கொண்டு சிரிப்பு முகமாய், 'அய்யா! தாங்கள் வக்கீல் என்று தோன்றுகிறதே' என்றான்.

வக்கீலும் சிரித்துக்கொண்டே 'எப்படித் தெரிந்தது?' என்றார்.

சாக்ஷி அய்யா! பெரிய சங்கிலி, கறுப்பு உடுப்பு, சிவப்பு முகம், இவைகளைப் பார்த்த உடனே தெரிந்துவிட்டது. நான் உங்களுக்காக வேதாந்த உபந்நியாஸம் செய்ய வரவில்லை. நான் உங்களுடைய கக்ஷிக்காரனைப் வரும்போது 'நீங்கள் பரப்ரஹ்மத்தைக் கண்ணால் கண்டிருக்கிறீர்களென்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன்.

வக்கீல் பெருங் கோபத்தோடு கண்கள் சிவந்து எழுந்து நின்றுகொண்டு ஜட்ஜியைப் பார்த்து "இந்த ஸாக்ஷி என்னை அவமானப்படுத்துகிறான், என்னைக் கரையேற்றிக் காப்பாற்றவேண்டியது கோர்ட்டாருடைய பொறுப்பாயிருக்கிறது. (I ask the protection of the Court against the insults of this witness) என்றார்.

ஜட்ஜி 'ராயரே! அவன் உங்களுடைய ஸாக்ஷி, வேண்டுமானால் அவரை நீங்களே வெளியிலே அனுப்பிவிடக்கூடும். அது உங்களுடைய அதிகாரமாயிருக்கிறது' (Babu! the witness is your own witness, and you are at liberty to send him away if you like)' என்று பதிலுரைத்தார் கமலாகாந்தனை வெளியே அனுப்பிவிட்டால் கேஸு ருஜுவாகாமல் போய்விடும். அதனால் ராயர் ஒன்றும் செய்யமுடியாமல் உட்கார்ந்துவிட்டார். 'ஜட்ஜி ஸ்வஜாதி வைரி' என்று கமலாகாந்தன் நினைத்துக்கொண்டான்.

பிரமாண வாக்கியத்தை உச்சரிக்கும் விஷயத்தில் இவனுக்கு ஏதோ ஆக்ஷேபம் (Objection) இருப்பதாகத் தோன்றுகிறபடியால் (Simple affirmation) ஸாதாரணமான பிரமாணம் செய்வி என்று முனிஷிக்கு மேஜஸ்திரேட்டு உத்தரவு செய்தார். பிறகு முனிஷி கமலாகாந்தனைப் பார்த்து 'அதை விட்டுவிடு, பிரமாணம் செய்' என்றான்.

'எதற்காக பிரமாணம் செய்யவேண்டுமோ, அது முதலில் தெரியவேண்டும். பிறகு பிரமாணம் செய்ய வேண்டும். அதுவல்லவோ நலம்'' என்றான் ஸாக்ஷி.

ஸாக்ஷி பெரும்போக்கிரியா யிருக்கிறானென்று முனிஷி மேஜஸ்திரேட்டிடம் தெரிவித்தான். ஆம், பெரும்போக்கிரி, துஷ்டன், என்று வக்கீலும் கூவிச் சொன்னான். கமலாகாந்தன் வக்கீலைப்பார்த்து 'கோர்ட்டுக்கு வெளியிலே வெற்றுக் கடிதாசில் கக்ஷிக்காரனது கையொப்பம் வாங்கிக்கொள்ளுகிறதுபோலே கோர்ட்டிற்குள் செய்யமுடியுமா? அதிங்கே சாயாது ராயரே!' என்றான் 'வெற்றுக் கடிதாசில் உன் கையொப்பம் வாங்கியது யார்?' என்று ராயர் கேட்டார். இன்ன விஷயத்தைப்பற்றி பிரமாணம்செய்யவேண்டுமென்பது தெரியாமலே பிரமாணம் செய்வதும் வெற்றுக்கடிதாசில் கையொப்பம் செய்வதும் இரண்டும் ஒன்றே' என்று ஸாக்ஷிக்காரன் பதில் உரைத்தான்.

*வங்காளதேசத்தில் ஜட்ஜிகளை 'தர்மாவதாரமே!' என்று சொல்லுகிறது மரியாதை.

வீண் தகரார் செய்வதில் உபயோகமில்லை யென்றும் முதலில் பிரமாணம் செய்ய வேண்டுமென்றும் ஸாக்ஷிக்காரனுக்குத் தெரிவிக்கும்படி ஜட்ஜி முனிஷிக்குக் கட்டளையிட்டார். 'நான் சொல்லுகிறபடி சொல்லும் அப்பா! நான் என்ன சொல்லுகிறேனே அதெல்லாம் உண்மை, ஒரு வார்த்தையும் மறைப்பதில்லை. உண்மையல்லது வேறென்றும் பேசுவதில்லை' என்று சொல்லும், என்று முனிஷி கமலகாந்தனுக்குத் திட்டம் செய்தான்.

கமலாகாந்தன்—ஒகோ! இதுதானா, வெகு நன்றாயிருக்கிறது.

முனிஷி.—வேறென்ன?

ஸாக்ஷி.—ஆனல் மறுபடி சொல்லும், நான் சொல்லிவிடுகிறேனெனவும் முனிஷி பிரமாணம் செய்வித்தார். கமலாகாந்தன் கிரமப்படி பிரமாணம் செய்துவிட்டான். பிறகு அவனை விசாரிக்க வேண்டியதற்காக வக்கீல் ராயர் எழுந்துநின்று கண்களைச் சிவக்கச் செய்துகொண்டு ஸாக்ஷியைப் பார்த்து, 'தெரியுமா' போக்கிரித்தனம் செய்யப்போகிறாய், அந்த மூட்டையையெல்லாம் கட்டி தூரவைத்துவிடு. நான் கேட்பதற்குப் பதில் சொல், மற்ற வீண் வார்த்தைகளை விட்டுவிடு' என்று சொன்னார்.

கமலா.—ஆனல் தாங்கள் எது கேட்கிறீர்களோ, அவ்வளவுதான் சொல்லவேண்டுமோ, வேறே ஒன்றும் சொல்லக்கூடாதோ?

வக்கீல்—ஆம். வேறே ஒன்றும் சொல்லக்கூடாது.

ஸாக்ஷி.—(ஜட்ஜியைப் பார்த்து) தர்மாவதாரமே! இந்த ஏழையின் தப்பிதத்தை மன்னிக்கவேண்டும். இப்போதுதான் என்னைக்கொண்டு பிரமாணம் செய்வித்திருக்கிறீர்கள். அதில் ஒரு வார்த்தைக்கூட மறைப்பதில்லை என்று பிரமாணம் செய்வித்தீர்கள். ஊரிலே இன்றைய தினம் ஒரு நாடகம் ஆடுவதாகக் கேள்விப்பட்டேன். அங்கே போய் நாடகம் பார்க்க வேண்டுமென்று ஆசைப் பட்டுக்கொண்டிருந்தேன். அது முடியாதென்று தோன்றுகிறது. வக்கீல் பிரபு அவர்கள் நாடகமாடும் பிள்ளைகள் போல அவர் சொல்லச் சொல்வதையே நான் சொல்லவேண்டுமென்றும் அவர் சொல்லச் சொல்லாததை, ஒன்றும் சொல்லக்கூடாது என்றும் திட்டம் செய்துவிட்டார். அவர் எதைச் சொல்லச் சொல்லவில்லையோ, அதை நான் மறைத்ததாகிறதல்லவா? அதனல் நான் பிரமாணம் தப்பினவனாய் விடுகிறேனே, அந்தத் தப்பிதத்தை மன்னித்துக் கொள்ளவேண்டுமாய் கோருகிறேன்.

ஜட்ஜி.—முக்கியமான விஷயங்களாயிருந்தால் வக்கீல் கேளாவிட்டாலும் நீரே சொல்லலாம்.

கமலா.—(ஸலாம் செய்து) வெகு நன்றாக உத்தரவு செய்தீர்கள் என்றான். வக்கீல் விசாரணை செய்யத் தொடங்கினர்.

வக்கீல்.—உம்முடைய பெயர் என்ன?

ஸாக்ஷி—ஸ்ரீகமலாகாந்த சக்கிரவர்த்தி.

வக்கீல்.—உம் தகப்பனாருடைய பெயர் என்ன?

ஸாக்ஷி.—வாக்குமூலத்திற்குக்கூட நாந்தீசிராத்தமா என்ன? எனக்குத் தெரியாது.

வக்கீல்.—(வெறுப்பும் கோபமுமாய்) (ஜட்ஜியுடன்) தர்மாவதாரமே! இதெல்லாம் கோர்ட்டாரை அவமதிப்பதாகிறது.

ஜட்ஜி.—(அவனது துர்த்தசைக்கு இரங்கி) அவர் உம்முடைய ஸாக்ஷியாயிற்றே.

வக்கீல்.—(ஸாக்ஷியைப்பார்த்து) நீர் என்ன ஜாதி?

ஸாக்ஷி.—நானென்ன ஜாதியா? மனுஷ்யனன்றோ?

வக்கீல்.—எந்த ஜாதி அய்யா?

ஸாக்ஷி.—ஹிந்து ஜாதி.

வக்கீல்.—என்ன வர்ணம்?

ஸாக்ஷி.—அச்சம் கறுப்பு.

வக்கீல்—பாழாய்ப்போயிற்று. இப்படிப்பட்டஸாக்ஷியை விசாரித்துப் போதும் போதும். என்ன அய்யா! உமக்கு ஜாத உண்டா? (ஜாதியென்பது உச்சாரணத்தில் ஜாத என்று கேட்கும்.)

ஸாக்ஷி.—செத்தது யார்? (ஸம்ஸ்கிருதத்தில் ஜாத என்பதற்குப் பிறந்தவன் என்று அர்த்தம்.)

ஜட்ஜி.—(வக்கீல் வார்த்தைக்கு அவன் சரியாய்ப் பதில் சொல்ல மாட்டானென்று தெரிந்ததும்) (ஸாக்ஷியை) பிராஹ்மணர் காயஸ்தர் கைவர்த்தர் முதலான ஹிந்துக்களில் பல பிரிவுகள் உண்டே, நீர் எந்தபிரிவில் சேர்ந்தவர்?

கமலாகாந்தன்.—தர்மாவதாரமே! இந்த வக்கீல் வெகு போக்கிரியாயிருக்கிறார். என் கழுத்தில் பூணூலிருக்கிறது. அவர் அதைப் பார்த்துக்கொண்டேயிருக்கிறார். பெயர் சக்கிரவர்த்தியென்று சொல்லியிருக்கிறேன். இதினாலேயே நான் பிராஹ்மணனென்று தெரியவில்லையா? மறுபடி கேட்கிறதேன்? (ஜட்ஜி பிராஹ்மணனென்று எழுதிக்கொண்டார்.)

வக்கீல்.—வயது என்ன?

ஸாக்ஷி.—(கோர்ட்டிலிருந்த பெரிய கடிகாரத்தைப் பார்த்து கணக்கு செய்து) எனக்கு ஐம்பத்தொரு வரு

ஷம் இரண்டுமோதம் பதின்மூன்றுநாள், நாலுமணி, ஐந்துநிமிஷம், ஆயிற்று.

வக்கீல்.—இதென்ன வயிற்றெரிச்சல்! உன்னை மணி நிமிஷம் யார் கேட்டார்கள்?

ஸாக்ஷி.—என்னய்யா ராயரே! ஒன்றையும் மறைக்கிறதில்லையென்று இப்போதுதானே பிரமாணம் வாங்கிக்கொண்டார்கள்.

வக்கீல்.—உன்னிஷ்டப்படி சொல். நான் சொல்ல முடியாது. நீ இருக்கிற இடம் எது?

ஸாக்ஷி.—எனக்கு இடம் கிடையாது.

வக்கீல்.—ஆ அப்படியா? உன் வீடு எங்கே?

ஸாக்ஷி.—வீடா, குடிசைகூட கிடையாது.

வக்கீல்.—அப்படியானால் நீ இருப்பது எங்கே?

ஸாக்ஷி.—எங்கே யிருந்தால் அங்கேயே.

வக்கீல்.—நிற்பதற்கு நிழல் இல்லையா?

ஸாக்ஷி.—இருந்தது. (இந்த கிரந்தகர்த்தாவுடன் கூட இருக்கும்போது) இப்போது இல்லை.

வக்கீல்.—இப்போது எங்கே யிருக்கிறீர்?

ஸாக்ஷி.—என்ன ராயரே! உம்முடன்கூடவே கோர்ட்டில் இருப்பதைப் பார்த்துக்கொண்டுதானே இருக்கிறீர்.

வக்கீல்.—முன்னே, இங்கே வருவதற்கு முன்னே இருந்தது எவ்விடத்தில்?

ஸாக்ஷி.—ஒரு கடையில்.

ஜட்ஜி.—வீண் வார்த்தை வளர்ப்பதில் பயனில்லை. வீடில்லை யென்றெழுதிக் கொண்டாயிற்று. மேலே நடக்கட்டும்.

வக்கீல்.—உம் ஜீவனம் என்ன?

ஸாக்ஷி.—ஜீவனமா, நான் வேசியா, வக்கிலா, ஜீவனம் செய்ய?

வக்கீல்.—எப்படி அய்யா நீர் போஜனம் செய்வது?

ஸாக்ஷி.—அன்னத்தில் நெய் கொட்டிக்கொண்டு பருப்பும் புளியும் போட்டுக் கலந்து உண்டை உண்டையாய் எடுத்து வலக்கையால் வாயில் போட்டுக்கொண்டு கழுத்து வழியாய் வயிற்றுக்குப்போய்ச் சேரும்படி செய்கிறது.

வக்கீல்.—அந்த அன்னமும் பருப்பும் புளியும் அகப்படுவதெப்படி?

ஸாக்ஷி.—ஸ்வாமி கொடுத்தால் உண்டு, இல்லாவிட்டால் இல்லை.

வக்கீல்.—எதாவது ஸம்பாதித் திருக்கிறாயா?

ஸாக்ஷி.—ஒருகாசுகூட இல்லை.

வக்கீல்.—ஆனால் களவு செய்கிறாயோ?

ஸாக்ஷி.—ராயரே! அப்படி யிருந்தால் எப்போதே, எத்தனை நாள் முன்னேயே, தம்மைச் சரணம் அடைந்திருப்பேனே, உமக்கும் அதில் பாகம் கிடைத்திருக்குமே.

வக்கீல்.—(கோபத்துடன் கோர்ட்டாரைப் பார்த்து) எனக்கு இந்த ஸாக்ஷி வேண்டாம். இவனை விசாரிக்க என்னால் ஸாத்தியம் இல்லை, என்றார்.

வக்கீல் பக்கத்தில் நின்றுகொண்டிருந்த இடைச்சி பாபா வக்கீல் மடியைப் பிடித்துக்கொண்டு "அய்யா! இந்த ஸாக்ஷியை விட்டுவிடக்கூடாது. இந்தப் பிராஹ்மணன் உண்மையே சொல்லுகிறவன்." இவன் ஒரு நாளும் பொய் சொல்லமாட்டானென்று எனக்குத் திட்டமாய் நம்பிக்கையுண்டு. அவனை விசாரிக்கிறதற்கு உங்களுக்குத் தெரியவில்லை. அதினாலே இப்படியெல்லாம் ஆகிறது. கேஸை பாழாக்கிவிடுகிறீர்களே, இந்தப் பிராஹ்மணனுக்கு ஜீவனம் எங்கேயிருந்து வரும்? அவன் ஜீவனத்தைக் கேட்டால் அவனென்ன சொல்வது. அவன் அண்டையயலார் வீடுகளில் தின்றுகொண்டு காலம் போக்குகிறான். அவனை உன் ஸம்பாத்தியமென்ன வென்று கேட்கிறீர்கள், அதற்கு அவன் என்ன பதில் சொல்லுவான்?" என்றாள். வக்கில் முகம் வாடினவன் போலாகி ஜட்ஜியைப் பார்த்து, 'யாசகஜீவனம்' என்றெழுதிக்கொள்ள வேண்டும் என்றார்.

இதைக் கேட்டதும் கமலாகாந்தனுக்குக் கோபம் அதிகமாயிற்று. "ஆகா! கமலாகாந்த சக்கரவர்த்திக்கா யாசகஜீவனம்? நான் பிரமாணமாய்ச் சொல்லுகிறேன். நான் எப்போதும் யாரையும் ஒரு காசுகூட யாசகம் செய்ததில்லை. அப்படிப்பட்ட எனக்கு யாசகஜீவனம் என்று எழுதுவிப்பது போக்கிரித்தனம்" என்றான். அதற்கு இடைச்சி, "என்ன டாகூர்! அப்பப்போ நீர் அபினிமருந்து யாசகம் கேட்டு வாங்கிக் கொள்ளுகிறதில்லையா?" என்றாள். "துஷ்டப்பெண்ணே! அபினிகூட துட்டா என்ன? நான் யாரையும், ஒரு காசுகூட யாசித்ததில்லை." என்று கமலாகாந்தன் சொன்னான் "ஆனால் என்ன ஜீவனமென்று எழுதிக்கொள்ளுகிறது கமலாகாந்தரே!" என்று ஜட்ஜி கேட்டார். "தயவு செய்து எழுதிக்கொள்ளுங்கள் ஸந்தர்ப்பனைபோஜநம், நிமந்தரணபோஜனம்" என்று எழுதிக்கொள்ளுங்கள்," "என்று ஸாக்ஷி பணிவாயும் அடக்கமாயும் கூறினான். அதைக்கேட்டதும் கோர்ட்டில் இருந்தவர்களெல்லாரும் சிரித்தார்கள். ஜட்ஜியும் சிரித்து அப்படியே எழுதிக்கொண்டார். கேஸைப்பற்றி அவனை வக்கில் விசாரிக்கத் தொடங்கினார்.

வக்கீல்.—இந்தப் பிரியாதியை உமக்குத் தெரியுமா?

ஸாக்ஷி.—தெரியாது.

இடைச்சி.—இதென்னடாகூர் அய்யா! எத்தனையோ நாளாய் என்னிடத்தில் பாலும் மோரும் வாங்கிச் சாப்பிட்டுக்கொண்டே இருக்கிறீர். என்னைத் தெரியாதென்கிறீரே.

ஸாக்ஷி.—உன் பாலும் மோரும் தெரியாதென்று சொல்லவில்லையே. உன் பாலும் மோரும் நன்றாய்த் தெரியும். ஒரு சேர்ப்பாலுக்கு இரண்டு சேர் ஜலம் கலந்திருந்தால் அது இடைச்சிபாபா பால் என்று தெரியும். மோர் பச்சைத் தண்ணீர்போலே யிருந்தால் அது இடைச்சி பாபா மோர்' என்று நிச்சயம்தான். உன் பாலும் மோரும் தெரியாமல் என்ன?

இடைச்சி.—சரி. என் பாலும் மோரும் தெரிந்தால் நான் தெரியாதா?

ஸாக்ஷி.—அம்மா! ஸ்திரீகளை யார்தான் நன்றாய் அறிவார்கள். அதிலும் இடைச்சி தலைமேலே மோர்ப் பானைக்கூடை யிருந்துவிட்டால் யாரப்பனுக்குத்தான் அவளைத் தெரிந்துகொள்ள ஸாத்தியப்படும்.

வக்கீல்.—ஸரி. தெரிந்தது. நீ பிரியாதியை யறிவாய். உனக்கும் அவளுக்கும் என்ன உறவு?

ஸாக்ஷி—இதென்னவோ கெட்டதன்று. அப்படிக்கில்லாவிட்டால் நீர் வக்கீலாய் வருகிறீரா?

வக்கீல்.—நீ என் குணங்களைத் தெரிந்துகொண்டாயா?

ஸாக்ஷி—பிராஹ்மணனுக்கும் இடைச்சிக்கும் உறவு கட்டி வைத்துக்கொண்டு திரிகிறீரே.

வக்கீல்.—அப்படிப்பட்ட உறவு இருப்பதும் இல்லாததும் யாருக்குத் தெரியும்? அவளை போஷிக்கும் பிள்ளையோ என்னவோ.

ஸாக்ஷி.—அவளைப் போஷிக்கும் பிள்ளையல்ல, ஆனல் அவளது பசுவைப் போஷிக்கும் பிள்ளையென்பது நிச்சயம்.

வக்கீல்.—இப்போது தெரிந்தது. உனக்கும் பிரியாதிக்கும் ஒருஸம்பந்தம் இருக்கிறது முதலிலேயே ஒரே வார்த்தையில் சொல்லிவிடக்கூடாதா? வீணுக்கு எவ்வளவு தொந்தரவு செய்தாய். நல்லது இந்தக் கேஸ் விஷயத்தில் உனக்கென்ன தெரியும்?

ஸாக்ஷி.—இந்த கேஸ் விஷயத்திலா, சொல்லுகிறேன். பிரியாதி பாபா. நான் ஸாக்ஷி. இதோ நின்றுகொண்டிருப்பவன் கைதி. நீர் வக்கீல்.

வக்கீல்.—அதல்ல வப்பா, பசுக்களவு விஷயத்தில் உனக்கென்ன தெரியும்? சொல் அப்பா.

ஸாக்ஷி.—பசுக்களவா, எங்க அப்பன் பாட்டன் முப்பாட்டன் யாருக்கும் அது தெரியாது. அவர்கள் எனக்கு எப்படிச் சொல்லிக்கொடுப்பார்கள்? எனக்கென்னவோ பால் மோர் வேண்டிய அவசிய மிருக்கத்தானிருந்தது.

வக்கீல்.—அதன்றப்பா, பசு களவு போனதைப் பார்த்தாயா?

(இக்கதை அடுத்த சஞ்சிகையில் முடிவுபெறும்.)

வஸந்த மாளிகை

VASANTHA MALIKAI

அத்தியாயம் 10

பிரபுவும் பாதகனும்

THE LORD AND THE VILLIAN

இன்னும் விடியச் சுமார் ஒருமணி நேரமிருக்கலாம். அந்தப்புரத்தில் ஹம்ஸதூளிகா மஞ்சத்தால், நமது கதாநாயகர் பரஸ்பரம் காடாலிங்கனம் செய்த பிரகாரமே நித்திரை செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். பக்கத்தில் சிறியதாய் எரிந்துகொண்டிருக்கும் விளக்கொளி, அவ்விருவரின் வதனங்களையும், அவைகளின் களைப்பையும் தெரிவித்தன. இரவில் வெகுநேரம் ஸல்லாபித்துக்கொண்டிருந்ததால், இருவரும் அயர்ந்து நித்திரை செய்கின்றார்கள்.

காலைச்சங்கு ஊதப்பட்டது. நமது ப்ரபு திடீரென்று விழித்து கொண்டு அருகில் நித்திரை செய்யும் தன்காதலியை யிறுகத்தழுவி முகமோடு முகம் பதித்து முத்தமிட்டு, அவளை நித்திரையினின்றும் எழுப்ப மனமில்லாமல் அவஸரமாய் வெளியே சென்று, கீழே முன் மண்டபம் வந்து சேர்ந்தான்.

கபடம், தந்திரம், ஸமயோபசாரம் முதலியன சகல திறமைகளும் வாய்ந்த மஹாவீரன், ப்ரபுவின் மாறுடையுடனும், குதிரையுடனும் தயாராய் ஆசாரவாசலில் காத்துக்கொண்டிருந்தான். ப்ரபு வந்ததும், "மஹாராஜ்! இவ்வுடைகளைச் சீக்கிரம் அணிந்துகொள்ளுங்கள். அருணோதயம் வருவதற்குள் யாவருமறியாமல் இப்பிரதேசத்தை விட்டகல வேண்டும்" என்றான்.

ப்ரபு மனவெறுப்புடன் அவ்வுடைகளை யணிந்துகொண்டே "மஹாவீர! இவ்விலங்குகளினின்றும் நான் எப்பொழுது விடுபடுவேனோ," என்று பெருமூச்சுடன் சொல்ல,

மஹாராஜன்.—ராஜச்சின்னங்களாகிய இவைகள்—

ப்ரபு:—மஹாவீர! ராஜஸேவையெனும் இப்பெருங்கடலில் நீந்துவதில் எனக்குக் கொஞ்சமேனும் மனமில்லை. அந்திநேரத்தில் என்ன நேரிடுமோ? எவ்வளவோ ராஜபக்தியுடன் உழைத்துவந்த என் தகப்பனருடைய கதி எவ்வாறு முடிந்தது. போதும்! போதும்! ஸ்வாதீனமென்பதே கொஞ்சமேனும் கிடையாது. எப்பொழுதும் கவலை, எப்பொழுதும் சஞ்சலம், எப்பொழுதும் அபாயம், கொஞ்சகாலமாவது ஸ்வேச்சையாய் நமது வீடு, நமது வாழ்வென்று இருப்பதெப்படி.

மஹாவீரன்.—எப்பொழுதும் மாதரின் மோகவலையிலகப்பட்டு—

ப்ரபு.—(கோபத்துடன்) மஹாவீர! என்ன பிதற்றுகின்றாய்—?

மஹாவீரன்.—ப்ரபோ! அடியேன்மீது கோபங்கொள்ளலாகாது. மஹாராஜ் தங்கள் இஷ்டமே சட்டம். தங்கள் காதலினியிடத்துள்ள பிறிவாற்றா அன்பால் எவ்வளவோ ப்ரயாஸையின்மேல் ஸம்பாதித்த இப்பதவியை கடினச் சித்தத்தால் கைவிடுவதாய்த் தீர்மானித்தால் அதற்கு அடியேன் குறுக்கிடுவது நியாயமல்ல. ஆயினும், 'தன் நன்மையே' இவ்வுலகிலுள்ள ஜீவராசிகளின் நடத்தைகளுக்குக் காரணமா யிருக்கின்றது. ஸ்வயநன்மையைக் கருதாதவன் உலகிலேயே ஒருவனுமில்லை. அப்படி யிருக்க என்போன்ற எளியோனும் ஒருமனிதன்தானே. தங்கள் பெரும்பதவியாலும், பெருங் கருணையாலும் அடியேனும் இச்சிறு பதவியடைந்தேன். ஆனால், அதற்கும் இப்பொழுது அழிவு காலம் கிட்டிவிட்டது போலும்.

பிரபு:—அப்படியானால் இவ்வபாயமான ராஜஸேவையினின்றும் நாமிருவரும் அழிந்துபோகாது தப்பித்துக்கொள்வதில் உனக்குச் சம்மதமில்லை?

மஹாவீரன்.—மஹாராஜ்! தங்களிஷ்டப்படி விலகிக்கொள்ளுவதால் எனக்கென்ன ஆக்ஷேபனை! என் கதிதான் அதோகதி! பழைய மஹாவீரன்தான், உலகத்தோர் நகைக்க ஓர் இடமாயிற்று. மஹாராஜ்! இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் இவ்வொழிவு ஏற்படுமென்று தெரிந்தால், இவ்வளவு முயற்சியும் இவ்வளவு ஆடம்பரமும் செய்திருக்க வேண்டாம். மஹாராஜ்! ஆராய்ந்து செய்வதே யறிந்தோரி னியல்பு. எதுவும் கொஞ்சம் பதறாது ஆலோசித்துச் செய்தல் நலம். பிறகு தமதிஷ்டம். 'பதறாத கார்யம் சிதறாது' அடியேன் என்ன சொ—லி—

ப்ரபு:—சும்மாச் சொல். நான் இன்னும் ஒருவித முடிவுக்கும் வரவில்லை.

மஹாவீரன்.—ப்ரபோ! தாங்கள் இப்பொழுது ராஜ ஸேவையினின்றும் விலகி விடுவதாய் வைத்துக்கொள்வோம். தாங்கள் செய்வது மனஒழிவினாலும் நல்ல எண்ணத்தினாலும்தான். ஆனால் தமது எதிரிகள் எவ்வாறு இகழ்வார்கள்! 'ஏதோ தங்களுக்குச் சாமர்த்தியமில்லையென்றும், மஹாராணியாருடைய விரோதத்துக் குட்பட்டுவிட்டதாகவும், 'கைக்கெட்டாக் கனி கசக்கு'மென்றபடி, தாங்கள் விலகிவிட்டதாகவும் தங்களைப்பற்றி யவதூறுகள் உலக முழுமையும் பரவிவிடும். இப்பாண்டிய நாட்டுக்கே ஓர் திலகம்போல் ப்ரதான மந்திரியாயிருந்த தாங்கள் அதைத் தவிர்த்து—

பிரபு:—மஹாவீர! சற்று பொறு—!

மஹாவீரன்.—மஹாராஜ்! ஏதோ அடியேனுக்குத் தெரிந்ததைப் பிதற்றி முடிக்கின்றேன். தாங்கள் விலகவேண்டியதுதான் தாமதம். தங்கள் எதிரி ராமராஜன் தாங்கள் இதுவரை கஷ்டப்பட்டுச் சம்பாதித்த பதவிக்குச் சுலுவாய் வந்துவிடுவான். என்னைப் போன்ற தங்கள் அடிமைகளின் கதிஎன்னவாகும் சந்திரனோடு அஸ்தமிக்கும் தாராகணங்களின் கதிதான்.

பிரபு.—மஹாவீர! நிரம்ப ஸந்தோஷம். அவ்வளவு பதட்டமாய் ஒருகாரியமும் செய்துவிட மாட்டேன்.

இதற்குள் ப்ரபு பாதாதிகேசம்வரை மாறு உடை தரித்துவிட்டார்.

'மஹாவீர! இக்குதிரையைப் பிடித்துக்கொண்டு சற்று இங்கே நில்.

மனிதர் ஸஞ்சரிக்கத் துவங்குமுன் இவ்வெல்லை விட்டு கடந்துவிடவேண்டும். அந்தப்புரம் சென்று என் காதலியிடம் விடைபெற்று வருகின்றேன்.'

என்று சொல்லிக்கொண்டு சரேலென்று அரண்மனைக்குள் மறைந்தார்.

மஹாவீரன்.—(வெறுப்புடன் நகைத்துக்கொண்டு) 'ஆஹா! மனிதரின் பேதமை எப்படிப்பட்டது! நரஸிம்மராஜ் உன் புத்தியீனத்தை நீயே வெளியிட்டுவிட்டாய். எத்தனையோ மந்திரிகளைப் பார்த்தாய்விட்டது வாஸ்தவந்தான். அவர்கள் நிலமை யாகாசவாணம் மாதிரிதான். உனக்கு மோஹினிப்பிசாசு பலமாய் பிடித்துவிட்டது. வலமும் இடமும் சுற்றிச்சுற்றி வா. எனக்கென்ன. இந்த மடமில்லாமல் போனால் இன்னொரு மடம். இப்பொழுது போனாலும் உன் எதிரி ராமராஜன் என்னைத் தடைசொல்லாமல் அங்கீகரித்துக்கொள்ளுவான். என்ன பதவியிருந்து என்ன பயன். புத்தித்திறமையல்லவோ வேண்டும். 'மாதரசே'—ஐயோ! என்ன அழகு—நான் கொடுத்த பதவியல்லவோ உனக்கு. மஹாவீரனென்றால் உங்கள் வீட்டுக் கிள்ளுக்கீரையென்று எண்ணமோ? ஹூம் நடக்க நடக்கப் பார்க்கலாம். நான் இப்பொழுது நரசிம்மன் குதிரையைப் பிடித்துக்கொண்டு நிற்பதைப்போல நமது குதிரையையும் ஒருவன் பிடித்துக்கொண்டு நமக்குக் காத்திருக்கும் நிலமை ஒருகாலத்தில் வராமலா போகிறது. 'மதியேவிதி.'

மாணவர் பக்கங்கள்

STUDENTS' PAGES

I ஆத்திசூடி விளக்கம்

23. மன்றுபறித்துண்ணேல்

பொது விஷயங்களில் பிடுங்கி நீ ஜீவனம் செய்யாதே என்பது இதன் பொருள். இது பொது ஜன நன்மைக்காகப் பாடுபடும் அரசன் அவன் கீழ் உள்ள உத்யோகஸ்தர்கள், ஆலயம் சத்திரம் சாவடி தண்ணீர்ப்பந்தல் முதலிய தர்மங்களை நீடித்து நிறுத்தி ஒங்கும்படிசெய்ய அமையும் தர்மகர்த்தர்கள் ஆகிய பொது ஜன உபகாரிகளை நோக்கிக் கூறிய வாக்கியம். பொது நன்மைக்கு உழைக்கும்படியான உலக அந்தஸ்து நிலை முதலியன எல்லோருக்கும் கிடைக்குமா? அவ்வாறு கிடைக்குங்கால் அதை அடைபவன் 'இது நமக்குக் கிடைத்ததே இதற்கு உழைப்பது நமக்குப் பரலோக ஸாதனமாகும் என்று ஒரு பயனையும் கருதாது, கரும்பு தின்னக் கூலியும் வேண்டுமோ? என்னும் மனோநிலையிலிருந்து' அதை நடத்திவிட்டு ஒதுங்கிநின்று பழகுவதே முக்கியம். இதுவும் அல்லாமல் பொதுநன்மை செய்யத் தலையிடுங்கால் அதில் பெரும்பள்ளம் ஒன்றுண்டு. அதன் விஷயமாக ஏராளமான பொருள் இவன் வழியாகப் புரண்டு போகும். இவன் ஏழையாகவிருந்தால் ஒரு சிறுதொகை சம்பளமாக ஏற்பட்டிருக்கலாம். கொஞ்சம் ஸொத்துக்காரனாகவிருந்தால் அந்தப் பிச்சை காசை இச்சியாது முதலில் தர்மம் நடத்துவதில் கீர்த்தியை எண்ணி முயலலாம். இவ்விருதிறத்தாருக்கும், தர்மவிஷய ஸம்பந்தமாக செய்யும் அதிகாரம், ஏற்பட்டுள்ள இடம் பொருள் ஏவல் முதலியன தமக்காக அனுபவிக்க இயலாமலிருக்கலாம். ஆகவே தர்மஸம்பந்த விஷயங்களை தமது ஸொந்த விஷயங்களுக்கும் உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளுவது இயற்கையாகிவிடும். மேலும் இதென்ன சம்பளமில்லாச் சேவகமாக விருக்கிறது: இதற்கு நமக்கு இந்த ஸௌகரியம் கூடவேண்டாமா என்ற எண்ணம் இந்தப் பொது விஷய இடம் பொருள் ஏவல்களைத் தன் விஷயத்தில் உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளத் தூண்டிவிடும் தர்மகர்த்தனை. இது பாபம் என்ற எண்ணமே அவன் மனத்தில் எழவொட்டாது. தான் உழைப்பதற்குப் பொதுவிஷயத்திலிருந்து வரும் கைம்மாறு இது என்ற தர் எண்ணமே ஊறிக்கொண்டு இந்த மன்று பறித்துண்ணலாகிய பாபத்தை விடாது செய்யும்படி நம்மைத் தூண்டிக்கொண்டே யிருக்கும். ஆகவே பொதுநன்மை விஷயத்தைக் கைக்கொள்ளும் நிலையிலிருக்கும் புத்திசாலிகள் 'அதைவிட்டு ஒதுங்கி நிற்க முடியாததால் அதைக் கைக்கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது. மனப்பூர்வமாக உழைத்து இதில் ஏற்படக்கூடும் மன்று பறித்துண்ணலாகிய பாபத்திற்கு ஆளாகாமல் நடந்துகொள்வதற்கு வேண்டிய மனோபலத்தை ஈசுவரன் அளித்து என்னைக் காக்கவேண்டும்' என்ற துக்கத்துடனே அதை அங்கீகரித்தால் அவர் தொழில்கள் நன்றாகவிருக்க விடமுண்டு. இம்மாதிரி காலஞ்சென்ற மஹா தர்மசீலையான விக்டோரியா மஹாராணி யவர்கள் தாம் ராஜ்யமேற்கும் மகுடதாரண காலத்தில் அதை ஸரிவர நிர்வஹிக்கக் கடவுள் சக்தி தந்தருள வேண்டும் என்று கண்ணீர்விட்டு பரவசையானார்கள். அவர்கள் அரசாட்சியில் உலகம் தழைத்து ஓங்கியது என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்தவிஷயமே. இதுபோன்ற சித்த விருத்தியொடு பொது நன்மைகளை ஏற்கும் புத்திமான்கள் மன்று பறித்துண்ணும் படுகுழியில் விழாது உலகிற்கு உண்மையான உபகாரிகளாவார்கள்.

மன்று பறித்து உண்ணுவதால் வரும் கேடுகளை நன்கு விளக்கும் கதை ஒன்று உத்தரகாண்ட ராமாயணத்தில் உள்ளது. ராமர் ராஜ்யம் ஆண்டுவந்த காலத்தில் ஸர்வார்த்தஸித்தன் என்ற ஒரு ஏழை ப்ராஹ்மணன் இருந்தான். அவன் அயோத்தி முழுவதும் காலைநேரங்களில் பிச்சை யெடுத்து, நடுப்பகலில் அதை வைத்துக்கொண்டு சாப்பிட்டுக் காலங்கழித்து வந்தான். இப்படி அவன் செய்துவந்த நாளில் ஒரு நாள் ஊரெங்கும் சுற்றி அலைந்தான்; நேரமோ பதினைந்து நாழிகை ஆய்விட்டது: கொஞ்சங்கூட பிச்சை யகப்படவில்லை. வெயிலில் அலைந்து களைத்து என்ன செய்வதென்று தெரியாது அவன் ஒரு தெருப்பக்கம் திரும்பினான். முதல் வீட்டில் எச்சில் இலை விழ, அதை ஒரு நாய் மிகுந்த ஆவலுடன் புசிக்கத் தொடங்கியது, ஸர்வார்த்தஸித்தனுக்கு துக்கம் அதிகரிக்க, அப்பொழுது அவனுக்கு அடங்காக் கோபம் வந்துவிட்டது. கையிலிருந்த தடியால் அந்த நாயின் மண்டையில் இரண்டு மூன்றடி அடித்துவிட்டான்.

அடிபட்ட நாய் மிகவும் வருந்தி அழுதுகொண்டு ராமர் ஸபை வாயிலில் வந்து நின்றது. அந்த ஸமயத்தில் வழக்குத் தீர்க்க எண்ணங் கொண்டவர்கள் யாராவது வந்திருக்கிறார்களா என்று பார்க்க லக்ஷ்மணர் அங்குவந்து சேர்ந்தார். அந்த நாயையும் ப்ராஹ்மணனையும் கண்டு, இருவரையும் ஸ்ரீராமர் முன்பு கொண்டு

போது நிறுத்தினர். உடனே நாய் தனது வழக்கை எடுத்துரைத்து "நான் ஒரு அபகாரம் அல்லது அபராதம் செய்யாதிருக்கையில் என்னை அகாரணமாய் இந்த ஸர்வார்த்தசித்தன் அடித்து விட்டான்" என்று முறையிட்டது. அப்பொழுது ஸ்ரீராமர் ப்ராஹ்மணனை விசாரிக்க, "எனக்கு ஒன்றும் அகப்படாமல் போக நடுப்பகல் வரையிலும் அலைந்து பசியால் வருந்திக் களைத்திருக்கும்போது நாயின் உத்ஸாகத்தைக் கண்டு என் மனம் பொறுக்கவில்லை" என்று தன் குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டுவிட்டான். தகுந்த தண்டனை விதிக்க முடியாமல் சபையோர் தத்தளிக்க, அவர்களை நோக்கி அந்த நாய் "இந்த ப்ராஹ்மணனுக்கு கௌலபத்யம் (பலரைக் காப்பாற்றும் நிலை) கொடுங்கள். அதுதான் இவனுக்குத் தகுந்த தண்டனை" என்றது.

இம்மாதிரி தண்டனை விதிக்கவேண்டிய காரணம் என்னவென்று கேட்க, நாய் சொல்லுகிறது. 'நான் முன் ஜன்மத்தில் ஒரு குலபதியாக (கௌலபத்யம் கோயில் மணியம் முதலிய வேலைகள்) இருந்தேன். அப்பொழுது பொது விஷயத்துக்காக இருந்த தனம் வஸ்து முதலியவைகள் என்னை யறியாமல் என் ஸொந்த விஷயத்துக்கு உபயோகப்படும்படி நேரிட, எனக்குப் பாபம் வந்தது. அந்தப் பாபத்தால் இந்த ஜன்மம் எடுத்தேன். ஆதலால் கௌலபத்யம் என்பது எவ்வளவு சிறப்பான நிலையாயினும் அஜாக்ரதையா யிருப்பவனுக்கு மிகுந்த பாபத்தை உண்டாக்கும். ஆதலால் இந்தப் பொறுமை நிறைந்த ஸர்வார்த்தஸித்தனுக்கு என் கதி வருமென்பதற்கு ஸந்தேஹமே இல்லை. ஆதலால்தான் இத்தண்டனை விதித்தேன்" என்றது.

இக்காலத்தில் இந்த நீதிவாக்யத்தை எல்லோரும் அவசியம் மனதில் வைக்கவேண்டும். இக்காலத்து உத்யோகங்களுக்கு எல்லாம் பொதுநன்மை உழைப்பு (Public Service) என்றே பெயர். முன் காலங்களிலாவது கவர்ன்மெண்டார் கீழ்உள்ள எல்லாப் பதவியும் இவ்வாறு கருதப்படாதும் மேல் பதவிகளான மந்திரி, ப்ரதானி முதலிய பெரிய உத்யோகங்கள் மாத்ரம் இவ்வாறு கருதப்பட்டும் வந்தன. அதற்கேற்ப ஸாதாரண 15 ரூபா சம்பளகாரனை முற்காலங்களில் கண்டால் வாய் கூசாது மேல்வரும்படி என்ன என்று கேட்பது வழக்கமாக விருந்தது. இப்பொழுது வர வர அதிகாரிகள் சம்பளம் ஏறிவிட்டதாலும், மன்று பறித்துண்ணுவது குற்றம் என்ற எண்ணம் எல்லோருக்கும் வந்துவிட்டதாலும், அகவிலை அதிகமாகிவிட்டதால் சில தாழ்ந்த உத்தியோகஸ்தர்கள் மன்று பறித்துண்ணும்படி நேரிட்டிருந்தாலும் மேல் வரும்படி என்ன என்று கேட்க நம் வாய் கூசத் தொடங்கிவிட்டது. இதுவே ஔவையின் இந்த நீதிவாக்கிய அனுஷ்டான ஆரம்பம். இது வரவர முதிர்ந்துவிட்டால் இப்பொழுது கொஞ்ச இலைமறைவு காய்மறைவாகவிருக்கும் மன்று பறித்துண்ணுதல் தானே நின்றுவிடும்.

வேறுவழியில் இந்தப்பாபம் இக்காலத்தில் வளர்ந்து வருகிறது. அதைப் புத்திசாலிகள் கவனியாது விட்டால் அது பெருங்கேடு விளைவிக்கும் வக்கீல் உத்யோகமும், வைத்யர் உத்யோகமும் இக்காலத்தில் பெரும் வியாபாரங்களாகி விட்டபடியால் இவர்கள் நியாயம் வெளிப்படுத்துவது, வியாதிகளை தீர்ப்பது என்ற வியாஜத்தைக்கொண்டு மன்றுபறித்துண்டு வருகின்றனர். இவர்கள் இந்நீதி வாக்கை அலக்ஷியம் செய்து வருவார்களாகில் பொது உழைப்பு உத்யோகஸ்தர்களை விட அதோகதியை அடையும்படி நேரிடும். மேலும் இக்காலத்தில் நகர ரக்ஷணஸபை, தொழிலாளிகள் ஸபை ஏழைகளைக்காக்கும் ஸபைமுதலிய பொது நன்மை ஸங்கங்கள் ஏற்பட்டு விருத்தி யடைகின்றன. இவைகளில் ஏராளமாக வந்து குவியும் பணம் இந்த தர்மங்களை மேல்பார்வை பார்க்கும் சிப்பந்திகளுக்கு அநேகவிதமாகப்போனதுபோக பாதியைவிடக் குறைந்தபாகம்தான் இவைகள் உண்மைநோக்கத்திற்கு உள்ளவாறு பயன் படுகின்றன என்பது இக்காலத்திய நாகரீகத்தார் துக்ககரமான அபிப்பிராயம். இதைத் திருத்த வகையறியாது எல்லோரும் தவிக்கிறோம். 'மன்றுபறித்துண்ணேல்' என்னும் நீதிவாக்கியத்தை தர்மங்களில் ஸம்பந்தப்பட்டவர் ஆராய்ந்து தெளிந்து தமது பொது நன்மைகளை நடத்துவார்களாகில் இதுவும் எளிதில் திருந்துமே ஒழிய வேறு எந்த தந்திரங்களாலும் இது பலிக்காது.

இதற்கு மண்பறித்துண்ணேல் என்ற பாடபேதமும் உண்டு. நிலத்தைப் பொய்வழக்காடிப் பிடுங்கி ஜீவனம் செய்யாதே என்பது பொருள்.

கூறவழக்கெண்ணாத கூதைச் சகடற்கு வண்டில் [றும்
ஏறமுன்போல வாராதிருந்ததினால்—தேறேறி என்
மாமதில் காப்புன்னை வனமன்னா கேள் பூமியதில்
ஏதிலன் மண்பறித்துண்ணேல்

என்ற ஆத்திச்சூடி வெண்பா இப்பொருளுக்கு அமைந்துள்ளது.

II. மொழிபெயர்ப்பு விளக்கம்

The uses of Cinemotograph.

We can learn from our senses even when they deceive us. If the eye does not deceive us so as to make us think we see things for a tiny part of a second after they are gone, the cinemotograph would perplex and tire us, and would not give us the effect of reality at all. Some wise people are teaching us by

it. For instance students can learn how a surgeon performs an operation thousands of miles away by seeing a living picture of him at work. Other persons have taken pictures of horrible things, which we ought to know about, so that we can stop them. Yet other men have made living pictures of the blood running through the web of a frog's foot, so that thousands of people at once can see with their own eyes what circulation of blood is and how the little blood cells tumble over each other, as they hurry through these tubes, carrying oxygen from the frog's lungs to every part of its body, just as our blood does for us. Before long, I believe that the cinemotograph will be used all over the world for teaching, as the black board is to-day!

அசையும் பட யந்திரத்தின் உபயோகங்கள்

நமது பொறிகள் நம்மை ஏமாற்றுங் காலங்களிலும் அவைகள் வழியாக நாம் தெரிந்துகொள்ளக் கூடியவை உண்டு. வஸ்துக்கள் மறைந்த பின்னரும் அதிநுட்பகாலம் அவைகள் இருப்பதுபோலத் தோற்றத்தை உண்டாக்கி நமது கண்கள் நம்மை மோசம் செய்யாவிடில் அசையும் பட யந்திரம் நம்மைக் குழப்பி வீணாக ச்ரமப்படுத்தும். அதில் தோன்றும் வஸ்துக்கள் நமக்கு உண்மைபோலக் காணப்படமாட்டா. சில அறிவுடையோர் இதன் மூலமாக நமக்கு விஷயங்களைக் கற்பிக்கின்றனர். உதாரணமாக, அநேக ஆயிரம் மைல்களுக்கு அப்பால் உள்ள ஒரு ரணவைத்யன் இவ்வாறு அறுத்து குணப்படுத்துகிறான் என்று அவன் தொழில் செய்தக்கால் எடுத்த அசையும் படங்கள் மூலமாக ஒரு மாணாக்கன் உணரலாம். நாம் அறிந்து தடுத்துவிடவேண்டிய கொடிய விஷயங்களை வேறு சிலர் இம்மாதிரி படங்களாகக் காட்டுகின்றனர். மற்றும் சிலர் தவளையின் காலிடைச்சதையுள் ரக்தம் ஓடுவதைப் படங்கள் பிடித்திருக்கின்றனர். ரக்த ஓட்டமென்றால் இன்னது, நமது ரக்தம் நம் விஷயத்தில் செய்வதுபோல, தவளையின் நுரை ஈரலிலிருந்து எல்லாப் பாகங்களுக்கு ப்ராணவாயுவை எடுத்துச் செல்லும் அவஸரத்தில் ரக்தக் குழாய்களுள் இவ்வாறு ரக்த தாதுக்கள் ஒன்றின்மேல் ஒன்று இடறிவிழுந்து முன் செல்கின்றன, என்று ஆயிரக்கணக்கான ஜனங்கள் இதனால் தம் கண்ணாரக் காணலாம். இக்காலத்தில் கறுப்புப் பலகை கல்வி கற்பிக்கும் விஷயத்தில் எவ்வாறு உலகெங்கும் உபயோகிக்கப்பட்டு வருகிறதோ அவ்வாறே கொஞ்சகாலத்தில் அசையும் பட யந்திரமும் உபயோகப்படத் தொடங்கி விடும் என்று எனக்குத் தோற்றுகிறது.

சிறுவர்களுக்கான பக்கங்கள்

CHILDREN'S PAGES

உண்மை உயர்வு அல்லது வாஸுதேவ சாஸ்திரி

TRUE GREATNESS OR VASUDEVA SASTRI

அத்தியாயம் 19

நிலவொளிக்கேளிக்கைகள்

ஸாதகத் திசைக்கண் விஷயமே தடையாம்
ஸாத்தியமான பின் புசித்தற்குக்
காதல் வைத்திடில் அப்பிரஹ்மானந்தத்தில்
அதிகமோ விஷயானந்தம்:
கோதில்வீடு இன்பம் பெருகலாவிடத்து
கூடுதற் கெனின் கரிபிழைக்கில்
தீதிலோர் சிங்கம் அதனையேயன்றி
தேருமோ தேரையூண் தினவே!

அப்பந்தலில் பெருங்கூட்டம் கூடிக் கிடந்தது. ஸந்தோஷ பரவசர்களாக விருந்த அந்த ஸபையோருக்கிடையில் இருபதுவயதுச் சிறுமியான பெண்மணி ஒருத்தி ஸங்கீதம் பாடிக்கொண்டிருந்தாள். அவள் அங்க அமைப்பும் அளவும் அத்யத்புதமாக விருந்தன. அவள் மார்பு ஏறி இறங்குங்கால் கண்டவர்களை காம வலைகளில் சிக்கித் தத்தளிக்கும்படி செய்தன. அவள் முகம் சந்திரனைப்போல ப்ரகாசித்தபோதிலும், அதைவிட அதிக மயக்கும்தன்மை வாய்ந்திருந்தது. வெகு அழகாக வாரிப்பின்னி எடுத்துக்கட்டிய கருவண்டு போன்றுள்ள அவள் கூந்தல் அந்தரங்கமும் விஷம குணமும் உள்ள மன்மதன் மறைவான உறைவிடம் போலத் தோற்றியது. அவள் உடுத்தியிருந்த பட்டும், அதை அவள் அணிந்திருந்த மாதிரியும், அவள் அழகை நன்றாக வெளிப்படுத்தி அவள் தேஹத்தின் இயற்கை அழகை அத்யத்புதமாக சிறப்புற்றோங்கும்படி செய்துகொண்டிருந்தன. அவள் கண்கள் தேனைப்போல தித்திப்பாயினும், கொடிய காளகூட விஷத்தைப் போல் இருந்தன. வெறும் பார்வை மாத்திரத்தில் பிறர்மனத்தைக் கொல்லும் திறன் வாய்ந்திருந்தமையால் அவைகள் விஷத்தை விட மிக அபாயகரமாக விருந்தன என்றே கூறிவிடலாம். வெகு அழகாக உருண்டு பருத்திருந்த அவள் கைகள் அவள் யௌவனத்தையும் ஆரோக்கியத்தையும் நன்கு வெளிப்படுத்தின. பவழம்போன்ற அவள் உதடுகளுக்கு இடையில் தவழ்ந்துவந்த அவள் குரலோசையைப் பற்றிக் கூறவும் வேண்டுமோ? அது மிகச் செழிப்பாகவும் இனிமை

யாகவும், மிருதுவாகவும் இருந்ததோடும் கூட அத்புத
சக்தி வாய்ந்ததாகவும் இருந்தது. அது இயற்கை ஸங்
கீதமாதலால் சிறந்த வாத்யங்கள் என்று கருதப்பட்ட
புல்லாங்குழல், வீணையாகிய இவைகளைப் பழிக்குந் தன்
மையதாக விருந்தது. ஒவ்வொரு சொல்லும் பாட்டா
கவே தோற்றத்தக்க ஸங்கீதம் போன்ற குரலுடன்
மிக இனிப்பாகப் பாடினாள்! அமிருதவருஷம் போன்ற
அவள் பாட்டைக் கேட்டு ஸபையோர் எல்லோரும்
மோஹனாஸ்திரத்தால் கட்டுண்டவர்கள்போல அதில்
ஈடுபட்டு அதை வழிபடுவோர்கள்போல அசைவற்று
பரவசராக விருந்தனர்.

பந்தலுக்கு வெளியிலோ, நம் பஞ்சைப் பரதக்
கண்டம் விடாது உரிமையாக தொன்றுதொட்டு அனு
பவித்து வரும் நிலவொளி வெகு நேர்த்தியாக விருந்
தது. மன்மதன் மணத்திற்காக உலகம் முழுவதும்
தெய்வீக யந்திரங்களால் புதுப்பிக்கப்பட்டு பிரகாச
பூர்ணமாகப்பட்டதுபோல அன்று காணப்பட்டது.
நிலவொளி வெகு ஆனந்தகரமாகவும், பரவசப்படுத்து
வதாகவும் இருந்தது. இதனால் ப்ரபஞ்சம் எல்லாம்
பகலில் தாங்கள் பட்ட அற்பமான கஷ்ட நிஷ்டூரங்
களைவிட்டு, அந்தரானந்த பரவசமாக விருந்தனபோலக்
காணப்பட்டன. ஒளிக்கடலில் மறைந்ததுபோக சிற்
சில நக்ஷத்திரங்கள்தான் அங்குமிங்கும் மின்மினி
போல மினுக்கிக்கொண் டிருந்தன. தேவதைகள் நிதி
களாகி நீரோட்டம் நிறைந்த சுத்த ரத்னங்கள் போலக்
காணப்பட்டன. அன்று ஸ்வர்க்கமே பூமிக்கு வந்து
பூதேவியை ஆனந்தபரவசமாக ஆலிங்கனம் செய்து
கொண்டிருந்ததுபோலத் தோற்றியது. எங்கும் ஆனந்
தமே அன்று குடிகொண்டிருந்தது. ஆகாயத்திலிருந்து
ஒளி சொரியும் மாயாவியான சந்திரனுக்கு நிகராகப்
பந்தலுள் தனது சுத்த ஸங்கீதத்தை வாரி வீசி அதை
ஸ்வர்க்கமாக்கிக் கொண்டிருந்தாள், கந்தர்வஸ்திரீ
போன்ற அப்பெண்மணி.

பாட்டுக்கச்சேரி தொடங்கியவுடன் ஸ்ரீநிவாஸனை
ஸ்ரீரங்கம் வந்துவிட்டான். பந்தலைப்பார்த்த பின்னர்
இந்தப்பாட்டுக் காதில் விழுந்தது. தன் அதிர்ஷ்டத்
தை மெச்சிக்கொண்டு ஸபையுள் புகுந்துவிட்டான்.
பாடுபவளைக் கண்டதும், அவன் மனம் பதைத்ததை
யாரால் எடுத்துக்கூற முடியும்? மேலும் இவனைக்கண்ட
தும் அவள் இவனைப் பெரிய மனிதன் என்று மதித்து,
எழுந்து, பார்வை முழுமையையும் இவன்மேல் செல
விட்டு வந்தனம் செய்தக்கால் இவன் கண்களில் குறிப்
பை விளக்கிக் கூறவும் வேண்டுமோ? அவள் அருகில்
சென்று உட்கார்ந்துகொண்டு இவன் எண்ணமிடத்
தொடங்கிவிட்டான். 'இங்குதான் ஸ்வர்க்கம்: வேறெங்
கும் இல்லை! மனிதர்கள் மூடத்தனமாகத் தேஹத்தை
வருத்தி மனதை நோகப்பண்ணி உள்ளே ஒரு சிறு
ஜ்யோதியைக் காணவேண்டும் என்று, ஐயோ! வீணா
கக் காலத்தைச் செலவிடுகின்றனரே! அந்த ஒளி ஒரு
வேளை அவர்கள் மனப்ராந்தியாகவே இருந்தாலும்
இருக்கலாம். இவளைப்போன்ற தேவரம்பைகள் உல
கில் இருக்கையில் தவம் எதற்கு? கண்ணையும் காதை
யும் அடக்கி அடங்கிய அந்தர்நாதத்தைக் கேட்க
முயலும் மடையரை என்னென்று சொல்லலாம்! அவர்
கேட்க முயலும் நாதம் பசி, ஓய்வு முதலியவைகளால்
உண்டாவதாக விருக்கலாமே. இந்த தேவகானத்தை
விட்டு அதை நாடும் மனம் எதோடு சேர்ந்தது! இவ
ளைப்போன்ற ரதிகள் உலகில் இருக்கையில் அடர்ந்த
காட்டுள் போய் தவம்செய்ய எண்ணுபவர்கள் அறி
வீனத்தைக் கூறவும் வேண்டுமோ? இவைகளை விட்டு
ஓடிவிடுபவர்கள் 'திராக்ஷைப்பழம் புளிக்கும்' என்று
வெறுத்து ஓடிய நரிபோலத் தமக்குக் கிடைக்காதவை
களை மறந்து செல்கின்றனர் போலும்! அல்லது
ஒருவேளை மறு ஜன்மத்திலாவது இவளைப்போன்ற
ரம்பைகளை அடைந்து ஸுகிக்கலாம் என்று பேராவல்
கொண்டு தவம் செய்யப் போகின்றனர் போலும்.
இவள் அழகே அழகு! பாட்டே பாட்டு! இம்மாதிரி
யான ஓர் அற்புத மாதைக் கருதித்தான் கவி,

> பனிமதியின் னொளிச்சிறப்பின் புதவாத
> மங்கல்விண்மீன் பரவினாற் போல்
> நினது மென்றீங் குரலுயிரில் தந்திகளுக்
> குயிரளித்து நில்லா நின்ற
> தெனையதுற மயக்கினுமீட் டும்பாடுன்
> னின்குரல்தா னிசையார் பாட்டோ
> டினியநிலா வுருக்கமொன்றும் வேற்றுலகத்
> தொனியைவெளி யிடுத லாலே.

என்று பாடியிருக்கின்றனரோ! என்று ஸ்ரீநிவாஸன்
த்யானம் செய்துகொண்டு பரவசமாக நிலை பெற்றிருந்
தான்.

இந்நிலையில் ஸ்ரீநிவாஸன் இருக்கையில் வாஸு
தேவசாஸ்திரி பந்தலுக்குள் நுழைந்தார். வழக்கப்படி
முதலில் அவருக்குப் பாடும் பெண்ணாகிய ஜானகி
தென்பட்டாள். அவளைக் கண்டதும் சாஸ்திரிக்கு
ஒருவித இரக்கமுண்டாகிவிட, அந்த அனாதைப்
பெண்ணுக்காகச் சற்று வருந்தினார். 'ஆஹா! இவ்
வளவு அழகும், சக்தியும் அநீதியுடனும் அபாயத்துட
னும் ஸம்பந்தப்பட்டதாக விருக்கவேண்டுமோ? இப்
பொழுது பாடும் இனிமையில் பத்திலொரு பங்குட
னாவது கடவுளைப்பற்றி பாடிக் கேட்பவர் மனத்தில்
இப்பொழுதிருக்கும் ஈடுபாடு பற்று முதலியவைகளில்
நூறிலொருபங்காவது பிறக்கும்படி இவள் செய்வாளா
யின் இவள் சீரும் சிறப்பும் எப்படி சோபிக்கும்!
கடவுளே! இது உன் மாயை. நடக்கட்டும்! நடக்கட்
டும்!! நீதான் இத்தாலியும், ஸபையும், கல்யாணக்

கர்ரும், நானும் மற்றும் எல்லாம். இப்படியிருந்தும் உம்மை அறியாது உம்மைவிட்டு நாம் வேறாக விருப்பதாகத் தோற்றுகிறதே!' என்று இவ்வாறு சாஸ்திரி எண்ணம் தாரையாகப் புறப்பட மனம் வரவா அந்தர்முகப்பட்டு ஆத்ம ஸந்நிதானமாம் அருங்கோயிலுட் புகுந்துவிட்டார். அவர் ப்ரஹ்மானந்தத் தொட்டிலில் யோக நித்ரையில் இருக்கையில் அவர்க்கு வெளிப்பாட்டு இனிமையான தாலாட்டுப்போல விருந்தது. ஆத்ம மௌன ஸங்கீதம், ஸுகதுக்க மேகங்களால் மறைக்கப்படாது உள்ளே இடைவிடாது ஒளிரும்ஆத்ம சந்திரப்ரகாசம், முதலியன ஜானகிபாட்டு அழகு முதலியவைகளைவிட மனம் நழுவச்செய்யும் சக்தி உடையவைகளாக இருக்க,பாட்டுக்கச்சேரி கலையும்தருணத்தில். தான் அவருக்கு வெளி ப்ரஞ்ஞை வந்தது. கச்சேரி கலைந்தவுடன் 'இதென்ன இவ்வளவு சீக்கிரம் கலைந்து விட்டதே' என்று இவருக்கு தோற்றியபோதிலும், இவர் உண்மையாக வெகு நாழிகை யோக நித்திரையிருந்தார் என்பதற்கு என்ன ஸந்தேஹம்?

உடனே இவர் நாற்புறங்களிலும் ஸ்ரீநிவாஸனைத் தேடிப்பார்த்தார். அவனைக் கூட்டத்தில் பார்த்ததாகவும் அவருக்குத் தோற்றியது. கூட்டம் அதிகமாய் இருந்தமையாலும், அது வெகு வேகமாக நாற்புறமும் கலைந்து போனமையாலும், ஸ்ரீநிவாஸனைப் பின்தொடர அவரால் முடியவில்லை. ஸ்ரீநிவாஸனோ வாஸுதேவ சாஸ்திரியைப் பார்த்துவிட்டான்! நடுங்கிவிட்டான்!! இப்பரமபுருஷர் பற்றையும் இவர்அளிக்கக்கூடிய உண்மை ஞானத்தையும்விட, தாஸியையும் அவள் காமலீலைகளையும் நன்கு மதித்து அவள் பின்னரே அவனும் பிரியாது போய்விட்டான்.

அந்த ஸமயத்தில் அவன் மனதில் ப்ராரப்த வசமாக ஒரு கெட்ட எண்ணம் உதித்து எழுந்து அவனை வசப்படுத்திவிட்டது. அன்றிரவே ஜானகிக்கு எராளமான பணம் கொடுத்து அவள் மூலமாக சாஸ்திரியை காம வலையில் சிக்கும்படி செய்து அவர் வேதாந்தத்தையும் ஞானத்தை பஞ்சாகப் பறக்கடித்து விடவேண்டும் என்பதே இக் கொடிய எண்ணம். வேதாந்தத்தின் வஞ்சகத்தையும், குறையையும் வெளிப்படுத்த இதுவே தருணம் என்று தோற்றியது அவனுக்கு. 'ஒரு மனிதன் எழையாக விருந்து கொடிய சண்டைக்காரியான பெண்சாதியால் அலைத்திழுக்கப்பட்டு தத்தளித்தால் வேதாந்தம் நல்லதுதான், சிறந்ததுதான்! ஜானகி ஒருவன்மேல் விழுந்து அணையக் காத்திருக்கையில் யார்தான், கடவுள், மோக்ஷம், முதலிய வீண் விஷயங்களை ஒரு பொருட்டாக மதிப்பார்கள்? 'கனியேனும் அரிய செங்காயேனும் உதிர்சருகு கந்தமூலங்களேனும் கனல் வாதை வந்தெய்தின் அள்ளிப் புசித்துக் கண்மூடி மௌனியாகிக்' கொடுந்தவம் புரிந்த விச்வாமித்ர பராசராதி மஹான்கள்கூட காமாதீதமான பெண்கள் சக்தியில் ஈடுபட்டு காமம், கல்வி முதலியவைகளில் இழுக்கப்படவில்லையா? பலே! ஜானகி மார்பில் புரண்டு களிக்குங்கால் இந்த சாஸ்திரியைப் பிடித்து அவர் வேதாந்தத்தை சின்னாபின்னப் படுத்திவிடுவது எவ்வளவு வேடிக்கையாகவிருக்கும்! இத்தருணம் போனால் எத்தருணம் வாய்க்குமோ? விடக்கூடாது' என்று கொக்கரித்துக்கொண்டே ஜானகியைவிட்டு இவன் சாஸ்திரியை ரஹஸ்யமாகப் பின்தொடர்ந்தான்.

இரவில் அதிக நாழிகையாகி விட்டபடியால் சாஸ்திரி விடிந்து தேடிக்கொள்ளலாம் ஸ்ரீநிவாஸனை என்று தேடுவதை நிறுத்திவிட்டு, பிராஹ்மணர் தெருவில் ஒரு வீட்டுத்திண்ணையில் வெறும் தரையில் படுத்து உறங்கத்தொடங்கினார். இவர் படுத்த வீட்டைக் குறிப்பாகப்பார்த்துக்கொண்டுஸ்ரீநிவாஸன்ஜானகி வீட்டிற்கு அவள் போய்ச் சேருவதற்குமுன் சென்று, அன்றிரவு அவளோடு தங்கி ஸுகிப்பதற்கு வேண்டிய எற்பாடு செய்து அங்கிருந்த தாய்க்கிழவியிடம் எராளமான பணத்தையும் கொடுத்துவிட்டான்.

ஜானகி மிகுந்த கர்வத்துடனும் மனப்பூரிப்புடனும் வீடு வந்துசேர்ந்தாள். அன்று ஸபையோர் இவளைப் புகழ்ந்து அளித்த பரிசுகளுக்குக் கணக்கு வழக்கில்லை. திரும்பி வருகையில் எல்லோரும் தன் அழகையும், தன் பாட்டையுமே பற்றி வாய் ஓயாது புகழ்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தது அவள் காதில் விழுந்தது. எங்கு திரும்பினாலும் இந்தப் புகழ்ச்சியே நிறைந்திருந்தது. சுற்றுமுள்ள வீடுகளும் மரங்களும்கூட தன்னையே வியந்து துதிப்பதாக அவளுக்குத் தோற்றியது. அவள் மனம் ஸுகத்தில் மூழ்கிப் பதைத்தது. அவள் நடந்து வரும்பொழுது கால் கீழே பாவவில்லை: அவள் தலையோ நக்ஷத்திரங்களைச் சென்று எட்டிவிட்டதுபோல அவளுக்குத் தோற்றியது. இவ்வாறு வீடுவந்து சேர்ந்ததும், பொக்கைவாய், குருடு, கூனல் முதலிய லக்ஷணங்கள் வாய்ந்த அவள் தாய்க்கிழவி— இவள் காலத்தில் இவள் விஷமகுணம் அற்புத அழகு முதலியன வாய்ந்திருந்து இப்பொழுது ஆடிப்பாடி அமர்ந்த பரதேவதை என்று கூறவும் வேண்டுமா?— இவளை வாரி எடுத்து மார்புறத்தழுவிக் கன்னம் வீங்க முத்தமிட்டு அன்று அவள் ஸுகத்திற்காகச் செய்திருக்கும் ஒப்பந்தத்தை வெளியிட்டாள். 'அந்தப் பாப்பாரப்பய பெருத்த பணக்காரண்டீ! ராஜகுமாரன்போலிருக்காண்டீ! நறைய பணக்குடுத்திருக்காண்டீ!' என்று கூறிக்கொண்டே இதைத் திடப்படுத்த கையிலிருக்கும் பணத்தைக் குலுக்கினாள். தாஸிகள் காதுக்கினிமையான ஜிலிஜிலிப்பு சப்தம் உண்டாவதைக் கேட்டு இருவரும் ஆனந்த பரவசராயினர்.

இதற்குள் அழகிய தாதி ஒருத்தி ஸ்ரீநிவாஸனை விஸ்தாரமான படுக்கை அறைக்குள் கொண்டுபோய் விட்டாள். வாயால் வர்ணிக்கத்தகாத படங்கள், பெரிய நிலைக்கண்ணாடிகள், பெரிய சரவிளக்குகள், விலையுயர்ந்த நாற்காலிகள், சித்திர வேலைகள் செய்த ஸோபாக்கள், அசைக்கும் அழகிய இரும்புக் கட்டில்கள், பட்டுமெத்தை தலையணைகள் முதலிய ஸுக ஸாதனங்களால் அந்த இடம் நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்டு விளங்கியது. அங்கு சந்தனஅகரு தூபங்கள், பால், பழம், பக்ஷணம், புஷ்பம் முதலிய எல்லாம் மன்மத பூஜைக்காகத் தயார் செய்து வைத்திருந்தது. ஸ்ரீநிவாஸன் நிலைக்கண்ணாடியில் தன் உருவத்தைப் பார்த்து அதன் சிறப்பைக்கண்டு உள்ளம் பூரித்தான். சிறு பிராயமாயினும், அவனை அணுகியவர் மனதை வசப்படுத்தித் தன்னிடம் பயபக்தியுடன் நடந்துகொள்ளும்படியான எண்ணத்தைத் தூண்டும் அழகும் கம்பீரமும் அவனிடம் அமைந்திருந்தன. அவன் இதுவரையில் இது போல தேவடியாள் வீடுகளுக்குப் போனதேயில்லை. கடவுளிடம் கோபங்கொண்டு 'கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலம்' என்று கூறும் சார்வாக சாஸ்திரப்படி மனதை என்ன தேற்றிக் கொண்டு இத்தொழிலில் இறங்கியபோதிலும் மனச்சாக்ஷியை இக்கெட்ட தொழிலுக்கு இசைந்து அனுமோதிக்கும்படி செய்யமுடியாது தத்தளித்ததால்; அவன் நெஞ்சும் மார்பும் படபடவென் றடித்துக் கொள்ள தேஹம் நடுங்கியது. ஆனால் 'வேறொருவன் போடும் வேதாந்த வேஷத்தின் சூதை வெளிப்படுத்தத் தான் இவ்வாறு செய்கிறோமே ஒழிய நாம் இந்த அநீதியான ஸுகத்தை இச்சித்தா இங்கு வந்தோம்?' என்ற எண்ணம் சிற்சில ஸமயத்தில் அவன் மனதை ஒருவாறு தேற்றியது. அவன் தன் நடத்தைக்கு ஸாதக பாதகமான விஷயங்களை இவ்வாறு மனனம் செய்து தன் நடத்தையின் நியாயத்தை ஆராய்ந்துகொண்டிருக்கையில் திடீரென்று ஒரு கதவு திறந்தது. கால்சலங்கை ஜில்ஜில் என்று சப்திக்க ஒரு ம்ருதுவான ராகத்தை ஆலாபனம் பண்ணிக்கொண்டு உட்புகுந்து விட்டாள் ஜானகி. அவள் தேஹத்தை மறைத்தும் கூடியவரை நன்றாக வெளிப்படுத்தும் குணமுள்ள லேசான ரவை சல்லாபுடவையை அவள் கட்டியிருந்தமையால் பந்தலில் இருந்ததைவிட ஆயிரம் மடங்கு அழகுடன் காணப்பட்டாள். அவள் அப்பொழுது உடனே ஏதோ ஒரு புதியவரைக்கண்டதுபோல ஆச்சர்யப்பட்டு திடீரென்று ஒரு புறம் ஒதுங்கி மிகுந்த அடக்கமும் வெட்கமும் காட்டும் முகக்குறியுடன் தலைகுனிந்து நின்று விட்டாள். ஸ்ரீநிவாஸனோ அவளைக்கண்டதும் ஆனந்த ஸாகரத்தில் மூழ்கிவிட்டான். ஆச்சர்யத்தால் பேச நாவெழவில்லை. அவன் தேஹம் மாத்திரம் தலைமுதல் கால்வரையில் கிடந்து பதறியது.

ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்

LADIES' PAGES

சாந்தை அல்லது பொறுமையினிலை

உபோத்காதம்

கற்பனையாற் கண்டு கலந்து மனமயங்கா
நிற்பதுவே நாமே நெறிகாண் பராபரமே.

நேராகக் காணுவிடினும் ஒருவரைப்பற்றிக் கேட்டுக் காதல்கொள்ளுவது மங்கையரது இயற்கை. நன்னிலை, நற்குணம் முதலிய கலந்து விளங்குமொருவனை நினைந்து நினைந்து கனவிலாழ்ந்து தமது விரும்பியப்பொருளை தமது கண்முன் காண்பாற்போல் காண்பதவரியற்கை, இது அவரது கற்பனையானது தூண்டப்பட்டு தமது மனத்தைக் கொள்ளைக் கொண்டவனை மனவெளியிற் காணச் செய்யும் இன்பத்தவம். அத்தகைய இன்பம் வாய்ந்த தமது மனத்திற்கு உகந்த தலைவனை நேரில் கண்டவர் ஆனந்திப்பது வசையாகாது. அதுவும் கற்பனையின் விசாலத்தால் தான் விரும்பிய தலைவன் அநந்தமாகிய நல்ல குணங்களும் வீரச் சுவையும்வாய்ந்து விளங்கும் மஹா புருஷனாகில் அவன் எந்த சாதி எந்த வருணம் என்றெண்ணாது குணமொன்றையே கருதுவது மனத்தின்வழி. நிறை குணங்கொண்டவர் யாவராயினும் தாமடையத்தக்க மேன்மையுடையவனென்றே எண்ணுவது அதன் இயற்கை. இவ்வழியை யார் தடுக்க முயன்றாலும் மனோபலம் எவற்றையும் துலைத்து தன் வழியைத் தான் நாடும். அதனால் எதுவரினும் அதைத் தாங்க அதற்கு பலமுண்டு. தனது எண்ணங்கள் தவறாக முடிய நேரிடினும், அதாவது, தான் கொண்ட தலைவன் தன்னை மதியானாயினும் தான் அவன்பால்கொண்ட அன்பு ஓயாது அலைத்துக்கொண்டிருப்பதே அத்தகைய மாதரின் இயற்கை. பரமசாந்தம் வாய்ந்து அறியாமையாற் காதலன் செய்தாரென்றே அவனைத் தூற்றார். பொறுமையே அவர் அணி. மோனத்திலாழ்ந்த முனிவர்போல், எல்லாம் தமது கணவனது செயலே என்று எண்ணி அவன் மனம் கோணாது விளங்கத் தம்மால் எது செய்ய முடியுமோ அதைச் செய்ய முயல்வர். அவர் சாந்தத்திற் களவேயில்லை. எத்தகைய துயரை யடையினும், அடாதபழியைத் தம்மேல் இடினும், எதையும் கணிசியாது கணவனது ஸுகமே தமது ஸுகமென எண்ணுவர். தம்முயிரையுமதற்காக அர்ப்பணஞ் செய்யச் சித்தமாயிருப்பர்

அத்தகைய பெருங்குணம்வாய்ந்த பரமசாந்தையான சாந்தையின் சரிதம் இனி எழுதப்படும். இச்சாந்தை ஆங்கிலத்தில் கவிசிரேஷ்டர் ஷேக்ஸ்பியர் எழுதிய ஒதெல்லோ என்னும் நாடகத்தில் காணும் 'டேஸ்டிமோனு'வின் தமிழ் அவதாரம்.

க—காமருற்ற காதை.

"எந்நெஞ்ச மேனு மிரங்குமே நின்னருட்குக்
கன்னெஞ் சருமுளரோ காட்டாய் பராபரமே."

விஞ்சையர் திருநாடு—அழகிற் சிறந்து விளங்கும் ஆரிவர் திருநாடு. அந்நாட்டின் முக்யபட்டினம் விஞ்சைய நகரம்.* தெருவெங்கும் நீர்காலே தவழ்ந்து விளங்குமிடம். காண்பதற்கு அந்நகரம்போன்ற காக்ஷியுடைய பட்டினமே கிடையாது. இத்தகைய திருநகரத்தில் ராஜாங்க சபையில் உத்தம பதவியி லிருந்தவன் பிரபுன்னதன் † அவனுக்கோர் மகளுண்டு. அவள் குணத்தில் சிறந்ததன்றி குணத்தையே விரும்பியவள். அதுமாத்திரமன்றி அவளது இளந்தவிர்போன்ற சோலையில் இயற்கை அழகின் அமைப்பைக்கண்ட யாவரும் எவ்வாறேனுமவளை அடையவேண்டும் என்று ஏக்கங் கொள்ளாதிருக்க முடியாது. கணக்கற்றவர் அவளை மணக்க விருப்பமுற்றுர். பெதும்பைப் பருவந்தாண்டி பேரிளம் பெண்ணுக விளங்கிய அவளைக் கண்ணுற்கண்டதும் காமப் பித்திலாழ்ந்த அயோக்யபுஞ்சன் ‡ ஞெருவன். அவனை மங்கலமாக யோக்ய புஞ்சன் என்று யாவரும் அழைப்பது வழக்கம். நாமும் அப்படியே அவனை அழைப்போம்.

யோக்ய புஞ்சன் *—இவன் வாய்க்கினியப் பேசி நாசஞ்செய்யா இடமே கிடையாது. தித்திக்கப்பேசி கசக்கவேலை செய்வதே இவன் இயற்கை. தன்னயத்தையே பார்க்கும் தகைமையுடையவன். பிறருக்கிழிவென்றால் இவனுக்குக் கொண்டாட்டம். இவன் பெருமை உலகெங்கும் பிரசித்தம். இம்மஹாயோக்யன் நமது சாந்தையை எவ்வாறேனு மடையவேண்டும் என்று முயற்சித்தான். அது பலிக்கவில்லை அவள் மறுத்துவிட்டாள். என்ன செய்வான்? வெறும் வாயை மெல்லும் பாட்டிக்கொருவாய் பொறிமா கிடைத்தால் சும்மாவும் இருப்பாளா? இவனுடைய க்ஷுத்ரகதிக்கோர் வேகத்தை கொடுக்கும் ஸாதனமாக இம்மறுப்பு இல்லாதிருக்க முடியா?

அயோக்ய சிகாமணியை வெறுத்தது போலவே சாந்தை பலரையு மறுத்தாள். அவள் குணமொன்றையே கவனித்தவள். அழகாவது வெறும் டாம்பீகத்தை யாவது கணிசித்தவள் அல்ல. அவளுக் கவ்வூரில் விளங்கிய உத்புல்லன் என்னும் நற்குணமே கவசமாகக் கொண்ட வீரனொருவனைப் பற்றிக் கேள்வியுண்டு. அவனை யாவரும் உத்துல்லன் † என்று கூப்பிடுவது வழக்கம். உத்புல்லன் என்று கூப்பிட நா எழும்புகிறதில்லை. இந்த உத்துல்லனைக் குறித்து அவள் கேள்விப்பட்ட சமாசாரத்திற் களவேயில்லை. அவனது வீரம் பெருமை சாந்தம் தயை நிஷ்கபட முதலிய அநந்தமாகிய நற்குணங்களைக் கேட்ட தன்றி தன் தந்தை வீட்டிற்கவன் வந்தபொழுதும் கண்டதுண்டு. அவன் பார்ப்பதற்கு கறுத்திருப்பினும் வேறு சாதியானுனுகிலும் அவள் அவற்றை எல்லாம் எண்ணவில்லை. எவ்விடம் பெருமையும் குணமும் தவழ்ந்து விளங்குகிறதோ அங்கே தானுமடைய அவளது விருப்பம். பின் அவள் மனம் அவனிடம் லயித்தல் அதிசயமன்று. குணமொன்றே அவள் லக்ஷியம். அதுவே அவன் தணிகலன் என்றவள் அவனுடன் பேசிய பொழுதெல்லா மறிந்தாள். அவன் வாயிலாகவே அவன் சரிதமுழுதும் கேட்டதிசயமுற்றதன்றி அவன்பால் அனுதாபமு மாசையுமடைந்தாள். மஹா ரணரங்க வீரனொருவன் தனது கஷ்டநிலை முழுதும்கூறி அதில் தப்பிப்பிழைத்த வகையையும் உற்சாகத்துடன் எளிமையுடன் கூறில் வைசித்ரகத்தில் பாய்ந்து கற்பனைக் கனவிலாழ்ந்து விளங்கும் பெண்ணொருவள் கேட்டு மனங்களிக்காதிருப்பதாகும்? அதிலும் குணம் நிறைந்து வீரம் பொதிந்து டம்பமில்லாது இயற்கையிலேயே வணக்கங்கொண்ட மஹாவீரன் தானொருவனுக அடைந்த தொந்தரைகளைக் கூறி 'தனக்குறிய உற்றுர் பெற்றுர் இல்லையே, இருக்குமாயின்—'என்று இருகாத்தையும் விரித்து என் கதையை கேட்டானிக்க எனக்கோர் உயிர்த்துணையு முண்டோவென்று சொன்னுல் அக்கரங்களோடு கரங்கலந்து"ஐய! கவலைப்படாதேயும்; யான் உம்மை உயிருள்ளவரைத் துறக்கேன்" என்று சாந்தையர் மனங்களித்து குணத்தைக் கண்டும் கூறுதிருப்பள்?

* Venice. † Brabantio. ‡ Iago.

† Othello.

டெல்லிமாநகர் வெடிகுண்டு விபத்து

BOMB OUTRAGE AT DELHI

டில்லியில் நடந்த சம்பவம்.—1911 வருஷத்தில் டிசம்பர்மீ 12உ யன்று நமது மாட்சிமைதங்கிய மகாராஜ சக்கரவர்த்தியவர்கள் சகல குடிபடைகளும் மனமகிழ்ந்து ஆனந்த நிர்த்தனங்களாட இந்தியா தேசத்துக்குச் சக்கரவர்த்தியென டில்லிமாநகரில் மகுடாபிஷேகம் செய்யப்பெற்ற காலத்தில் மனமுவந்து நமக்கருளிய பலவித நன்மைகளில் நமது ராஜப்பிரதிநிதியின் ராஜதானியைக் கல்கத்தா நகரத்திலிருந்து டில்லிமா நகரத்திற்கு மாற்றியது ஓர் முக்கியமானதாகும். தர்மபுத்திரர்முதல் பிருதிவி ராஜன் வரையிலுள்ள இந்து அரசர்களும் பிற்பாடு மகம்மதிய அரசர்களும் இந்த டில்லியிலேயே வசித்தார்களென்று சரித்திரம் ரூபிப்பதையும் இப்பொழுது ஆங்கில அரசாட்சியிலும் இதுகாறும் ராஜ தர்பார்களெல்லாம் இந்நகரிலேயே நடந்தேறின என்பதையும் இப்பொழுது இந்நகரமே பிரதான ராஜஸ்தானமாய்விட்டது என்பதையும் ஓர்ந்துபார்க்கின், இந்நகரத்திற்குப் பிராதனுதிபத்தியத்தை ஆக்ருஷித்துக்கொள்ளும்படியான பாரம்பரிய கௌரதாசகித வசியசக்தி ஏதோ இருக்கின்றது என்றே தோன்றுகின்றது. இங்ஙனம் இந்துக்கள் மகம்மதியர்கள் எல்லாருக்கும் அபிமானத்திற்குக் காரணமாயிராநின்ற இந்த டில்லிமாநகரத்திற்குள் ராஜாக்ஞையின்பிரகாரம் அதை ராஜஸ்தானமாக்கவேண்டி சென்ற வருஷம் டிசம்பர்மீ 23-ந்தேதியன்று பகல் 12-மணி சமயத்தில் பிரவேசித்து ஓர் அழகிய யானையின் பேரில் நவரத்தின கசிதமயமாய் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஓர் அம்பாரிக்குள் ராஜப் பிரதிநிதியாகிய லார்ட்டு ஹார்டிஞ்சு துரையவர்களும் அவரது அருமை மனையாட்டியாரும் வீற்றிருந்து அநேகம் சிற்றரசர்கள், பிரபுக்கள், எண்ணற்ற குடிபடை பரிவாரங்கள் இவர்களெல்லோரும் சூழப்பெற்று பவனி வருங்காலத்தில் சாண்ட்னி சவுக் என்னுமிடத்தில் சண்டாளன் எவனோ களங்கமின்றிக் காருண்ணியம் நிறைந்த ராஜப்பிரதிநிதியவர்கள்மீது வெடிகுண்டை எறிந்து உயிருக்கு ஆபத்தை விளைவிக்கும்படியாக நீசச்செயல் புரிந்தனன் எனக் கேள்வியுற்று இந்தியாதேசம் முழுவதும் அளவற்ற விசனத்தை அடைகின்றது. அதே அம்பாரியின் பின் பக்கத்தில் குடை பிடித்துக்கொண்டிருந்த ஜமேதார் ஒருவர் மரணமடைந்தனர். லார்டு ஹார்டிஞ்சு துரை அவர்களும் அவ்வெடிக் குண்டினின்றும் வெடித்து வெளிக்கிளம்பிய சில ஆணிகள் தோட்பட்டையிலும் கழுத்திலும் தைத்து சில பலமான காயங்களை அடைந்தனர். டாக்டர்கள் அவ்வாணிகளை யெல்லாம் எடுத்துவிட ராஜப்பிரதிநிதி யவர்கள் இப்பொழுது சுகமடைந்து வருகின்றனரெனக் கேள்வியுற்று சந்தோஷிக்கின்றனம். ஓர் சிறுபையன் அப்ராயக்ரமாகக் காயப்பட்டு கஷ்டம் அடைந்தனன். இன்னும் பத்து பேருக்கு மேலாகக் காயப்பட்டனர். இவ்வளவு பயங்கரமான செய்கைகள் நடந்தும், வெடிக்குண்டினால் ஆபத்து தனக்கே உண்டாயிருந்தும், லார்டு ஹார்டிஞ் துரையவர்கள் பட்டணப்பிரவேசத்தை நிறுத்த மனம் இல்லாதவராகி, நடவுங்கள், நடவுங்கள், என்று அச்சமயத்தில் தனது பரிவாரங்களை உற்சாகப்படுத்தினது அவரது மனோதைரியத்திற்கு ஓர் அறிகுறியாகும். அன்றைய தினமே தான் கொலைபாதகனது குறிக்குத் தப்பினும் பலமாய் காயப்படுத்தப்பட்டு படுக்கையிலிருந்தும், தான் தனது ராஜரீக விஷயக் கொள்கையை மாற்றப் போவதில்லை யென்றும் ஆனால் இக்கொடுஞ் சம்பவம் இந்தியர்களுக்குப் பரிதாபத்தையும் அவமானத்தையும் உண்டாக்கி விட்டதென்றும் கூறியது அவரது சலிக்காத சத்திய நிஷ்டைக்கு ஓர் அடையாளமாயுள்ளது. இங்ஙனம் சத்தியம், தைரியம் முதலிய உத்தம குணங்களைப் பூஷணமாகவாய்க்கப் பெற்ற இம்மகிபனது சரீரத்தின்மீது வெடிக்குண்டை யெறியத் துணிந்த கிராதகனது வரவை இருள் நரகோ, எரி நரகோ, எந் நரகோ எதிர்பார்த்திருக்கின்றது. அஹிம்சையே அணிகலனுயுள்ள ஆரியாவர்த்த பூமியில் இத்தகைய கொடுஞ் செயல்கள் இந்தியருக்கு ஆச்சரியத்தையும் அவமானத்தையும் உண்டாக்குகின்றது. ஆகையால் தேசாபிமானிகள் பலரும் ராஜாங்கத்தாருடன் சேர்ந்து இத்தகைய கொடுஞ் செய்கைகள் நம் நாட்டில் தலையெடா வண்ணம் வேண்டிய ஏற்பாடுகள் உடனே செய்ய வேண்டியது. இதுகாறும் குற்றவாளி கண்டுபிடிக்கப் படவில்லை. குற்றவாளிகளைக் கண்டுபிடிப்பதற்கு அனுகூலமான துப்பு சொல்கிறவர்களுக்கு ரூ. 50,000 வெகுமதி அளிப்பதாக டில்லி அடிஷனல் சூப்பரிண்டெண்டு விளம்பரம் செய்திருக்கிறார். குற்றவாளிகளைக் கண்டுபிடிப்பதில் போலீசார்களுக்கு உதவியாயிருந்து உழைப்பவர்களுக்கும் தகுந்த வெகுமதி அளிக்கப்படுமாம். பாட்டியாலா மகாராஜா அவர்கள் 30,000 ரூபாயும், காஷ்மீர்மகாராஜா 10,000 ரூபாயும், க்வாலியர் மகாராஜா 8000 ரூபாயும், டில்லி பொது ஜனங்கள் 8000 ரூபாயும், டில்லியில் ஓர் பிரபு 5000 ரூபாயும், மாலர் கோட்லா நவாபு 5000 ரூபாயும் இம்மாதிரியே பல பிரபுக்களும் ராஜாக்களும் குற்றவாளிகளைக் கண்டுபிடிக்கும் நிமித்தம் செலவு செய்ய கணக்கற்ற தொகை அளித்திருக்கின்றனர். இந்தியாவின் பற்பல பாகங்களிலிருந்தும் சீமையிலிருந்தும் ராஜப்பிரதிநிதியவர்கள்மீது வெடிகுண்டு எறிந்ததற்காக அனுதாபப்பட்டும் ஈஸ்வர கிருபையால் உயிர் தப்பியதற்காக ஆனந்தித்தும் தந்திகளும் கடிதங்களும் ராஜப்பிரதிநிதியவர்களுக்கு வந்து குவிந்துகொண்டேயிருக்கின்றன. கூடிய சீக்கிரம் கொலைப்பாதகன் பிடிபட்டு குற்றத்திற்குத் தக்க சிட்சை யடைவானென்று ஜனங்கள் எதிர்பார்த்திருக்கின்றனர். ராஜப்பிரதிநிதி லார்டு ஹார்டிஞ்சு பூர்ணசுகமடைந்து தமது மனைவியாருடனும் பந்து மித்திரர்களால் சூழப்பட்டும் நீடூழி காலம் வாழ்வாராக.

விசேஷக் குறிப்புகள்

NEWS AND NOTES

சென்னைக்கும் ரங்கூனுக்கும் கப்பற் பிரயாணம்.—1913௵ ஜனவரி௴ முதல் சென்னைக்கும் ரங்கூனுக்கும் போகும் கப்பல்கள் இப்பொழுதைவிட அதிக விரைவாகச் செலுத்தப்படும். இப்பொழுது சென்னையிலிருந்து வியாழனன்று மாலையில் புறப்படுவதற்குப் பதிலாகக் கப்பல்கள் வெள்ளியன்று நடுப்பகலில் புறப்பட்டு திங்களன்று பிற்பகலில் ரங்கூன் போய்ச் சேரும். ரங்கூனிலிருந்து வெள்ளியன்று நடுப்பகலில் புறப்பட்டு செவ்வாயன்று காலையில் சென்னை வருகிறதற்குப் பதிலாகத் திங்களன்றே பிற்பகலில் வந்து சேரும்.

*
* *

போர்செய்யும் ஒரு ஸெர்வியப்பெண்.—பதினைந்துவயதுடைய ஸோபியோவ்னேவிச் என்னும் ஒரு செர்விய இளம்பெண் ராணுவ உடை தரித்துப் போர்முகத்தில் நின்று துருக்கியருடன் போர்செய்து வருகின்றாள். இவளுக்கு வயது இன்னும் இருபதாகவில்லை. இவள் போர் முடிந்தபிறகு ஒரு யுத்தவீரனைக் கலியாணஞ் செய்துகொள்ளுவேனென்று கூறுகிறாள். இவள் விரும்பிய புருஷனும் இவளிருக்கும் சேனையிலேயே யிருக்கின்றானும். இவள் தன் தகப்பனிறக்குந் தருணத்தில் தனக்குக் கூறிய வுறுதி மொழியைக் காப்பாற்ற இவ்வாறு ராணுவ வுடை தரித்துப் போர் செய்கின்றாளாம்.

*
* *

ஒரு பெரிய குடும்பஸ்தர்.—சபக்கைச்சேர்ந்த காவெண்டிவ்ஷ் கிராமத்தில் வாசஞ்செய்யும் மிஸ்டர் காவேஜ் என்பவரும் அவர் மனைவியாரும் தாம் கல்யாணஞ் செய்துகொண்ட 73வது வருஷக் கொண்டாட்டத்தை நடத்திய காலத்தில் நமது மகாராஜா சக்ரவர்த்தியார் அவர்கட்கு உபசாரமாக ஒரு தந்தி யனுப்பினார்; மிஸ்டர் சாவேஜுக்கு இப்போது 94-வயதாம்; அவர் இன்னும் தமது தோட்டத்தில் வேலைசெய்யும் தேகவலிவுள்ளவரா யிருக்கின்றனராம். அவருடைய மனைவியாருக்கு 92-வயதாம். அவர்களுக்குப் பிறந்த 10-பிள்ளைகளுள் ஐவர் இன்னும் உயிருட னிருக்கின்றனராம். இவ்வைந்து பிள்ளைகட்கும் 19 பேரப்பிள்ளைகளும், 30 பேரப்பிள்ளைகளின் பிள்ளைகளு மிருக்கின்றனர்.

ஒரு கப்பல் முழுகிப்போயிற்று.—ஹாலிபாக்ஸ் நகரத்திலிருந்து சரக்கேற்றிக்கொண்டு செயின்ட் ஜான்ஸ் நகரை நோக்கிவந்த ப்ளாரீரன்ஸ் என்னுங் கப்பல் நடுவழியில் மோதுண்டுடைந்து போயிற்று; காப்டனும், 21-மாலுமிகளும் கடலில் முழுகிப் போயினர். 4-மாலுமிகள் ஒரு படகிலேறி 4-நாள் அலைந்த பிறகு காப்பாற்றப்பட்டனர்.

*
* *

லார்ட் கார்மிகேலின் ஒரு விசேஷ செய்கை.—முன்புசென்னைக்கவர்னராக இருந்து இப்போது வங்காளக் கவர்னராகவிருக்கும் லார்ட் கார்மிக்கேல் தமது சுற்றுப் பிரயாணத்தில் ராஜஷாய்க்குப் போம்போது இடையே யோரிடத்திலிறங்கினார். இறங்கியவுடனே ஒரு பிச்சைக்காரன் ஜனக்கூட்டத்தினுள் நுழைந்து சென்று கையை நீட்டினான். உடனே கவர்னர் அவனது கையைப் பிடித்துக் குலுக்கிச் சந்தோஷக்குறி காட்டினார். இஃதவரது பெருங்குணத்தை நன்கு விளக்குவதாம்.

*
* *

சென்னை ஹைகோர்ட் புதிய ஜட்ஜ்.-ஆனரபில் மிஸ்டர் ஜஸ்டிஸ் அப்துர் ரஹீமுக்குப் பதிலாய் சென்னை ஹைகோர்ட்டு ஜட்ஜாக நியமிக்கப்பட்டிருக்கும் மிஸ்டர் பத்ருதீன் த்யாப்ஜி 1903-ம் வருஷத்தில் பாரிஸ்டராகி அதே வருஷம் எப்ரல் மாதத்தில் பம்பாய் ஹைகோர்ட்டில் பாரிஸ்டராய்த் தாக்கல் செய்யப்பட்டார். அவர் இப்பொழுது பம்பாயில் சட்டப் போதகராயுமிருக்கிறார்.

*
* *

11-ஜட்ஜிகள் அரஸ்ட் செய்யப்பட்டனர்.—ருஷியாவில் பின்ஜாதியாரும் ருஷ்யரும் சமான அந்தஸ்துடையவரென்னும் சட்டத்தை நிறைவேற்றாது மறுத்தமைபற்றி முன்பு 6-ஜட்ஜிகள் அரஸ்ட் செய்யப்பட்டனர்; பின்னும் அது விஷயமாக 11-ஜட்ஜிகள் அரஸ்ட் செய்யப்பட்டிருக்கின்றனர்.

*
* *

ஜப்பானின் பிரதான நகரமாகிய டோக்கியோவில் 800 ஸ்நானக்கட்டடங்க ளிருக்கின்றனவாம். அவற்றுள் மூன்று லட்சம்பேர் தினந்தோறும் ஸ்நானஞ்செய்கின்றனராம். அதற்காக ஒவ்வொருவரும் ஒரு அணா வீதம் வரி செலுத்த வேண்டுமாம்.

Supplement to the "Viveka Bodhini"

"விவேக போதினி" அநுபந்தம்

HIS EXCELLENCY LORD HARDINGE

லார்ட் ஹார்டிஞ்

HER EXCELLENCY LADY HARDINGE

லேடி ஹார்டிஞ்

308